

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ
ΧΡΗΣΗ

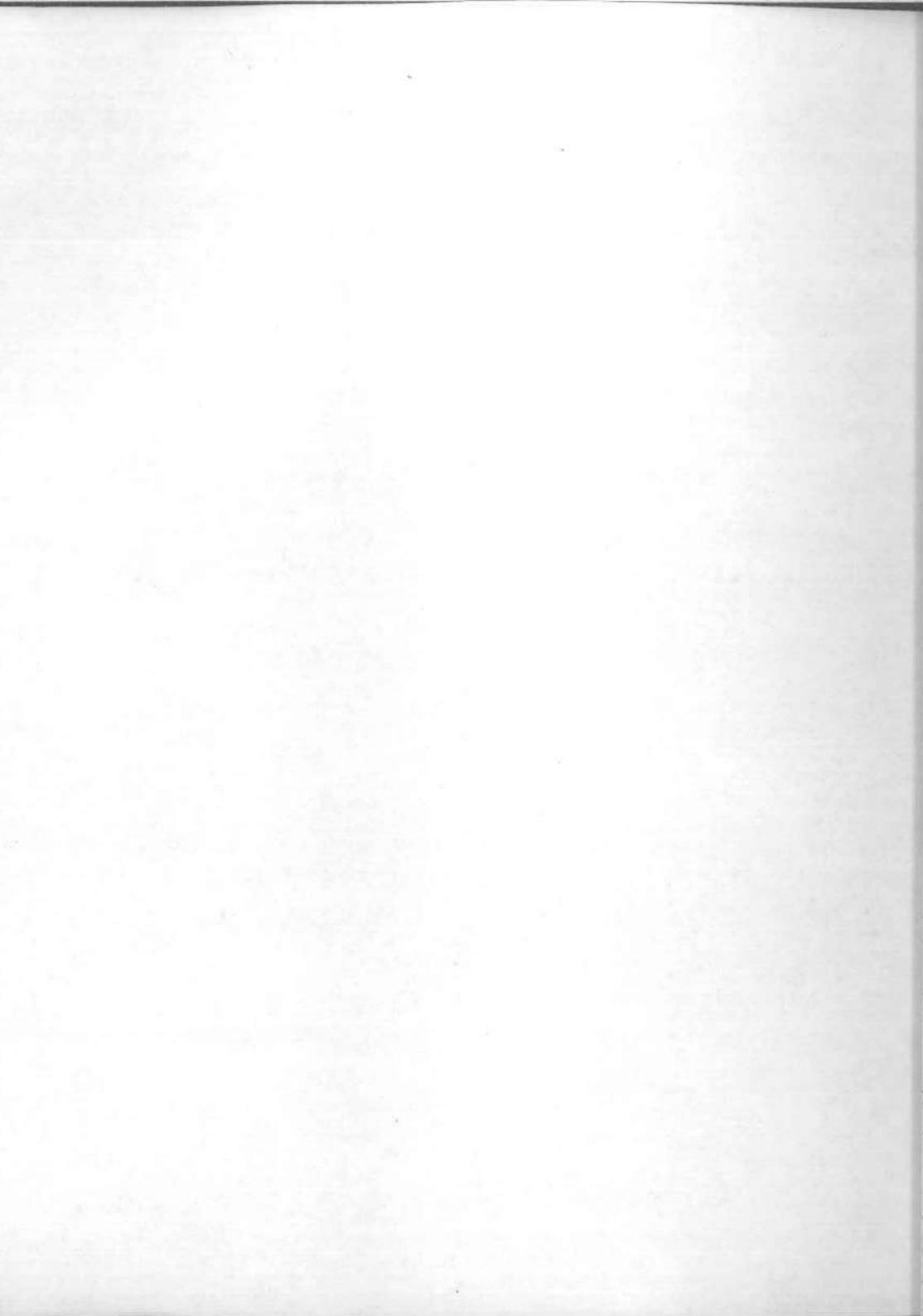
Αντικρατικό έντυπο
δεύτερο τεύχος

Η ευρήτητα τών τωρινών καθηκόντων τής προλεταριακής επανάστασης εκφράζεται ακριβώς στήν δυσκολία που συναντάει νά κατακτήσει τά πρώτα μέσα τής διατύπωσης καλ τής κοινολόγησης τού εγχειρήματός της: νά οργανωθεί αυτόνομα καλ, μέσω τής καθορισμένης οργάνωσης, νά κατανοήσει καλ νά διατυπώσει ρητά τήν ολότητα τού εγχειρήματός της μέσα στούς αγώνες που ήδη διεξάγει. Γιατί σ' αυτό τό κεντρικό σημείο-πού θά πέσει τελευταίο - τού θεαματικού μονοπαλίου τού κοινωνικού διαλόγου καλ τής κοινωνικής εξήγησης δλος ο κόσμος μοιάζει με τήν Πολωνία: δταν οι εργαζόμενοι μπορούν νά μαζεύονται ελεύθερα καλ χωρίς ενδιαμέσους γιατί νά συζητήσουν τά πραγματικά τους προβλήματα, τό κράτος αρχίζει νά διαλύεται.

διεύθυνση:

Μπήτσιος Δημήτρης, Ιθίριδος 7, Ανω Τούμπα, Θεσσαλονίκη τηλ. 924 - 158

ΘΕΣΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

«Τά πράγματα ἔφτασαν λοιπόν τώρα στό σημείο όπου τά άτομα πρέπει νά οικειοποιηθοῦν τήν υπάρχουσα δλότητα τῶν παραγωγικῶν δύναμεων, δχι μονάχα γιά νά μπορέσουν νά ἐπιβεβαιώσουν τόν έαυτό τους, ἀλλά ἀκόμα, σέ τελική ἀνάλυση, γιά νά ἔξασφαλίσουν τήν ὑπαρξή τους».

K. Μάρξ

I

Η ἐποχή τῆς συγκεκριμένης ἀνάπτυξης τῆς τεχνικῆς φαντάζεται καὶ θέλει νά 'ναι ρεφορμιστική. Elvai ή κατεξοχὴν προσπάθεια τοῦ καταρρέοντος κόσμου, προσπάθεια πού φτάνει στά στρια τῆς γελοιότητας, ή τελευταία προθανάτια ἐπιθυμία μιᾶς ὑπαρξῆς στερούμενης κάθε ἐπιθυμίας.

II

Η ἐμφανῆς ἔλλειψη τῆς ποιότητας θέτει ἀνεπίστρεπτα τό ζήτημα τῆς πραγματοποίησης τῆς θανατικῆς καταδίκης τῆς ἐμπορευματικῆς δηλητηριασμένης ἀφθονίας, στόν μοναδικὸν ἐκπρόσωπο τοῦ ποιοτικοῦ: τό προλεταριάτο.

III

Οἱ ἀπαιτήσεις πού ἀπέχουν πολὺ ἀπό τό νά είναι φιλοσοφικές, μά στήν ούσία τους ἴστορικές, ἐπιβάλλουν τό ἐπιταχικό καθῆκον τῆς Κοινωνικῆς διάλυσης καὶ τήν Αὐτοδιεύθυνση μέσα ἀπό τό συμβούλιο τῆς καθαρῆς δημοκρατίας, σάν τή μορφή πού κατά ἔνα μέρος νικήθηκε μά πού στήν ούσία τῆς παραμένει πραγματική.

IV

Δέν είναι ή ίδεα τοῦ συμβουλίου πού ἔρχεται νά προταθεῖ ἐξωτερικά μά ή ίδια ή πρακτική ὀργάνωσης τοῦ προλεταριάτου πού ἀρνεῖται τήν μεσολάβηση κάθε ἔζουσίας καὶ εἰδίκευσης. Οὔτε είναι η θεωρητική παράσταση τῆς συμβουλιακῆς ὀργάνωσης πού κατέχει τό προλεταριάτο στήν ἐπαναστατική στιγμή μά ή ίδια η πραγματικότητα πού πηγάζει ἀπό τήν πρακτική τῆς κατάληψης - ἐκτροπῆς - οἰκειοποίησης - τῶν παραγωγικῶν μέσων, μοναδική δύναμη κοινωνικῆς παράλυσης, καὶ τήν ἐξωτερική πρακτική καταστολῆς ὅλων τῶν μηχανισμῶν τῆς ἔζουσίας.

V

Αν τό ξεπέρασμα μιᾶς δλόκληρης ἐποχῆς πού χαρακτηρίζει τήν ἐπαναστατική, ίδεολογία ἐκδήλωσε τήν ἀνεπάρκεια καὶ τήν ἀδυναμία πού μεταφράζεται στό συμβούλιο, τό συμβούλιο αὐτό καθ' έαυτό παραμένει σάν ο μοναδικός δρόμος πραγμάτωσης τῆς ἴστορικῆς ἐπιθυμίας.

VI

Όταν τό προλεταριάτο ἐπιχειρεῖ τήν καταστροφή τῆς ὑπάρχουσας κοινωνίας ξαναοικειοποιεῖται τήν μνήμη τῆς ἴστοριας στήν δλότητά τῆς, ἀντιπαραβάλλοντας τήν αὐτονομία καὶ τήν διεύθυνση τῆς ζωῆς ἀπό αὐτό τό ίδιο σάν 'Αντι-Κράτος.

VII

Τό ἐπαναστατικό προσχέδιο ἔτσι ὅπως ἐκφράστηκε στόν «Μάτη» καὶ ή συντριβή ὅλων τῶν ψευδαισθήσεων σχετικά μέ τήν ίδεα τῆς κοινωνικῆς ψευτο-ἀφθονίας πραγματώνεται στήν Πορτογαλία τοῦ '75 σάν τό τέλος ἔξακολούθησης ὅλων τῶν ψευδαισθήσεων: οἱ ἐργάτες πού δροῦν αὐτόνομα καὶ ή ἀναγνώριση στόν Σταλινισμό αὐτό πού 40 δλόκληρα χρόνια δέν κατόρθωσαν νά ἀναγνωρίσουν, ἀποδεικνύει ὅτι η αύτοοργάνωση λίγων μηνῶν ἐπαναστατικῆς ζωῆς μπορεῖ νά καταλύσει τό Κράτος.

ΠΧ

Η έργατική τάξη τῆς Ἰταλίας ή δοπία με τὴν αὐτόβουλία τῆς φτάνει νά δημιουργεῖ τόσα σσα τῆς θέτει ή πραγματικότητα μιᾶς χώρας πού συγκεντρώνει δλες τίς ἀντιθέσεις τοῦ κόσμου σέ διτιδήποτε έχει σχέση με τὴν πτώση τῆς ἔξουσίας, πιστοποιεῖ δτι τὰ ἔργατικά συμβούλια καὶ ή αὐτονομία πού προηγεῖται σάν ἄρνηση τῆς πολιτικῆς μέλλοντα μέσα είναι ή μοναδική ἀνάπτυξη τῆς ιστορίας πού φτιάχνεται παγκόσμια.

IX

Ἐδῶ κάθε τοπική ὑπο-ανάπτυξη ἀποτελεῖ ἀλλοθι γιά κάθε πρόταση πού καθυστερεῖ μπροστά στὸ προλεταριάτο πού ἐπανέρχεται νέότατο καὶ βάζει τέλος σ' αὐτό πού ἥδη ὑπῆρχε μπροστά σ' αὐτό πού πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ: Ἡ δημιουργία μιᾶς γεωγραφίας τῶν ἐπαναστάσεων θέτει ἀμεσα τῆν ἐκπλήρωση τῶν μίνιμουμ καθηκόντων τοῦ σ ὅ γ ρ ο ν ο σ υ μ β ού λ ι ο υ μέ δλες τίς λύσεις πού προκύπτουν καὶ ἀδυνατεῖ νά δώσει ή ἐμπορευματική κοινωνία.

X

Ἡ εἰσβολή τῆς Κρίσης τῆς οἰκονομίας σέ μιά χώρα τοῦ συγκεντρωτικοῦ θεάματος δπως ἡ Πολωνία — γκρεμίζοντας ὁριστικά τίς ψευδαισθήσεις γιά τὸ Κράτος τοῦ «σοσιαλισμοῦ» σέ μιά μόνη χώρα — παρατείνεται στὸ βαθμό πού οἱ ἔργατες ἀρχίζουν νά ἀποφασίζουν ἀπό δική τους πρωτοβουλία ἀπαιτώντας αὐτό πού δταν ἐπιτυγχάνεται, ἡ φαινομενική συνοχή τῶν μερικῶν ἐμπορευματικῶν στοιχείων καταστέφεται: τὴν ρύθμιση δλων τῶν προβλημάτων στὸ ἐφήμερο πεδίο τῆς ζωῆς πού ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ.

XI

Καμιά συγκεκριμένη μορφή συμβούλιον δὲν είναι δυνατόν νά ἀναλυθεῖ καθὼς «ἡνα βῆμα ἐμπρός τοῦ πραγματικοῦ κινήματος τῶν συμβουλίων θ'» δξίζει περισσότερο ἀπό δώδεκα συμβουλι-ακά προγράμματα — ἡ πρακτική κατεξοχήν ιστορικό ζήτημα πού ἀνακαλύπτεται καὶ πραγματοποιεῖται ἀπό τὸ προλεταριάτο ἡ πρόκειται νά πραγματοποιηθεῖ δείχνει τίς συγκεκριμένες ὁργανωτικές μορφές τῆς ἔξουσίας οἱ δοπίες ἐκλαμβάνονται ἀπό τά συμβούλια — τὴν στιγμή μάλιστα κατά τὴν δοπία κάθε προσπάθεια είναι καταδικασμένη νά χαρακτηριστεῖ σάν τὴν ψευδή συνείδηση πού περιέχεται στὴν ἀντικειμενοποίηση τοῦ μέλλοντος: «Γιά μᾶς ὁ Κομμουνισμός δὲν είναι οὔτε μιά κατάσταση πού πρέπει νά δημιουργηθεῖ οὔτε ἔνα ίδεωδες πού πάνω τον πρέπει νά ρυθμιστεῖ ἡ πραγματικότητα. Ονομάζουμε Κομμουνισμό τὸ πραγματικό κίνημα πού καταργεῖ τίς ὑπάρχουσες συνθήκες». (Κ. Μάρξ).

XII

Ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων δὲν μπορεῖ νά ἐγγυηθεῖ τὴν πραγμάτωση τοῦ προλεταριακοῦ σχεδίου πού φέρεται μέστα ἀπό τό συμβούλιο παρά μόνο τό παρελθόν τῆς τάξης πού ἔκπροσωπεῖ τὴν οἰκονομία. Τὸ προλεταριάτο δό δποιο τοποθετεῖται ἔξω ἀπό τὴν κίνηση τῆς οἰκονομίας, πρέπει νά γίνει τάξη τῆς συνείδησης ἄν θέλει νά ἀποτελέσει τό ίδιο τὴν ἔξουσία: «Ἀνακαλύπτει κανεῖς δτι τώρα σύμφωνα με τὴν ἐπιστήμη τῶν ἐπαναστάσεων, ἡ συνείδηση ἔρχεται πάντα πολὺ νωρίς, καὶ θά πρέπει νά διδάσκεται». (Γκύ Ντεμπρό). Οποιαδήποτε ἀναφορά στὸ μέγιστο τοῦ ὑψούς τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων σάν προϋπόθεση γιά τὴν λύση δλων τῶν ιστορικῶν ζητημάτων κρίνεται ἀντι-ιστορική.

XIII

Ο Κόρς δταν ἀναφέρεται δτι ὁ τελικός σκοπός τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης δὲν είναι τό κράτος τῶν συμβουλίων, ἔχει δίκιο ἀποδίδοντας στὸν Μαρξισμό δτι ἀποσπά ταχυδακτυλουργικά τὴν πραγματική χειραφέτηση τῆς ἔργατικῆς τάξης μέ τό νά στρέφεται ἐναντίον τοῦ Μπακούνιν καὶ τοῦ Μπλανκί ἀλλά ἀδυνατεῖ νά δει τίς ἐλλείψεις τοῦ ίδιου, τοῦ συμβούλιου μέ τό νά καταλήγει στὴν κάθε ἀλλη μορφή ιστορικῆς ἐκδήλωσης.

XIV

Τὰ ἔργατικά συμβούλια είναι καταρχήν ἔργατικά δσο οἱ δυνατότητες περιέχονται στὴν ίδια τὴν παραγωγή: τό ἐκτεινόμενο συμβούλιο ἀγκαλιάζει δλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς πού χωρίς νεκρό χρόνο ἀνοικοδομεῖται.

XV

Τά ένυπάρχοντα υλικά μέσα δέν έκφράζουν πιά τόσο τη δυνατότητα γιά τήν δημιουργία μιᾶς έλεύθερης ζωῆς όσο τήν άδυναμία τής Ταξικής Κοινωνίας μέσα από τήν καταστροφή που προκαλεῖ στά μέσα αυτά νά άναπτυχθεί.

XVI

Τό συμβούλιο αν προτείνει προβλήματα δημοσίας θα τό θελει δημόσιος χώρος και όχρονός δημοσίου μπορούν νά διθούν οι άναγκαιες λύσεις σέ δλα τά θέματα που έγκυμονούν οι καιροί τής νέας προλεταριακής έπαναστασης. Τίποτα δέν άποτελει έγγυηση παρά μόνον ή ίδια ή έξουσία τῶν έπαναστατικῶν συμβουλίων μέ τήν ένεργο δράση αὐτῶν πού συμμετέχουν και όργανώνονται στήν βάση τής άμεσης άπόφασης πού άπορρει άπό τήν μόνιμη γενική συνέλευση και τούς άνακλητούς σέ κάθε στιγμή άντιρροσώπους πού θέμοσπονδοποιούνται κυκλικά.

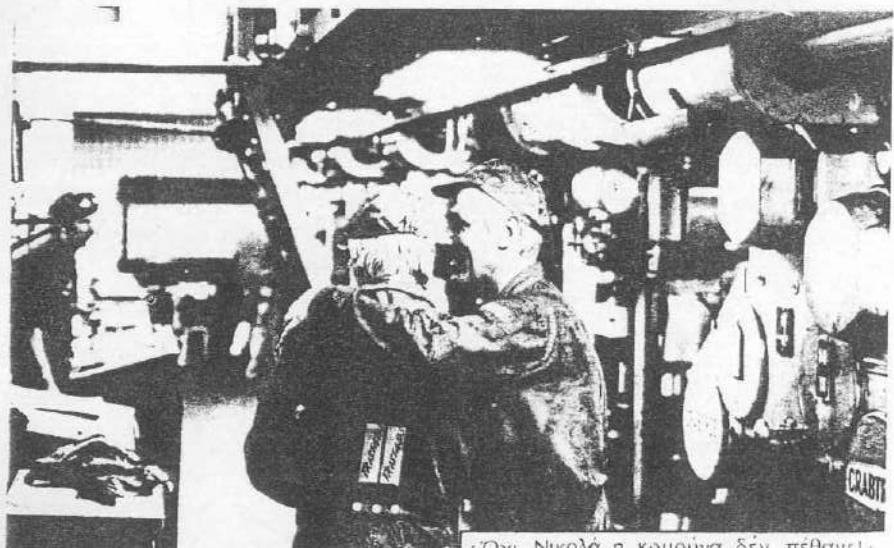
XVII

Τό συμβούλιο πού άπειχει πολύ από τό νά είναι ένας οίκονομικός και πολιτικός όργανισμός άποτελει τήν δόλτητα έτσι όπως έκφραζεται στίς σύγχρονες έπαναστατικές συνθήκες τού ξεπράσματος τής οίκονομιας και δίνει τά μέσα στό προλεταριάτο πού τό έμπεριέχει άντικειμενικά δόσο και θέμοσπονδοποιούνται κυκλικά γιά τήν άπεριόριστη δυνατότητα τής πλέριας άνθρωπινης άνάπτυξης.

XVIII

"Η οι νομοθέτες τής νέας άθηναϊκής δημοκρατίας — σέ άνώτερη μορφή — θά άντινομοθετήσουν τήν εύτυχία μιᾶς πολύπαθης ζωῆς η ή καταστροφική κίνηση τού έμπορεύματος θά έπικυρώσει τόν άμεσο δηλητηριασμένο θάνατο σάν άναπόσπαστο στοιχείο του.

Σημ.: Τό παρόν κείμενο δέν έχει σάν σκοπό νά προσδιορίσει μέ άκριβεια τόν όρο τού συμβουλίου — στό παρελθόν στό σύνολό του έχει άναλυθει — ούτε άπειθεται σε δσούν δέν θέλουν νά δεχτούν τήν πραγματική ιππαρέη τού σύγχρονου συμβουλίου.

·Όχι Νικολά η κομούνα δέν πέθαινε!·

ΘΕΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΑ

«Τό ίσο δικαίωμα δύλων στά άγαθά και στίς άπολαύσεις αὐτοῦ του κόσμου, ή καταστροφή κάθε έξουσίας, ή ἀρνηση κάθε ήθικοῦ φραγμοῦ, νά, σάν κατεβοῦμε στήν ρίζα τῶν πραγμάτων, ό λόγος τῆς ̄παρεξῆς τῆς έξέγερσης τῆς 18 Μάρτη και τό πρόγραμμα τῆς ἐπίφοβης ὄργανωσης πού τῆς χάρισε ̄ναν στρατό».

Κοινοβουλευτική ̄ρευνα πάνω στήν ̄πανάσταση τῆς 18 Μάρτη.
 «Αὐτοί πού μιλοῦν για ̄πανάσταση και ταξικό άγνων χωρίς νά ̄ναφέρονται ρητά στήν καθημερινή ζωή, χωρίς νά κατανοοῦν δηλαδή ό,τι τό άνατρεπτικό ̄πάρχει στόν ̄ρωτα και θετικό στήν ριζική ἀρνηση δύλων τῶν ̄ξαναγκασμῶν, ̄χουν στό στόμα τους ̄να πῶμα».

‘Επιτροπή Λυσσασμένων — I.S., Παρίσι, Μάης '68.

1. Πρέπει νά ̄ναλάβουμε ̄ξανά τή μελέτη του κλασσικοῦ ̄ργατικοῦ κινήματος μέ τρόπο άποκαλυπτικό, κατά πρώτο λόγο δύον ̄φορά τούς πολιτικούς ή ̄ψευδοθεωρητικούς του κληρονόμους, ̄φόδον αὐτοῖ δέν κατέχουν παρά τήν κληρονομιά τῆς ήττας του. 'Η φαινομενική ̄πιτυχία αὐτοῦ τοῦ κινήματος είναι τό σύνολο τῶν βασικῶν του ήττῶν (ό ρεφορμισμός ή ̄ξγκαθιδρυση στήν ̄ξουσία μιᾶς κρατικῆς γραφειοκρατίας) και οί συντριβές του (ή Κομμούνα και ̄ξέγερση τῶν Αστουριδῶν) είναι, μέχρι και σήμερα, οι ̄νοιχτές του ̄πιτυχίες γιά μᾶς και γιά τό μέλλον.

2. 'Η Κομμούνα ̄πήρε ή πιό μεγάλη γιορτή τοῦ 19ου αιώνα. Στήν βάση της βρίσκεται ή πεποιθηση τῶν ̄παναστατημένων, σέ ̄έκεινή τήν ̄νοιξη τοῦ 1871, δτι ̄χουν γίνει κύριοι τῆς ιστορίας τους, δχι τόσο στό ̄πιτεδο τῆς πολιτικῆς «κυβερνητικῆς» ̄πόφρασης, δύο ̄ντιθετα στό ̄πιτεδο τῆς καθημερινῆς ζωῆς (γιά παράδειγμα τό «παιχνίδι» δύλων μέ τά δπλα, τό όποιο σημαίνει νά ̄παιξεις μέ τήν ̄ξουσία). Κι ̄άκόμα μ» αὐτή τήν ̄ννοια πρέπει νά ̄ναλάβουμε τόν Μάρξ: «τό μεγαλύτερο κοινωνικό μέτρο τῆς Κομμούνας στάθηκε ή ̄νεργητική τῆς ̄πόσταση».

3. 'Η φράση τοῦ "Ἐνγκελές: 'Εξετάστε τήν Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ. 'Ηταν ή δικτατορία τοῦ προλεταριάτου», πρέπει νά παρθεῖ στά σοφαρά, σάν βάση γιά νά ̄δειξει αὐτό πού δέν είναι ή δικτατορία τοῦ προλεταριάτου σάν πολιτικό καθεστώς (οι διάφορες μορφές τῆς δικτατορίας πάνω στό προλεταριάτο, στό ̄νομά του).

4. "Ολοι μπόρεσαν νά κινήσουν σωστές κριτικές πάνω στίς ̄συνάφειες τῆς Κομμούνας, στήν φανερή ̄ξλειψη μιᾶς πολιτικῆς μορφῆς. 'Αλλά ̄φόδον ̄μεις σήμερα ̄ιμάστε πεπεισμένοι δτι τό πρόβλημα τῶν πολιτικῶν μορφῶν είναι πολύ πιό σύνθετο ἄπ' ό,τι ίσχυρίζονται οι κληρονόμοι τοῦ συστήματος τύπου μπολσεβίκου, είναι καιρός νά ̄θεωρησουμε τήν Κομμούνα δχι μόνο σάν ̄ναν παρελθόντα ̄παναστατικό πρωτογονισμό τοῦ δύοιου ̄ξεπερνιούνται δλα τά λάθη, ἀλλά σάν μιά θετική ̄μπειρία τῆς όποιας δλη ή ̄λληθεια δέν ̄χει ̄άκόμα ̄νακαλυφθεῖ και συμπληρωθεῖ.

5. Η Κομμούνα δέν είχε άρχηγούς. Κι αυτό σέ μια ιστορική περίοδο στήν όποια ή ίδεα πού ήταν άναγκαιά νά έχει, έξουσίαζε όλοκληρωτικά τό έργατικό κίνημα. "Ετοι έξηγονται πρώτα απ' όλα οι ήττες της και οι παράδοξες έπιτυχίες της. Οι έπισημοι καθοδηγητές τῆς Κομμούνας ήταν άναρμοδίοι (έαν πάρουμε σάν άναφορά τό έπιπεδο τοῦ Μάρκη ή καί τοῦ Λένιν ή άκόμα καί τοῦ Μπλανκ). 'Αλλά πρός ανταμοιβή, οι «άνευθυνες» πράξεις έκεινής τῆς στιγμής, είναι έπακριβώς διεκδικήσμες γιά τήν συνέχεια τοῦ έπαναστατικοῦ κινήματος τῆς έποχής μας (άκομα κι αν οι συνθήκες τίς περιόρισαν όλες στό καταστροφικό στάδιο — τό πιο γνωστό παράδειγμα είναι ο έπαναστάτης πού λέει στόν υπόποτο άστο, πού διαβεβαιώνει ότι δέν έχει άσχολθει ποτέ μέ πολιτική: «άκριβώς γι' αύτό σέ σκοτώνω»).

6. Η ζωτική σημασία τοῦ γενικοῦ όπλισμοῦ τοῦ λαοῦ έκδηλώθηκε πρακτικά καί θεωρητικά απ' τήν άρχη ώς τό τέλος τοῦ κινήματος. Στό σύνολό του, δέν παραιτήθηκε πρός χάρη ειδικευμένων άποσπασμάτων, άπο δικαίωμα νά έπιβάλλει μέ τή βία μιά κοινή θέληση. Η ύποδειγματική άξια αύτης τῆς αύτονομίας τῶν όπλισμένων όμάδων έχει καί τήν άντιστροφή πλευρά της στήν έλλειψη συντονισμοῦ: τό γεγονός δτι δέν είχαν σέ καμμιά στιγμή τῶν έπιθετικού καί έπεκτατικού χαρακτήρα, τόν άγωνα έναντι στίς Βερσαλλίες, πού δόήγησε τήν λαϊκή δύναμη στό έπιπεδο τῆς στρατιωτικής άποτελεσματικότητας. 'Αλλά δέν πρέπει νά έχενημε δτι στήν Ισπανία η έπανάσταση καί τελικά ο πόλεμος χάθηκαν στό σύνομα τοῦ μετασχηματισμού σέ «δημοκρατικό στρατό». Μπαρούμε νά σκεφτούμε δτι η άντιφαση άναμεσα σέ αύτονομία καί συντονισμό έξαρτιόταν κυρίως άπο τήν τεχνολογική άνάπτυξη τῆς έποχής.

7. Η Κομμούνα άντιπροσωπεύει έως τώρα τήν μόνη πραγματοποίηση μιᾶς έπαναστατικής πολεοδομίας, έφόσον αύτή προσέβαλε, στήν πρακτική, τά άπολιθωμένα σημάδια τῆς κυριαρχίας όργανωσης τῆς ζωῆς, άναγνωρίζοντας τόν κοινωνικό χώρο μέ δρους πολιτικούς, άρνούμενη νά πιστέψει πώς ένα μνημείο μπορει νά είναι άθω. Αυτοί πού άγαγουν αύτή τήν δημητρία σέ έναν μηδενισμό ύπο-προλεταρίων, στήν άνευθυνότητα τῶν έμπρηστῶν, πρέπει άπεναντίας νά άμολογήσουν τί αύτοί θεωρούν θετικό καί πρός διατήρηση στήν κυριαρχη κοινωνία. (Θά δούμε δτι στήν πραγματικότητα είναι τά πάντα).

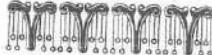

8. Περισσότερο άπο τήν δύναμη τῶν όπλων, η Κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ νικήθηκε άπο τήν δύναμη τῆς συνήθειας. Τό πού σκανδαλώδες παράδειγμα είναι η άρνηση νά άνατρέξουν στό κανόνι γιά νά γίνουν κύριοι τῆς τράπεζας τῆς Γαλλίας ένω οπήρχε τόση μεγάλη άνάγκη γιά χρήματα. Κατά τήν διάρκεια δῆλης τῆς περιόδου στήν όποια η Κομμούνα κράτησε τήν έξουσία, η τράπεζα παρέμεινε ένα ENCLAVE VERSAGLIESE μέσα στό Παρίσι προφυλαγμένη άπο κάθε δπλο καί άπο τόν μύθο τῆς ίδιοκτησίας καί τῆς κλοπής. Οι άλλες ιδεολογικές συνήθειες στάθηκαν υπερβολικά βλαβερές μέ δλες τίς συνέπειες (ή άνασταση τοῦ γιακωβινισμοῦ, η ήττοπαθής στρατηγική τῶν διοφραγμάτων πρός άναμνηση τοῦ '48 κ.τ.λ.).

9. Η Κομμούνα δείχνει πώς οι υπερασπιστές τοῦ παλιοῦ κόσμου έπωφελούνται πάντα, γιά τόν έναν η τόν άλλο λόγο, άπο τήν συνεργεία τῶν έπαναστατῶν καί κυρίως απ' αύτούς πού σκέφτονται τήν έπανάσταση. Κι άκριβώς έκει δπου οι έπαναστάτες σκέφτονται δπως αύτοι. 'Ο παλιός κόσμος διατηρεῖ τίς βάσεις (τήν ίδεολογία, τήν γλώσσα, τίς συνήθειες, τίς προτιμήσεις) στήν άναπτυξη τῶν έχθρων του, καί παρεμβαλλόμενος ξανακερδίζει τό χαμένο έδαφος (μόνο η σκέψη πού μετατρέπεται σέ πράξη, πηγαία γιά τό έπαναστατικό προλεταριάτο, τοῦ διαφεύγει μιά γιά πάντα: η αὐλή τῶν άρχοντων κάηκε). 'Η άληθινή «Κολωνία 5» είναι μέσα στό ίδιο τό πνεῦμα τῶν έπαναστατῶν.

10. Τότε πού τις τελευταίες μέρες πήγαν νά καταστρέψουν τήν NOTRE DAME και συγκρούστηκαν μέ τὸν κύκλο τῶν καλλιτέχνων τῆς Κομμούνας, εἶναι πλούσιο σὲ σημασία: εἶναι ἕνα καλό παράδειγμα τῆς ὁμεστῆς δημοκρατίας. Αὐτό δεῖχνει ἐπιπλέον τά ἀκόμη ἄλλα προβλήματα στήν προοπτική τῆς ἔξουσίας τῶν συμβουλίων τῶν ἔργατῶν. Ἐκεῖνοι οἱ καλλιτέχνες ὁμόφωνα εἶχαν δίκιο νά ὑπερασπίζουν ἔναν καθεδρικό ναό στό ὄνομα τοῦ πνεύματος τῶν μουσείων, ὅταν ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκείνη τῇ μέρᾳ ἥθελαν νά προχωρήσουν στήν δική τους ἐκφραστὴ ἐκφράζοντας μὲ τὴν κατεδάφιση τῆς ἐκκλησίας τήν δόλοκληρωτική τους περιφρόνηση γιά μιά κοινωνία πού μέ τὴν συντριβή τῆς Κομμούνας, ἔτοιμα ἔτοιμα νά ἔξωθήσει τῇ χώρῃ τους στό μηδέν και στή σιωπή. Οἱ καλλιτέχνες τῆς Κομμούνας συμπεριφέρομενοι σάν εἰδίκοι, βρίσκονταν ἡδη σὲ σύγκρουση μὲ μιά ἐκδήλωση ἐξτρεμιστική τοῦ ἀγώνα ἐνάντι στήν ἀλλοτρίωση. Θά πρέπει νά μεμφοῦν στά δρια τῆς Κομμούνας δτὶ δέν τόλμησαν νά ἀπαντήσουν στήν ὀλοκληρωτική τρομοκρατία τῆς ἔξουσίας μέ τὴν χρήση τῆς δλότητας τῶν ὅπλων. "Ολα ὅδηγουν στό να πιστέψουμε δτὶ οἱ ποιητές πού ἐκφράσανε σὲ ἐκείνη τῇ σιγμή τήν ἀνολοκλήρωτη ποίηση μέσα στήν Κομμούνα, ἀφέθηκαν νά χαθοῦν. Ἡ μάζα τῶν ἀνολοκλήρωτων πράξεων τῆς Κομμούνας κάνουν ὥστε νά γίνουν «φρικαλεότητες» οἱ προσχειροσχεδιασμένες πράξεις και οἱ ἀναμνήσεις νά καταριθοῦν. Ἡ φράση: «αὐτοί πού κάνουν μισές ἐπαναστάσεις σκάβουν τὸν τάφο τους» ἔξηγει ἐπίσης τήν σιωπή τοῦ SAINT JUST.

11. Οἱ θεωρητικοί πού ἀποκαθιστοῦν τήν ιστορία αὐτοῦ τοῦ κινήματος νίοθετώντας τήν παντογνωσία τοῦ θεοῦ, παίζουν παιχνίδι εὔκολο στό νά δείχνουν δτὶ ή Κομμούνα ἦταν ἀντικειμενικά καταδικασμένη και δέν ὑπῆρχε καμμιά δυνατότητα ἔξοδου. Δέν πρέπει νά ξεχνάμε πώς γιά αὐτούς πού ἔζησαν τό συμβάν ή διέξοδος ἷταν ἐκεί.

12. Ἡ τόλμη και ή φαντασία τῆς Κομμούνας δέν μετριοῦνται προφανῶς σὲ σχέση μὲ τήν ἐποχή μας, ἀλλά σὲ σχέση μὲ τίς κοινοτυπίες τῆς τότε πολιτικῆς, διαννοητικῆς, ἡθικῆς ζωῆς. Σὲ σχέση μὲ τήν συμμαχία ὅλων τῶν κοινοτυπῶν, στίς δόποις ή Κομμούνα ἔβαλε φωτιά. "Ετσι θεωρώντας τήν συμμαχία τῶν παρουσῶν κοινοτυπῶν, μποροῦμε νά συλλάβουμε τό πλάτος τῆς δημιουργικότητας πού μποροῦμε νά περιμένουμε ἀπό μία δμοια ἔκρηξη.

13. Ἡ Κομμούνα εἶναι μόνο μία ἀποφασιστική σιγμή τοῦ Κοινωνικοῦ πολέμου (ἄν και οἱ ἔξωτερικές του συνθήκες ἔχουν ἀλλάξει πολύ). Στό νά «καταστήσουμε συνειδητές τίς ἀσυνείδητες τάσεις τῆς Κομμούνας» ("Ἐνγύκελς"), δέν ἔχει εἰπωθεὶ ἀκόμα ή τελευταία λέξη.

14. Ἔδω και 20 περίπου χρόνια στή Γαλλία οἱ χριστιανοί τῆς ἀριστερᾶς και οἱ σταλινικοί συμφωνοῦν — σάν μιά ἀνάνυνηση τοῦ ἀντιγερμανικοῦ τους ἔθνικου κινήματος — σχετικά μὲ δ.,τι ὑπῆρχε στήν Κομμούνα ἀπό ἔθνική ἀταξία, πληγωμένο πατριωτισμό, μὲ μιά λέξη ἔνας γαλλικός λαός πού ζητοῦντε μιά καλύτερη κυβέρνηση" (σύμφωνα μὲ τήν σημερινή σταλινική «πολιτική») και πού τελικά ὀδηγήθηκε στήν ἀπελπισία μπροστά στή γενική ἀνικανότητα τῆς διεθνοῦς ἀστικής τάξης. Θά ἀρκοῦντε νά μελετηθεὶ ὁ ρόλος πού ἔπαιξαν οἱ ἔνοι πού ἀγωνίστηκαν γιά τήν Κομμούνα, γιά νά φτυστεῖ αὐτό τό ἀγίασμα: ἷταν πάνω ἀπ' ὅλα ή ἀναπόφευκτη ἀπόδειξη δύναμης στήν δόποια μποροῦντε νά ὁδηγήσει κάθε πράξη τῶν «δικῶν μας» στήν Εὐρώπη μετά τό 1848, δπως είπε ὁ Μάρξ.

DEBORD, KOTANUI, VANEIGEM.

ΠΡΟΚΥΡΗΞΗ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΤΟ ΠΟΛΩΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ;

«ΑΥΤΟΙ ἀπειλούν νά χρησιμοποιήσουν βίαι και δέν ύπακούουν στούς νόμους ἀπό πολικούριο. ΟΛΟΣ ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΕΡΓΕΙ. ΑΥΤΟΙ προετοιμάζονται γιά ἀναμέτρηση μέ τούς «κόκκινους». Οφειλαμε νά κάνουμε κάτι πριν μᾶς ρίξουν σέ ἐμφύλιο πόλεμο. Αὐτό τό στρατιωτικό συμβούλιο ήταν ή τελευταία ἐλπίδα πριν τόν καταποντισμό τοῦ κράτους».

Στρατηγός Γιαρουζέλασκι
Πρωθυπουργός και ἀρχηγός τοῦ Κ.Κ. Πολωνίας

«Ἡ πάλη γιά τόν κομμουνισμό είναι δι πολιούχος ἐμφύλιος πόλεμος πού είδε ποτὲ ἡ ιστορία, και ή προλεταριακή ἐπανάσταση πρέπει νά τάρει μπροστά σ' αὐτόν ὅλες τίς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, πρέπει νά μάθει τήν τέχνη νά πολεμάει και νά νικᾶ».

Ρόζα Λουζέμπουργκ

«Τί ζητάει ὁ Σπάρτακος».

Α—Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Τό στρατιωτικό πραξικόπημα στήν Πολωνία, δημιουργημα τοῦ Κ.Κ. Ρωσίας ἥλθε σέ μια ἐποχή δύον κανείς δέν πρέπει νά ξαφνιάσθηκε. Και αὐτοὶ πού δήλωσαν κάτι τέτοιο (δύος ὁ στρατηγός Χαΐνηκ) μέ τήν σειρά τους δέν ξάφνιασαν γι' αὐτό. Ἡ ἐπαναστατική διαλεκτική ἀναγνωρίζει μέ εύκολια τό δύο βασικά γεγονότα πού ἀνάγκασαν τήν γραφειοκρατία στό πραξικόπημα: 1) τήν «έκ τών πραγμάτων» ἀνικανότητα τῆς Ἀλληλεγγύης νά ἐλέγξει τοὺς «ἄγριους» ἐργάτες και 2) τό πέρασμα τῆς ἀνατρεπτικῆς δραστηριότητας στά Ούγγρικά ἐργοστάσια.

1) Ἡ ἀνικανότητα τῆς Ἀλληλεγγύης ἔγινε κατάφορα ἐμφανής στούς τελευταίους μῆνες, δταν χιλιάδες ἐργάτες ἀπέργοσαν ἐνάντια στίς ἐκκλήσεις τῆς γιά ἡρεμία. Τή στιγμή πού οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς συσκέπτονταν μυστικά μέ τό κόμμα, δλοι αὐτοὶ πού δέν ξεχωνίσαν τίς πράτες συσκέψεις, πού ήταν δημόσιες και ἐλεγκτές, τούς ἀναγνώριζαν σάν ἀκόμη ἔνα ἐχθρό πού ήθελε νά είναι δι μεταπράτης τῆς θέλησής τους.

«Ἡ ηγεσία δμας τῆς Ἀλληλεγγύης, βλέποντας νά πέφτει σέ μια τέτοια ἀχρηστία, τίς τελευταίες μέρες θέλησε νά ξανακερδίσει τήν ἐμπιστούνη τῶν ἐργατών ἀκολουθόντας μιά προσωρινή και γεμάτη ἀναστεναγμούς «ριζοσπαστικήτητα». Ἡ ἀπόφαση γιά μιά γενική ἀπέργια, πού είχε βέβαια παρθεὶ προηγουμένως ἀπό τό προλεταριάτο, δέν μπορούσε παρά νά τήν βρεῖ σύμφωνη. «Ετσι τώρα γινόταν ἀχρηστή και γιά τήν γραφειοκρατία.

2) Αὐτό πού ἄπ' τήν ἀρχή ὑπῆρξε δι φόβος τοῦ γραφειοκρατικού μπλόκ και ἀντίθετα ή κύρια ἐλπίδα γιά τό Πολωνικό προλεταριάτο, λιγες μόνο μέρες πρίν τοῦ πραξικόπημα πραγματοιτήθηκε: οι Ούγγροι ἐργάτες πού ξανέβρισκαν τήν μημή τῆς ιστορίας στή χώρα τους, δημιουργούν και αὐτοὶ αὐτόνομα ἐργατικά συμβούλια. Φυσικά ή Ούγγρική διτονομία ἐπιδιδέται μέ τήν γνωστή τῆς χάρη σε συλλήψεις και δώξεις. Ἡ γενική κίνηση πνευμάτων στήν Ούγγαρια είναι ξανά γεγονός. Τό Πολωνικό προλεταριάτο δέν είναι μόνο του.

Β—ΠΟΛΩΝΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

I—Σ' δλες τίς ἐπαναστάσεις πού οἱ χώρες τοῦ γραφειοκρατικού καπιταλισμού γνώρισαν πρίν τήν διολκητωτική νίκη τοῦ γραφειοκρατικού ψέματος σ' αὐτές, οἱ ἀντίταλοι ἀγωνίζονταν μέ ἀκάλυπτο τό πρόσωπο τους: τάξη ἐναντίον τάξης. Στίς μετέπειτα ἐπαναστάσεις ('Αν. Γερμανία 53, Ούγγαρια 56, Τσεχοσλοβακία 68, Πολωνία 56, 70, 76, 81), οἱ στρατιές πού προστατεύουν τήν παλιῆ τάξη πραγμάτων, δέν ἐπεμβαίνουν πιά κάτω ἀπό τό οικόσημο μᾶς κοινά ἀναγνωρισμένης κυριαρχης τάξης δλλά κάτω ἀπό τή σημαία ἐνός κομμουνιστικού κόμματος.

II—Ἡ τάξη πού βρίσκεται στήν έξουσια στήν Πολωνία κληρονόμησε τήν βασική ἀντίφαση τῆς τάξης πού τήν ἐκαθιδρύσε στήν έξουσια μετά τήν συμφωνία τῆς Γιάλτας: ἡ δύναμη τῆς είναι τόσο μεγαλύτερη, δσο αὐτή μπορεῖ νά δηλώνει στί δέν ὑπάρχει σάν τέτοια. Αὐτή ή ἀντίφαση ἐμπλουτίζεται ἀπό τόν τρόπο ἐμφάνισης τῆς και ἀπό τήν ἰδιαίτερότητα τῆς οικονομίας στήν χώρα. Ἡ ἀπουσία προλεταριακής ἐπανάστασης ἀνάλογης μέ τῆς Ρωσίας τοῦ '17 και μᾶς παρόμιας ήταν της, πού νά δόδηγησε στήν ἐπικράτηση αὐτῆς τῆς τάξης μέσα ἀπό τίς γνωστές μπολεσβίκικες διαδικασίες, κάνει τήν υπαρξή τῆς ἐμφανίας παράλογη και ἀδύναμη. «Ἐπίσης οἱ εύνοικοι δρού ἀνάπτυξης τῆς βιομηχανίας και δ δεδομένος φυσικός πλούτος τῆς χώρας ἐπρεπε νά φερουν ἑνα βιοτικό ἐπίπεδο ίκανοποιητικό. Ἀντίθετα δμας ή προσωριγή τῆς οικονομίας τῆς Πολωνίας στίς ἀνάγκες τῆς Ρωσικής γραφειοκρατίας (ὑπάρχουν συμβάσεις πού ίσχυουν ἀπαράλαχτες ἀπό τό '48

μέχρι σήμερα) ύποθαλπει μιά συνεχή κρίση - ής οικονομίας που φθάνει μέχρι την έλλειψη κρέατος και ύποδημάτων, και την μαύρη άγορά.

III— Έπειδή η δύναμη τῶν γραφειοκρατῶν τῆς Βαρσοβίας ἔχαρταται ἀπό τὴν ἀπόδοξῃ τοῦ ψήματος — διτὶ αὐτοὶ δὲν συγκροτοῦν μιὰ νέα ταῖξη, — δταν τὸ προλεταριάτο ἀντίστοιχα δρᾶ καὶ δργανάνεται σὰν ταῖξη, αὐτοὶ πρέπει νά ἀναζητήσουν τὸ νέον ψῆμα θά γίνει τώρα τὸ νέον στήριγμα τῶν ἐνεργειῶν τους: δτι ὁ ἀγώνας τοῦ Πολωνικοῦ προλεταριάτου ἔχει σά σκοπο τὸν καπιταλισμὸν τῆς Δύσης. Καὶ επειδή αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται στὴν ἔξουσια μέ τὴν βοήθεια ἑνός ἐγκλήματος, βρίσκουν συμπαράσταση στὴν παραποίηση τῆς ἀλήθειας ἀπό αὐτοὺς ποὺ ἔχουν κάνει τὸ ίδιο ἄλλο, οἱ δυτικοὶ διευθυντές για χάρη τοῦ παγκόσμιου καταμερισμοῦ συμφερόντων, θά μιλήσουν για τὴν ἐπιθυμία τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ νά ζησει τὴν ἐλεύθερη καὶ εὐτυχισμένη κατανάλωση σπως στὶς χώρες τους. Ἀπό τὴν ἄλλη πλευρά οἱ Κινέζοι καὶ Ἀλβανοὶ θεολόγοι θά σπεύσουν νά ἀναγγείλουν χαρούμενα, δτι ἐπιτέλους στὴν Πολωνία οἱ ίδεες τοῦ Μάο καὶ τοῦ Χότζα βρίσκονται σε δράση, την στιγμῇ πού τὸ παγκόσμιο προλεταριακό κίνημα συνειδητοποιει δτι δὲν μπορεῖ νά καταπολεμθεὶ ἑνα μέμα ἀντικαθιστάντας το μέ ένα δλλο.

IV— Στοὺς τόπους ποὺ κυριαρχεῖ ἡ δικτατορία τῆς γραφειοκρατίας κυριαρχεῖ ἐπίστης καὶ ἡ ἀστυνομία. Ἐκεὶ πού λείπουν τὰ διαπιστευτήρια τῆς ἀφθονίας τῆς κατανάλωσης, ἔκει ἡ ἐργασία ἐπαναλαμβάνεται μέ τὴν ἐκαθιδρυτο τοῦ τρόμου. "Οταν σήμερα οἱ στρατοκράτες ἀνακοινώνουν δτι οἱ προλεταρίοι πρέπει νά ἐργάζονται 6 καὶ 7 ημέρες ἐπό 8-12 ώρες τὴν ημέρα, δὲν τοὺς ὑπόσχονται τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸ δτι τὸ κεφάλι τους θά ἔξακολούθει νά βρίσκεται στοὺς ώμους τους. Αὐτὸ πού ἐμφάνισται ἡ γραφειοκρατία στὴν Πολωνία καὶ ἔγινε ἀποδεκτό ἀπό τὸ σύνολο τῶν ἀπανταχοῦ ἰδεολόγων σάν προσωρινή δικτατορία, δὲν είναι παρά η πο πρωγμένη στὰ ἄκρα ἄλλα καὶ η πο ἀδύναμη στιγμῇ τῆς διαρκοῦς δικτατορίας της πάνω στὸ προλεταριάτο.

V— Ἐντούτοις δταν τὸ προλεταριάτο ἀνακαλύπτει δτι η ίδια τοῦ η δύναμη ἔξωτερικευμένη συμβάλλει στὴν διαρκή ἐνίσχυση τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, δχι μόνο μέ τὴν μορφή τῆς ἐργασίας του, ἀλλα καὶ μέ τὴν μορφή συνδικάτων, τῶν κομμάτων, η τῆς κρατικῆς δύναμης ποὺ δημιούργησε για νά χειραφετθεῖ, καταλαβαίνει ἐπίσης ἀπό τὴν συγκεκριμένη ἱστορική πείρα δτι είναι η ταῖξη η ἀπόλυτα ἐχθρική πρός κάθε παγιωμένη ἔξωτερικευση καὶ πρός κάθε ἔξειδικευση τῆς ἔξουσίας. Είναι ο φορέας τῆς ἀπανάστασης πού δὲν μπορεῖ νά ἀφήσει τίποτα στὸ ἔξωτερικό της.

Γ— Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΙΚΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Τά γεγονότα πού θά ἐπακολουθήσουν τὶς ἐπόμενες ημέρες — η κατάπινη τῶν ἔξεγέρσεων τῶν περισσότερο ριζοσπαστικῶν τμημάτων τοῦ προλεταριάτου η η ηττα μιᾶς γενικῆς ἐπανάστασης τοῦ Πολωνικοῦ λαοῦ καὶ ἀκόμη η ίδια η νίκη, ἀφοροῦ ἀμετα τὸ παγκόσμιο προλεταριακό κίνημα, πού πρέπει τώρα νά συμπαρασταθεὶ ἐνεργητικῆς καθδόλου. Καὶ η ἐνεργός συμπαράσταση συμβάνει κατανόηση τῆς ούσιας τοῦ Πολωνικοῦ ζητήματος καὶ η ἐπέκταση τῆς πάλης ἐνάντια στὸν καπιταλισμό στὴν κάθε χώρα γιά νά ἐπεκταθεὶ σ' δλλο τὸν πλανήτη. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός παρουσιάζεται μέ πολλά πρόσωπα, η ούσια του είναι δμως μια: δ ὑποβιβασμός τῆς ζωῆς σέ ἐπιβίωση.

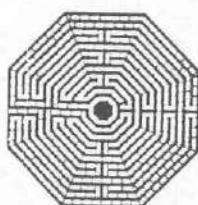
'Αφού κάθε ἀφορμή είναι καὶ αἰτία γιά ἐπανάσταση σήμερα
δς τὴν ἐπιχειρήσουμε μαζὶ με τοὺς Πολωνοὺς ἐργάτες
ἄλλιας άς πιούμε με τοὺς γραφειοκράτες τὸ αἷμα τους.

ΖΗΤΩ η ἐργατική ταῖξη τῆς Πολωνίας πού μάχεται ἐνάντια στὴν γραφειοκρατία γιά τὸν πλήρη ἐλεγχο τῆς παραγωγῆς.

ΖΗΤΩ οι Ἰταλοὶ ἐργάτες πού παλεύουν ἐνάντια στὴ μπουνζουαζία καὶ τὴ σταλινική ἀστυνομία.

ΖΗΤΩ οι νέοι προλεταρίοι πού κατεβάζουν τὴν ἐμπραχτη κριτική στὸ πεζοδρόμιο, στὴ Ζυρίχη, στὸ Λονδίνο, στὸ Αμστερνταμ.

Ομάδα γιά τὴ διάδοση τῆς ἐπαναστατικῆς λύσσας.

ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΦΥΣΗ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΕΙΣ

Η προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων νά γίνουν κύριοι τῆς φύσης είναι αὐτή ἀκριβῶς ή περιπέτεια στήν όποια ἔχουμε ἐπιδοθεῖ. Αὐτό το γεγονός είναι ὑπεράνω κάθε συζήτησης· ἀλλά μόνο σέ σχέση μ' αὐτό και μ' αὐτό σάν ἀφετηρία μπορεῖ νά γίνει κάποια συζήτηση. Κι αὐτό πού ἀκόμη στέκεται στὸ κέντρο τῆς σύγχρονης σκέψης και πρακτικῆς, είναι τό πρόβλημα τοῦ πῶς θά ἐπωρελθοῦμε ἀπ' αὐτό τό κομμάτι τῆς φύσης πού οἱ ἀνθρώποι ἡδη ἔχουσιαζουν.

Μιά ὑπόθεση δλότητας γύρω ἀπό αὐτό ἀποδεικνύει πώς ἀκόμη και τὰ φαινομενικά πιό ἀπομακρυμένα ἐρωτήματα ἐπιστρέφουν στὸ ἴδιο βασικό πρόβλημα· ἀποδεικνύει ἐπίσης τὸν ρυθμό και τὴν διάρκεια τῆς ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων σέ κάθε τομέα. 'Ἀλλά οἱ ἵπτεις τῆς σύγχρονης σκέψης δὲν κατέχουν καμία ὑπόθεση δλότητας, και ἔτσι ἡταν τὰ τελευταῖα 40 χρόνια: σ' αὐτοὺς ὑπάρχει μόνο κενό. Μιά μοναδική ὑπόθεση — πού στερείται κάθε θεωρητικῆς βάσης — ἔχει ἀποκτήσει τό μονοπάλιο, δηλαδή ποιές κατευθύνσεις πρέπει νά ισχύουν γιά δῆλη τὴν πρακτική. Αὐτή ἡ ὑπόθεση είναι τὸ ἴδιο προσεγμένη μέ κάθε ἄλλο προϊόν, πού ἔχει τὴν ὀλόενα μεγαλύτερη τύφλα τῆς σύγχρονης ἔξουσίας, νά εύχαριστησει γιά τὴν προέλευση του.

Η παραγωγή και ἡ τεχνική ίκανότητα, πού σήμερα βρίσκεται σέ ἓνα ὑπερβολικά ὑψηλό ἐπίπεδο, αὐξάνονται γρηγορότερα κι ἀπ' ὅτι οἱ κομμουνιστές τοῦ 19ου αἰώνα μποροῦσαν νά προβλέψουν. Παρ' ὅσο τὸν ὑπερεξοπλισμό μας δῶμας, ἔχουμε παραμείνει σ' ἓνα προϊστορικό στάδιο. Οἱ ἐπαναστατικές προσπάθειες ἐνός δλόκληηρου αἰώνα ἔχουν ἀποτύχει: δὲν κατόρθωσαν νά κάνουν τὴ ζωή οὕτε συνετή οὕτε γεμάτη

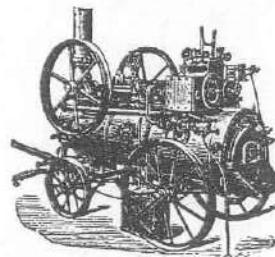
πάθος (ἢ ἀταξική κοινωνία δὲν πραγματοποιήθηκε). Τά ὑλικά μέσα μας αὐξάνονται ἀπεριόριστα. Τά μέσα αὐτά δῶμας, ἔξυπηρετοῦν βασικά, στατικά συμφέροντα. 'Ο παλιός γνωστός θάνατος είναι ἡ ψυχή ὅλων τῶν ἀξιῶν. 'Η σκέψη τῶν νεκρῶν βαραίνει τὴν τεχνολογία τῶν ζωντανῶν. Κι αὐτό πού κάνει τὴν καθολική ὁργάνωση τόσο στραβή δὲν είναι τόσο ἡ τάση της νά προσαντολιζεῖται σταθερά, σάν καλός φοιτητής, νά ζησει καλά στὸ μέλλον, ἀλλά μᾶλλον τὸ σάπιο αἷμα τοῦ παρελθόντος πού κυκλοφορεῖ ἐκεὶ μὲ μια μοναδική μεγαλειότητα· αὐτό τὸ σάπιο αἷμα πού σπρωχνειται ἀσταμάτητα μπροστά, μέ κάθε τεχνητό χτύπο «στήν καρδιά ἐνός κόσμου χωρίς καρδιά».

Τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νά προηγηθει μιά ὑλική ἀπελευθέρωση, σέ σχέση μὲ τὴν όποια και μόνο μπορεῖ νά ἐννοηθεῖ ἡ πρώτη. Τό μίνιμου ἐπίπεδο πού τίθεται σάν ἀρχὴ στὴ μιά ἡ τὴν ἄλλη περίπτωση ἔξαρταται φυσικά ἀπό τὸ ποιά ἀπελευθέρωση διαλέγει κανεὶς, δηλαδή τὸ ποιός κάνει τὴν ἐκλογὴν: οἱ αὐτόνομες μάζες ἡ οἱ εἰδικοὶ τῆς ἔξουσίας. Αὐτοὶ πού ἔκλεγουν τὸ ἔνα ἡ τὸ ἄλλο εἰδος ὁργανωτῶν γιά νά παράγουν πράγματα πού δὲν είναι δυνατόν νά στερηθοῦν, ίσως κάποτε ἀπαλλαγοῦν ἀπό τὴν ἔλλειψη τῶν πραγμάτων, ἀλλά τοὺς ὁργανωτές δὲν πρόκειται νά τοὺς ξεφορτωθοῦν ποτέ. 'Οποια ὑλική ίκανότητα και νά ἀποκτήσει ὁ παλιός κόσμος, μέσω τῆς πολυδάπανης συντήρησης τῆς παθητικότητας, τῆς συνήθειας και τῆς σκλαβιάς, δὲν πρόκειται νά παράγει ποτὲ κάτι ἄλλο ἀπό πού σύγχρονες και κακόδεκτες μορφές ιεραρχίας. Τό ἀντίθετο ἀπό τὴν ὑπεροχή τῶν ἀνθρώπων στὸ περιβάλλον τους και τὴν ιστορία.

Τό γεγονός δτι ή κυριαρχία μας στη φύση έμφανιζεται σάν μια διαρκώς έπεκτεινόμενη άλλοτριωση και σάν η μοναδική ιδεολογική δικαιωση μιᾶς τέτοιας κατάστασης, γίνεται κατά καιρούς άφορμή μιᾶς μονόπλευρης κριτικῆς χωρίς καμιά διαλεκτική ή ιστορική γνώση. Τέτοιο είναι τό ζήτημα της κριτικῆς δρισμένων άβαντ-γκαρντίστικων διάδων πού βρίσκονται αυτή τη στιγμή κάπου άναμεσα στήν παλιά μυστικοποιημένη και θολή άντιληψη του έργατικού κινήματος — την όποια δηλαδή έχουν ύπερπρόδησε — και την έπομενη μορφή της σφαιρικῆς άμφισθητοσής, πού βρίσκεται άκομη μπροστά τους (βλέπε π.χ. τις χαρακτηριστικές θεωρίες του Καστοριάδη κ.α. στο Socialisme ou Barbarie). Οι διάδεξ αύτές θίγουν πολύ σωστά την άποξένωση πού δύο και περισσότερο δηλητηριάζει την άνθρωπινη έργασία και τις σύγχρονές της συνέπειες (παθητική κατανάλωση ένος έλευθερον χρόνου πού χειραγωγεῖται από τις τάξεις της έξουσίας), άλλα συγχρόνως μένουν λίγο ή πολύ, άσυνειδητα προσκολημένες σε μιά νοσταλγική άπονη της έργασίας στις προηγούμενες μορφές της, τῶν πραγματικά «άνθρωπινων» σχέσεων, πού κατά την γνώμη τους μπόρεσαν νά υπάρχουν στις κοινωνίες τού παρελθόντος ή άκομη και σέ δρισμένες λιγότερο άναπτυγμένες φάσεις του καπιταλισμοῦ. Έδω έννονται κατά τά άλλα μέ τις προσπάθειες νά αυξηθεί ή ίπαρχουσα παραγωγή μέ τό νά καταργηθεί μέ μιᾶς ή σπατάλη και ή άπανθρωπιά πού χαρακτηρίζει την σύγχρονη βιομηχανία. Αύτες οι άντιληψεις δείχνουν ώμως την άνικανότητά τους νά έννοησουν πού βρίσκεται το κέντρο τού έπαναστατικού έγχειρημάτου. Αύτό βρίσκεται άκριβως στήν κατάργηση της έργασίας (καθώς και τού προλεταριάτου), στήν παραδοσιακή της έννοια, καθώς και δῆλης της όχετολογίας πού προσπαθεῖ νά την δικαιώσει. Αύτός πού δὲν βλέπει δτι είναι δυνατόν σήμερα μέσω της κυριαρχίας μας πάνω στή φύση νά καταργηθεί ή έργασία χάριν μιᾶς έλευθερης δραστηριότητας νέου τύπου, και δέν άναγνωρίζει το ρόλο της μπορεύουσας στήν «διάλυση τῶν παλιῶν ίδεων», αν δηλαδή δέν άποφεύγει τήν άτυχη κλίση τού κλασικού έργατικού κινήματος νά όριζει θετικά τόν έαυτό του μέ δρους «έπαναστατικής ιδεολογίας», τότε δέν κατανοεί τά λόγια τού Μανιφέστου «Η μπορεύουσα έχει παίξει ένα σημαντικό έπαναστατικό ρόλο στήν ιστορία».

Στό Βασικές κοινωνίες διάλυση τής σκέψης τού ιερού πώς ή ιδεολογία έγινε τό παυσίπονο, ήρεμιστικό και υπνωτικό μέσο πού κατά βάση τήν άντικατεστησε, άλλα χωρίς νά κατορθώσει νά γεμίσει εξ δόκολήρου τήν θέση της. Μέ τις συνεχείς και δύο μεγα-

λύτερες δόσεις ή ιδεολογία, όπως και η πενικιλίνη, χάνει τήν άποτελεσματικότητά της. Φτάνει νά σκεφτεί κανείς τίς ύπερβολές τοῦ Ναζισμοῦ και τή σύγχρονη διαφήμιση γιά νά καταλάβει δτι ή δόση, όπως και ή δύναμη, πρέπει συνεχῶς νά ανέχανται. Μπορεί κανείς νά δει τό δύο ζήτημα ώς έξης: — μετά τή διάλυση τῆς φεουδαρχικῆς κοινωνίας — οι ιδεολογίες τῶν κυριαρχῶν τάξεων, τίς ένισχύουν δύο και λιγότερο, μέ τό δτι στήν ίδιότητά τους τῶν στατικοποιημένων κριτικῶν σκέψεων, παρείχαν στήν άρχη παγκόσμια δύλα γιά τήν κατάληψη τῆς έξουσίας, και έπειτα βρέθηκαν νά στέκονται σέ άντιθεση μέ τό κράτος τους άκριβος. Αύτό πού γιά τήν ιδεολογία ήταν ένα άσυνειδητο ψέμα (ή τάση νά στέκεται σέ μερικά συμπεράσματα), έγινε συστηματικό ψέμα δταν δρισμένα άπό τά κράτη πού άναστηλωσε πήραν τήν έξουσία και

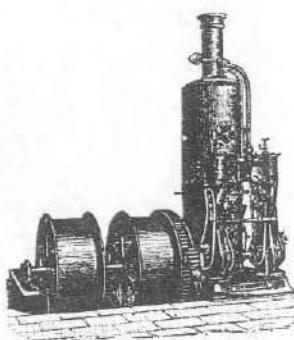
μιά άστυνομία γιά τήν άμυνά τους. Η Ρωσία είναι τό πιό σύγχρονο και χυτηπτό παράδειγμα: ίδω τό άναποδογύρισμα τῆς ιδεολογίας δόηγησης τήν γραφειοκρατία στήν έξουσία. «Ολες οι προσπάθειες νά έκσυγχρονιστεί ή ιδεολογία — παρεκτρέπομενες προσπάθειες δπως ό φασισμός ή συνεπεις δπως ή θεαματική κατανάλωση στόν προηγμένο καπιταλισμό — σκοπεύουν νά διατηρήσουν ένα παρόν, σκλάβο τού παρελθόντος. «Ενας ιδεολογικός ρεφορμισμός — πού θάταν κατά κάποιο τρόπο έχθρικά τοποθετημένος άπεναντι στήν κατεστημένη κοινωνία — δέν θά κατάφερνε καμία άπολύτως πρόσδο. Δέν θά κατόρθωνε ποτέ νά καταλάβει τά τεράστια μέσα έπαναφοριώσης πού έπιτρέπουν στήν σημερινή κοινωνία νά έπωφελείται συνεχῶς τῆς ιδεολογίας. «Αρα πρέπει η έπαναστατική τκέψη νά συνανεί μέ τήν κριτική πού έπιτιθεται στής ιδεολογίες χωρίς εύσπλαχνία — και πού δέν ξενά βέβαια τήν είδική ιδεολογία πού άποκαλείται «θάνατος τῶν ιδεολογιῶν» (τής όποιας τό σύνομα και μόνο είναι μιά άμολογία — οι ιδεολογίες πάντοτε στάθηκαν στήν πλευρά τῆς νεκρῆς σκέψης). Αύτός ο τελευταίος τύπος

ιδεολογίας δέν είναι τίποτε άλλο άπό τό πήδημα που κάνει άπό τή χαρά της ή έν λόγω ιδεολογία μπροστά στήν θέα της χρεωκοπίας τών μισιτών άντιπάλων της.

Η κυριαρχία πάνω στή φύση δείχνει ότι τό έρώτημα «πώς θά τήν έπωφεληθούμες» τίθεται, άλλα ύπερβαίνει τίς δυνάμεις της ίδιας τής κυριαρχίας νά βρει μιά πραγματική άπαντηση. Δέν μπορεί νά ξεπεράσει τόν έωντό της. Τό μόνο που μπορεί νά κάνει ή κυριαρχία αύτή τής άποξνωσης που βρίσκεται ήδη στήν ύρχο της καπιταλιστικής οικονομίας και που η ίδια θά «παράγει τόν υεκροδάφτες της» είναι νά ψελίσει τό γειδί: «Κάνουμε όπως πρίν, συσωρεύουμε προϊόντα». Πρέπει νά διαστριφνίσουμε τήν άντιθεση άναμεσα στό θετικό τής μεταβολῆς τής φύσης, τό μεγάλο άστικό έγχειρημα, και τή χυδαία άνάκτησή της μέσω τής ίεραρχικής κοινωνίας τής όποιας δλες οι σύγχρονες μορφές βρίσκονται κάτω άπό τό ειδικό άστικό πρότυπο «πολιτισμού». Αύτό τό άστικό πρότυπο στήν ταγιωμένη του μορφή έχει «κοινωνικοποιηθεί» άπό μιά άγερωχη μικροστική τάξη, που προσπαθεί συγχρόνως νά ανδήσει τήν έλλειψη συνειδησης τών άλλων και τό δικό της πλούτο, γάκόμη κι αύτός έχει άρχισει νά έμφανίζεται στήν άπολιθωμένη του έναλλαγή, πράγμα πού δείχνει ότι η τάξη αύτή άντει στούς έχουσιαστές. Οι γραφειοκράτες στήν άνατολή είναι φυσικά θερμοί οπαδοί αύτού του μοντέλου τό όποιο τους βοηθά νά διατηρήσουν μέ τη βοηθεία τής άστυνομίας τό δικό τους πρόγραμμα για τήν έξαρφάνιση τής ταξικής πάλης. Και ο σύγχρονος καπιταλισμός μέ μεταλική φωνή προαγγέλει ένα παρόμιο σκοπό. Και οι δύο έχουν καθαρήσει τόν ίδιο τίγρη: ένα κόσμο σέ δρμητική μετατροπή, και που και οι δύο θέλουν νά βλέπουν τόσο παθητικό ώστε ή ίεραρχική τους έχουσια νά βασιλεύει αιωνίως.

Τό δίχτυ που έπλεξε ή κριτική τών ήμερων μας είναι συνεκτικό, άκριβως δύως ή άπολογία τής έχουσιάς. Μόνο που ή συνοχή τής άπολογίας δέν είναι τόσο καθαρή, γιατί πρέπει νά ψεύδεται γιά τή θέση της άπεναντι στή δύναμη τής έχουσιάς ή έντελως αύθαιρετα νά θεωρεί ότι οι λεπτομέριες και οι άποχρώσεις της δείχνουν ότι έπιβάλλεται νά χει κανείς αύτόν άκριβως τόν τύπο έχουσιάς και κανένα άλλο. Υπάρχει έπισης μιά «κριτική» που άπορριπτε δλες τίς μορφές άπολογίας χωρίς νά άνακαλύπτει τήν υποκειμενικά κακή συνείδηση τής. «Η έξήγηση είναι εύκολη: δέν ζεπτήδησε άπο καμά άπ' τίς δυνάμεις που κρατούν σήμερα τόν κόσμο σέ ένταση. Εκείνος που έννοει ότι μιά ίεραρχική γραφειοκρατία μπορεί νά είναι έπαναστατική

και έκτος άπό αύτό νομίζει ότι οι τουριστικές περιηγήσεις που διοργανώνει τό θέαμα είναι καλές και εύχαριστες, μπορεί νά πάει στήν Κίνα ή κάπου άλλοδ μέ τόν Σάρτρ και Σιά. Τά λάθη, οι βλακιές και τά ψέματα αύτοῦ του άνθρωπου δέν θάπρετε νά έκπλήσουν κανένα. Ακολουθεί άπλως τό νεύ... τού άγαπημένου. Υπάρχουν και πολύ φριχτότεροι ταξιδιώτες που γιά τά ταξιδιά τους στό Tshombe στήν Katanga π.χ. πληρώνονται μέ σκληρότερο συνάλλαγμα. Τό μόνο που άποδεικνύουν οι διανοούμενοι μάρτυρες τής άριστερᾶς, που παίρνουν άμεσως θέση γι' αύτόν που τούς προσκαλεῖ στίς μαρτυρίες τους, είναι ότι δέν μπορούν νά σκεφτούν. Και πώς θά μπορούσε ένα τέτοιο καλλιτέχνημα νά είναι δυνατό γι' αύτούς που έπι δεκαετίες παριτούνται άπό τό νά σκέφτονται έλευθερα γιά νά ταλαντεύονται άντι γι' αύτό άναμεσα σέ διάφορους άνταγωνιζόμενους έργοδοτες; Οι διανοητές που μπαίνουν στό κλουβί τού τι κατόρθωσε ή Δύση ή ή 'Ανατολή πέφτουν στήν ουσία μέ τά μούτρα στήν παγίδα του θεάματος. Ο ισχυρισμός ότι «αύτοί οι διανοητές δέν είχαν ποτέ έστω και μιά σκέψη στά άδεια τους κεφάλια», δέν ξαφνίαζει κανένα πού ύπεφερε τά βιβλία τους. Τό θέαμα — ένα δμορφό άντικαθρέφτισμα τού δύοποιου είναι δλοι τους — άπαιτε έμφανεστατα νά θευμάζουμε τούς θαυμαστές του. Και σέ πολλά μέρη έπιτρέπεται σ' αύτούς τους διανοητές άκόμη και νά διαλέγουν μόνοι τους τήν καθρεφτοξιφομαχία τους (αύτό που άποκαλούν «νά συμμετάσχουν»), νά διαλέξουν μέ η χωρίς τύψεις τήν συσκευασία και τήν έτικέτα που άντιπροσωπεύει τήν κατεστημένη κοινωνία που τούς έμπνει.

Οι άλλοτριωμένοι άνθρωποι δέδενουν καθημερινά — σύμφωνα μ' αύτά που τούς σφυρίζουν και τούς άποδεικνύουν πρός συνάντηση νέων προδόων, γιά τίς οποίες δέν ζέρουν τί καλό θά φέρουν. Πράγμα που δέν σημαίνει ότι αύτές οι

φάσεις της ύλικης άναπτυξής δέν έχουν ένδιαφέρον ή είναι κακές. Μπορούν νά κατατεθούν στήν πραγματική ζωή, άλλα μόνο σάν μέρη ένσς δλου. Οι νικητές της ήμερας είναι οι άστρονύμοι. 'Ο Γκαγκάριν έδειξε ότι μπορεί κανείς νά έπιβιώσει μακριά στό διάστημα σε πολύ δύσκολες συνθήκες. 'Άλλα άκομη κι αὖτά ιατρικά και βιομηχανικά κατορθώματα στήν διάστημα τους κάνουν δυνατό τό νά έπιβιώσεις περισσότερο καιρό, τό τελευταίο στό όποιο δόηγει αυτή η στατιστική ευρύνση της καθαρής έπιβιώσης είναι ή ποιοτική βελτίωση της ζωής. Ναι μέν, μπορεί κανείς νά έπιβιώσει περισσότερο καιρό και μακριά, άλλα τό νά ζήσει είναι πιά άδυνατο. Δέν συντρέχει γιά μάς κανείς λόγος νά πανηγυρίσουμε τις νίκες αύτές. 'Αντίθετο πρέπει νά μπορέσουμε νά πανηγυρίσουμε έκεινη τη γιορτή που συγκροτείται σέ μορφή και περιεχόμενο απ' τήν άπελευθέρωση τών άπειρων δυνατοτήτων που περιλαμβάνει ή καθημερινότητα τών άνθρωπων.

Πρέπει νά ξανανακαλύψουμε τη φύση σάν «τὸν πραγματικό μας ἀντίπαλο». Τό παιχνίδι μας μαζί της πρέπει νάνει γεμάτο πάθος και νά μάς άγγιξει μ' ένα ἄμεσο τρόπο. Τι έννοούμε μέ τό διτού δ' ἀνθρωπος δημιουργεῖ τή στιγμή στή ζωή του; 'Ακριβῶς τήν (προσωρινή και άστατη) κυριαρχία του πάνω στό περιβάλλον και τόν χρόνο του. Μπορεί κανείς νά δει στήν έπεκταση της άνθρωπότητας στόν κόσμο τό παράδειγμα μιᾶς περιπτέταις δου ή σύγχρονη μικροπρέπεια τών στρατιωτικών ἀνταγωνισμών ἔρχεται σέ σύγκρουση μέ τήν ἀντικειμενική μεγαλοπρέπεια αυτού τοῦ ἐγχειρήματος. 'Η δημιουργία της ἀτομικής ζωῆς (καὶ τό ξαναλέμε: ή τέχνη είναι νεκρή) καταπολεμεῖται μέ ένα οὐποδειγματικό τρόπο, και συγχρόνως ή άλλη πλευρά, τοῦ ἐγχειρήματος (ή ύλικη ἀπέλευθερωση) παραμένει στενά συνδεδεμένη μέ τόν άλλο πόλο τών δυνατοτήτων. 'Η κοσμική περιπτέται θά διευρυνθεῖ, και οι πόρτες της θά ἀνοιχτοῦν γιά μιά ἐντελῶς άλλου είδους συμμετοχή ἀπό αύτή στήν δούμα είναι ἐμπλεγμένοι οι ειδικοί τών πειραματόζωων. Κι αύτό βέβαια θα προχωρήσει ὑπερβολικά πιό γρήγορα και βεθεία σταν τό μικροπρέπεις κράτος τών ειδικῶν θάζει καταποντιστεῖ στόν πλανήτη μας, δταν δηλαδή ή δημιουργκότητα πού περέχει τό πάν θά ἀπέλευθερωθεῖ. 'Η δημιουργικότητα γιά τήν δούμα μιλάμε είναι σήμερα χωρίς δύνομα και δεσμότησα, άλλα στήν ούσια ίκανή νά διεγείρει μέ μιά ουμαλή γεωμετρική πρόδο δλες τις περιοχές της ζωῆς κι δχι δύως σήμερα, μόνο μέσα σ' ένα αύθαίρετο βιομηχανικό τομέα που τοῦ ἐπιτρέπεται νά άναπτυχθεῖ συγκεντρωτικά. Τό παλιό πρόγραμμα μέ τήν ἀντίθετη ἀνάμεσα στίς παραγωγικές

δυνάμεις και τίς σχέσεις παραγωγής δέν πρέπει νά νοείται πιά σάν μία σταθερά, δτι γρήγορα και αύτομας, πρόκειται ή καπιταλιστική παραγωγή, έξ αιτίας τής στασιμότητας και τής ἀναχαιτισης της άναπτυξής, νά συναντήσου τήν ἀδιάλακτη μοίρα της. 'Αντίθετα αύτη ή ἀντίθεση πρέπει νά θεωρείται σά μια κατάρα (τήν δούμα άρμοδει σέ μάς νά πραγματοποιήσουμε μέ τά κατάλληλα ὅπλα) αύτης της εύτελούς και ἐπικινδυνής άναπτυξής της αυτορυθμιζόμενης παραγωγής, ή όποια ποτέ δέν πρόκειται νά πραγματοποιήσει τήν μεγαλοπρεπή άναπτυξή της σημερινής οίκονομικής βάσης πού είναι δυνατό.

'Όλα τά ἐρωτήματα πού τίθενται ἀνοιχτά στή σημερινή κοινωνία, προϋποθέτουν ἕνα δρισμένο είδος ἀπάντησης. 'Ἐρωτήματα τῶν δούμων ή ἀπάντηση πηγαίνει πρός άλλη κατεύθυνση ἀπό τήν ὑποχρεωτική δέν τίθενται ποτέ. Ναι μέν ὑποδεικνύεται τό διτι ή κοινωνία έχει φανερά μιά παράδοση πού ἐπιβάλλει συνεχή ἀνανέωση, άλλα συγχρόνως κλείνονται τά μάτια μπροστά στό διτι αύτο δέν ισχύει γιά δλους τούς τομείς. Σέ μια ἐποχή πού ή ιδεολογία μπορούσε άκομη νά χαίρει εμπιστούσης γιά τό ρόλο πού ἔπαιξε, δι Σαιν-Ζύστ είπε διτι «κάθε τι πού στήν ἐποχή αύτης της διαρκοῦς ἀνανέωσης δέν είναι καινούργιο είναι βλαβερό». Οι πολυάριθμοι διάδοχοι τοῦ θεοῦ, τῶν δούμων καθηκον είναι νά ὁργανώνουν τήν κοινωνία τοῦ θεάματος, ζέρουν ἀκριβῶς πόσο «δύσκολες» ἐρωτήσεις ἐπιτρέπεται νά τίθενται. 'Η παρακμή της φιλοσοφίας και τῶν τεχνῶν οφείλεται ἐπίσης στό διτι ἀκριβῶς αύτά τά δρια έχουν στενέψει. Σάν μιά μίνιμου προϋπόθεση γιά τήν ίδια του τήν ἀνάπτυξη αύτο πού είναι ἐπαναστατικό στή σύγχρονη σκέψη και τίς τέχνες, λιγό ή πολύ έγειρει ἀπάτηση γιά μιά πράξη πού δέν ἔπαρχε άκομη. Τό διόλοπο πακέτο ψιλοκονίζει μόνο τά δημόσια ἀναγνωρισμένα ἐρωτήματα ή τό κενό τοῦ καθαροῦ ἐρωτηματολογίου (ειδικότητα τοῦ Arguments)

'Υπάρχουν πολλοί ιδεολογικοί χώρο στόν οίκο τοῦ θεοῦ, δηλαδή τήν παλιά κοινωνία, οι σταθερές νόρμες τῶν δούμων λύθηκαν βέβαια άλλα οι νόμοι τους ίσχυουν άκομη (ἄν και δέν ὑπάρχει θεός, τίποτε δέν ἐπιτρέπεται). 'Εδω και μισό αιώνα ἐπλιπτική ἔλλειψη ἐπαναστατικής φαντασίας και πραγματικής ὁμοισθήτησης είναι τό γεγονός — τουλάχιστον στίς σχεδόν ἀναζιόπιστο Planete πού δλαι οι δημοδιδάσκαλοι θεωρούν πολύ καλό, δέν είναι τίποτε άλλο παρά ό φανατισμός μιᾶς ἀνοστης δημαρωγίας πού ἐπωφελεῖται αύτοῦ τοῦ γεγονότος και τῶν δημοδίων πού ὁρθωνούνται παντοῦ μπροστά στήν

έπανοδο μιᾶς συνεκτικῆς ἐπαναστατικῆς σκέψης. Στά ήθικά του κηρύγματα τό Planete προτρέπει δόλους τούς θαρραλέους ἀνθρώπους νά «ἀλλάξουν τό πάν» μέ τό νά ἐπωφελήθουν τοῦ γεγονότος δτι οί ἐπιστῆμες καὶ ἡ τεχνολογία ἀναπτύσσονται δόλο καὶ ταχύτερα, χωρὶς κανεῖς νά ξέρει πραγματικά τό ποῦ πάνε. «Ομως συγχρόνως η ζωή πού γίνεται σήμερα θεωρεῖται σαν κάτι κατά 99% αὐτονότο, κάτι πού δέν μπορεῖ νά ἀλλαχτεῖ. Ο Ιλιγγος λοιπόν που νιώθουν δλοι μπροστά στις εἰδήσεις, χρησιμοποιεῖται γιά νά ἐπανεισάγονται ἀσύδωτα ἀντιδραστικές βλακείες τέτοιου τύπου πού μόνο στις πιό ὑπανάπτυκτες χώρες διατρηθήκαν. Τά ναρκωτικά της ίδεολογίας θά σημειώσουν τήν τελεία της ιστορίας μέ μιά τέτοια ἀπόθεωση ἀδειζότητας πού ούτε ο Pauwels — παρά τις προσπάθειές του σ' αυτή τήν κατεύθυνση — δέν είναι παρόμιοι της.

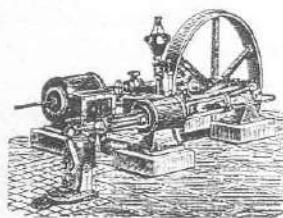
Σέ σύγκριση μέ τά προηγούμενα στέρεα μυθικά συστήματα, οί σύγχρονες παραλλαγές τῆς ρευστῆς ίδεολογίας είναι δλο καὶ μεγαλύτερης σημασίας, στό βαθμό πού οί ειδικευμένοι ἀρχηγοί είναι υποχρεωμένοι δλο καὶ περισσότερο νά ἔλεγχουν ὅλες τις πλευρές τής ἀναπτυσσόμενης παραγωγῆς καὶ κατανάλωσης. Μολονότη η ἀξία χρήσης είχε ἀναπόφευκτα τήν τάση νά ὑπονοεῖται ηδη ἀπό τό σημείο πού η ἐμπορευματική οἰκονομία ἀπόχτησε ὑπεροχή, στό ξένης χειρίζεται μέ δηλωμένο τρόπο (δημιουργεῖται τεχνιτά) ἀπό αύτοὺς πού τραβοῦν τις κατευθυντήριες γραμμές τῆς μοντέρνας ἀγορᾶς. Τό βιβλίο του Jacques Ellul Propagades περιγράφει τήν βαθεία ἐνότητα τῶν συνθηκῶν ἐπιβίωσης. Μέ ένα ἀξιόλογο τρόπο δείχνει ο Ellul δτι η διαφήμιση - προπαγάνδα δέν είναι κανένα ἀπλὸ καὶ ἄρρωστο κοινωνικό προϊόν πού θά μπορούσε νά ἀπαγορευτεῖ, ἀλλά ένα φάρμακο σέ μια κοινωνία πού είναι δλως διόλου ἄρρωστη· ένα φάρμακο πού μᾶς κάνει νά ἀντέχουμε τό κακό μέ τό νά τό χειροτερεύουμε. Σέ μεγάλο βαθμό είναι οἱ ἀνθρώποι συνένοχοι μέ τήν προπαγάνδα, τό κυριαρχοῦ θέμα, ἐπειδή μπορούν νά ἀπορρίψουν τήν προπαγάνδα ἀπλά μέ τό νά ἀρνηθούν συγχρόνως δλη τήν κοινωνία. Τό μοναδικό βασικό καυμῆκον τής σύγχρονης σκέψης είναι ἐπομένως, τό νά ξέταξει σέ βάθος τήν ἐρώτηση αυτή: πῶς μπορεῖ νά δργανωθεῖ ξανά καὶ μέ τόν καλύτερο τρόπο η θεωρητική καὶ ὑλική δύναμη τής ἀρνησης;

Ἐτσι δπως είναι ο κόσμος σήμερα παρουσιάζονται περισσότερες ἐναλλακτικές λύσεις ἀπό τήν ἀπλή ἐπιλογή ἀνάμεσα στήν ἀλλημηνή ζωή καὶ τήν ἐπιβίωση, πού μόνο τις ἀλισσίδες τους ξέχουν νά χάσουν. Ἐπειδή η ἐπιβίωση

φέρει μαζί της δόλο καὶ δυσκολότερα προβλήματα πού οί κύριοι της δέν μποροῦν νά λύσουν, τίθενται καὶ μπροστά σέ μᾶς διάφορες ἐναλλακτικές λύσεις ἀπ' αυτή. Οι κινδύνοι τῶν πυρηνικῶν ὄπλων, της πληθυσμιακῆς αὔξησης καὶ τοῦ παγκόσμου λοιμού ἔχουν προκαλέσει μιά δημόσια πηγή ἄγχους πού ἀναγνωρίζεται ἀκόμη καὶ στόν ήμερησιο τύπο. Σάν ένα καθόλου σημαντικό παράδειγμα μεταξύ ἀλλων, διαλέχουμε νά παραβεσούμε αύτά πού ὑπόστηριξε ὁ Robert Guillain τό Σεπτέμβρη τοῦ 1962 στή Le Monde σχετικά μέ τόν ὑπερτληθματό στήν Κίνα: «Φαινεται δτι η Κινέζικη ἔξουσια ἀναγνώρισε τό βάρος τοῦ προβλήματος καὶ ἀποφάσισε νά τό λύσει. «Εχει ως ἐκ τούτου ἐπαναφέρει τόν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων κάτι μέ τό δποιο προσπάθησε τό 1956 καὶ παραιτήθηκε δύο χρόνια ἀργότερα. «Εχει ξεκινήσει σ' δλη τή χώρα καμπάνια ἐνάντια στις πρώσερες σχέσεις καὶ γιά μεγαλύτερες παύσεις ἀνάμεσα στίς γεννήσεις παιδῶν». Γλύφουν δηλαδή οι ειδικοί ἀκόμη ἔδω καὶ ἐκεὶ ἀλλά ἀπειλοῦν πάντα μέ τήν ίδια ὑποχρεωτική διαταργή. Μέ τόν ίδιο τρόπο πού οι προσυλητισμοί καὶ οι τύψεις συνειδήσεως (cujus regio, ejus regio) τῶν πριγκήπων τόν ίδιο αἰώνα ἔδειχναν τό πόσο τούς ἐνδιέφερε τό χριστιανικό μυθικό ὄπλοστάσιο, δείχνει η συμπεριφορά τῶν σύγχρονων κυριαρχῶν πόσο ἐνδιαφέρονται γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου. Λίγες τραμμές παρακάτω ἀνακοινώνει διδιος δημοσιογράφος δτι «Η ΕΣΣΔ δέν βοηθά πιά τήν Κίνα γιατι δλα τά διαθέσιμα μέσα χρησιμοποιοῦνται τώρα στόν φοιβερά δαπανηρό ἀγώνα τοῦ διαστήματος». Οι Ρώσσοι ἐργάτηθηκαν τό ίδιο ἔλαχιστα δσον ἀφορᾶ τό μέγεθος αὐτῶν τῶν «διαθέσιμων μέσων» (τά δποια οί ίδιοι μέ μόχθο δημιούργησαν) η δσον ἀφορᾶ τήν προτεραιότητα τής Σελήνης ἀπό τήν Κίνα, μέ τούς Κινέζους δσον ἀφορᾶ τήν ἀπόφαση νά ἀποκτουν λιγώτερα παιδιά. Τό ἐπος τῶν σύγχρονων δεσποτῶν — πού καταπολεμούν τήν πραγματική ζωή καὶ τήν ξαναφτιάχνουν κατ' ὅμοιωσή τους — είχε τήν ὄμορφότερη ἑκφρασή του στόν κύκλο Ήθν Πραγματική ἐλευθερία στή σκέψη καὶ τήν πρακτική είναι τό μόνο θέμα μέ τό δποιο δέν τόλμησε κανεῖς νά πειραματιστεῖ στήν γεμάτη πειράματα ἐποχή μας.

Στά μεγάλα δπομάχαζα τής ίδεολογίας, τοῦ θεάματος, τοῦ σχεδιασμοῦ καὶ τής δικαιωσής του, ξέχουν οί διανοούμενοι ειδικοί τις δουλειές τους. (΄Αφορᾶ αὐτούς πού παίρνουν μέρος στήν ίδια τήν παραγωγή τής κουλτούρας· αύτοι ἀποτελοῦν ένα κοινωνικό στρώμα πού δέν πρέπει νά συγχέεται μέ τήν πολύ μεγαλύτερη μάζα τῶν «διανοητικῶν ἐργατῶν», τῶν δποιων οί συνθήκες ζωῆς καὶ ἐργασίας δλοιένα πλησιάζουν αὐτές

τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων). Ἐδῶ μπορεῖ νά ικανοποιηθεί κάθε γοῦστο. Ὁ Roberto Guiducci π.χ. δείχνει πρώτα ότι είναι ἔξυπνος μέλος τοποθετεῖ στήν γελοία κατάσταση νά συνεχίζουμε νά ζούμε τή ζωή μας μέσα στά ἐρείπια ὅλων αὐτῶν τῶν νεκρῶν θεσμῶν καὶ συγχρόνως νά εἴμαστε ίκανοι νά παρουσιάζουμε προτάσεις πού είναι ἀκόμη δύσκολότερο νά πραγματοποιήσουμε». Τί προτείνει λοιπόν αὐτός; Κάτι πού τό λιγάτερο είναι δύσκολο νά πραγματοποιηθεί. Ἀφοῦ κατόρθωσε νά ἐπιτύχει τό καλλιτέχνημα τοῦ νά ἀνακατώσει σέ ξα καὶ τό ἴδιο νόημα τῶν Χέγκελ καὶ τόν «Ἐγκελζ μὲ τόν Στάλιν καὶ τόν Jdanov», προτείνει νά ὁμολογήσουμε ότι «οἱ

τάσεις νά συνοψίσουν τό νόημα τῆς ρομαντικῆς ἀνυπομονησίας τοῦ νεαροῦ Μάρξ είναι ἔξι ζου φθαρμένες ἀπό τόν χρόνο, μέ τίς σκληρές θέσεις τοῦ Γκράμσκι». «Ἔχουμε δηλαδὴ ἕδω ἔναν ἀνθρώπο πού φαίνεται στήν ἀρχῇ νᾶχει ἔρθει στά ἵχνη τῆς ἀλήθειας καὶ πού μετά δέν μπορεῖ οὔτε γιά ἔνα δευτερόλεπτο νά μᾶς πείσει ότι κατάλαβε τόν Χέγκελ καὶ τόν Γκράμσκι. Μποροῦμε λοιπόν νά τόν διαβάσουμε — καὶ στό παρελθόν του καὶ στό ἄρθρο του — σάν σ' ἔνα ἀνοιχτό βιβλίο. Κατά πάσα πιθανότητα ἔχει ζοδεύει χρόνο μέ τόν χρόνο σέ σεβασμό γιά τόν Τολιάτι καὶ τό Jdanov. Καὶ, σάν δλους τούς ἄλλους δανδήδες στήν κλίκα τῆς ἐπιχειρηματολογίας (άπ' δποια κομμουνιστικά κόμματα κι ἄν πρόερχονται), διέθεσε μιά μέρα γιά νά ἀμφισβήτησε τόν πᾶν. Καὶ ἀκόμη κι ἄν δέν είχαν δλοι βρώμικα χέρια, ἔχουν δμως βρώμικα μυαλά. Ἀκόμη κι αὐτός ὁ Guiducci πρέπει νά θυσίασε μερικές ἔβδομάδες γιά νά «συνωψίσει τή σημασία» τοῦ νεαροῦ Μάρξ. Ἀλλά πᾶς θά μπορούσαι νά ζητήσουμε νά κατανοήσει τόν Μάρξ ἢ τόν καιρό μας, δταν ἥδη τοιμήσει στόν Jdanov; Τελικά βρίσκουν αὐτός καὶ οἱ ἄλλοι, πού ἔχουν ἕδω καὶ καιρό συνωψίσει τό νόημα τῆς ἐπαναστατικῆς σκέψης, ότι εἴμαστε ἥδη αὐτή τή στιγμή «χτυπημένοι ἀπό τό χρόνο». Καὶ τίνος πράγματος τό νόημα συνώψιζε τότε ὁ Guiducci

πρίν 10 χρόνια; Κανενός ἀπολύτως; Φαινέται τό πιό πιθανό. Μπορεῖ δηλαδή νά πεῖ κανείς ότι κάνει τίς συνώψεις του γρηγορότερα ἀπό τήν ιστορία, πράγμα πού ἔχηγεται ἀπό τό ότι ποτέ δέν βρίσκεται δίπλα στήν ιστορία. Κανεῖς δέν πρόκειται νά νιώσει ποτέ τήν ἀνάγκη νά συνοψίσει τή σημασία τής παραδειγματικής ἀσθμαντότητας αὐτοῦ τοῦ μεγάλου μηδενικοῦ.

Συγχρόνως ἔνα μέρος τῆς ἵντελιγγέντσιας ἐπεξεργάζεται τήν νέα ἀμφισβήτηση, ἀρχίζει νά διατυπώνει τήν πραγματική κριτική τῆς ἐποχῆς μας, νά σχεδιάζει συνεπείς πρακτικές. Στό θεαμα, πούναι τό ἐργοστάσιό της, συγκρούεται ἡ νέα αὐτή κριτική μέ τό ρυθμό τῆς παραγωγῆς καὶ τήν προηγούμενη σκοπιμότητα. «Ἔχει ἡ ἴδια μεταδοθεῖ στοὺς κριτικούς τῆς και τούς σαμποτέρ της. Ἐνώνεται μέ τό νέο λόδμπεν προλεταριάτο (μέσα στόν καταναλωτικό καπιταλισμό) πού πάνω ἀπ' δλα ἀπορρίπτει τό είδος τῆς εύημερίας πού ἔγγυάται ἡ σημερινή ἔργασια. Ἀρχίζει ἐπίσης νά ἀπορρίπτει τόν ἀτομικό ἀνταγωνισμό, καὶ ὡς ἐκ τούτου τήν δουλοπρέπεια πού ἔχει χαρακτηρίσει τήν παραγωγική ἵντελιγγέντσια: ἡ συγχρονη τέχνη σάν κίνημα μπορεῖ νά ιδωθεῖ σάν μιά διαρκῆς ἀποσιωποήση τῆς ἐργατικῆς δύναμης τῶν παραγωγικῶν διανοούμενων (κι αὐτό συγχρόνως μέ τό ότι οἱ ἔργατες, στό βαθμό πού δέχονται τήν ιεραρχική στρατηγική τῆς κυριαρχης τάξης θεωρημένη σάν ἐνότητα, ἔλκονται στόν ἀτομικό ἀνταγωνισμό).

Τό καθῆκον πού ἡ ἐπαναστατική ἵντελιγγέντσια μπορεῖ νά ἐκπληρώσει, γίνεται τεράστιο τήν ἴδια στιγμή πού χωρίς συμβιβασμό διαχωρίζεται ἀπό τήν μακριά καὶ σύντομα διαυμένη περίοδο, ὅπου «ὁ ὑπνος τῆς διαλεκτικῆς γνώσης παρήγαγε δλα αὐτά τά τέρατα». Ὁ νέος κόσμος, πού είναι ἀναγκαῖο φυσικά νά κατανοήσει, ἀποτελείται συγχρόνως ἀπό αὐτές τίς ὑλικές δυνάμεις πού αὐξάνονται σταθερά χωρίς νά χρησιμοποιούνται πραγματικά, καὶ ἀπό ἔκεινες τίς αὐθόρμητες πράξεις πού ἔχεπετάχητηκαν ἀπό μιά πραγματική ἀρνηση ἀπό ἀνθρώπους χωρίς προσπτική. «Ἀντιθέτα ἀπό τήν κλασική ούτοπια τῆς δποίας οἱ αὐθαίρετες θεωρίες ύπηρξαν πολύ πιό μπροστά ἀπό κάθε δυνατή τότε πρακτική (τό δποιο δέν σημαίνει ότι στερούνταν ἀξίας), ύπάρχει τώρα στό μέσον τοῦ προβληματισμοῦ τῆς συγχρονης ἐποχῆς μιά ποσότητα νέα πρακτική πού ζητάει τήν θεωρία της.

«Ἡ ἐποχή μας δέν πρόκειται νά θελήσει νά ζειρεί γιά κανένα «κόμμα διανοούμενων» δπως ούτειρεύονται όρισμέναι. Μιά τέτοια κλαδική ὁργάνωση θά μπορούσε μόνο νά ἀντικαθερεψτεί στήν διανοητικότητα τῶν κυρίων Guiducci,

Morin και Nadeau. Και έμεις τό αποκρούουμε. Η ευρεσιτεχνιακή ίντελιγέντσια είναι μέσα στήν ιδιότητά της το διαχωρισμένου και έξειδικευμένου θεσμού αντίθετη πρός τό κοινωνικό στρώμα που είναι τό περισσότερο αύθιρμητα άντι-καταστασιακό (τῶν διανοούμενων). Αύτό τό διανοούμενοςτικό στρώμα άποτελεί τό κοινό μιᾶς γενικής πρόβας, τού έχει δοθεί ή τιμή νά δοκιμάσει μιᾶς κατανάλωση που προσφέρεται βαθμαία στούς βιομηχανικούς έργατές δλων τῶν χωρῶν. Θά φροντίσουμε νά πνιγεῖ από τήν βρόμα τῶν ίδιων του τῶν άξιων και τού γούστου του (ή μοντέρνα έπιπλωση ή τά γραφτά τοῦ Gueneaus). Η ντροπή του θά "ναι ένα έπαναστατικό αίσθημα.

Μέσα στήν ίντελιγέντσια πρέπει νά ξεχωρίσουμε αύτούς που τείνουν νά συμμορφωθούν και αύτούς που τείνουν νά αποδοκιμάσουν τό ρόλο που τούς ίντοδείχτηκε. Πρέπει δηλαδή μ' δικα τά μέσα νά βάλουμε τίς δύο αύτές φράξιες τήν μια ένάντια στήν άλλη. Έτσι ώστε η καθολική τους άντιθεση νά ρίξει φών στά γεγονότα που προμηνύουν τόν κοινωνικό πόλεμο που ίρχεται. Η καριεριστική τάση, που θεμελιωδώς κεφορίζει τίς συνθήκες έργασίας τῶν διανοούμενων σέ μιά ταξική κοινωνία, κάνει — δύος τονίζει ο Harold Rosenberg στό Tradition du Nouveau — τό κοινωνικό αύτό στρώμα νά σαλεύει σέ παραδόσεις σχετικά μέ τήν ίδια του τήν άλλοτριωση, χωρίς νά κάνει καμιά προσπάθεια γιά πραγματική έναντιώση, άπειδη ή άλλοτριώση του είναι βολική. Άλλα δταν δηλαδή η σύγχρονη κοινωνία βαδίζει πρός ένα τέτοιο βόλεμα και δταν τό βόλεμα αύτό δύο και περισσότερο μολόντει από άλγος και άγχος, μπορεί και τό σαμποτάζ νά πάρει πρακτική έκφραση στά χέρια τής ίντελιγέντσιας. Γι' αύτό θά δούμε τήν έπαναστατική θεωρία που τό πρώτο μισό τοῦ 19ου αιώνα άποτυπώθηκε στήν φιλοσοφία (ξεπήδησε από τήν κριτική άντιληψη τής φιλοσοφίας, από τήν κρίση και τών θάνατο τής φιλοσοφίας) νά ξαναεμφανίζεται μέ άφετρημα τήν σύγχρονη τέχνη, τήν ποίηση, στό ξεπέρασμά της, σ' αύτό που η σύγχρονη τέχνη έψαξε νά βρει και υποσχέθηκε, σ' αύτό που έκανε απ' τούς νόμους και τίς άξιες τής καθημερινής ζωῆς.

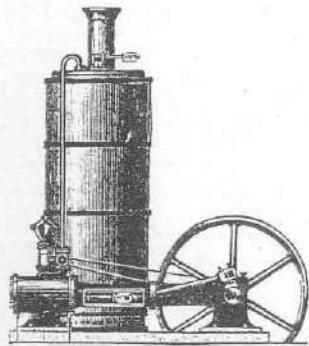
Οι άξιες που είναι ζωντανές στίς δημιουργικές δραστηριότητες τῶν καλλιτεχνῶν και τῶν διανοούμενων άρνονται στό μεγαλύτερο δυνατό βαθμό από δλόκληρο τόν τρόπο ζωῆς τής δουλοπρεπούς ίντελιγέντσιας. Αύτή η μονάς θέλει εύχαριστως νά στολίσει τήν κοινωνική της θέση ισχυρίζοντη συγγένεια μέ έκεινους που δημιουργούν τίς άξιες αύτές. Η πολυήμενη ίντελιγέντσια υποψιάζεται τήν άντιθεση αύτή και

προσπαθεί νά μείνει άζημιατή μέσω ένος διφορούμενον δοξάσματος κάποιου που τό αποκαλούν "ό μποέμ καλλιτέχνης". Ο μποέμ κερδίζει τίς κολακείες τής απόσενωσης γιά νά άποδείξει δτι μία ποιοτική καθημερινή ζωή είναι δυνατή; δτι ίνπάρχει κάποιος πλούτος μέσα σ' δηλ τή φτώχεια κλπ. Άλλα ποδ βρίσκεται τό δημοσίο παραμύθι πού στερείται κάθε νοήματος; Αύτη η καθαρά ποιοτική στιγμή στή μέση τής φτώχειας πρέπει νά δρθωθεί στά πόδια της, πρέπει νά καταλήξει στόν συνηθισμένο "πλούτο". Οι φτωχοί καλλιτέχνες πρέπει (ίσως άκδημη και άκριβως τήν ποιοτική στιγμή) νά παράγουν άριστουργήματα τά όποια γιά τήν ώρα στερούνται άγοραστικής άξιας. Άλλα κρατιούνται από τήν πλάτη (τό παιχνίδι τους μέ τό ποιοτικό πρέπει νά δικαιολογηθεί καθώς και νά ληφθεί σάν άφετηρια γιά ηθικά κηρύγματα), έπειδη κάποια μέρα θά δοθεί στά έργα τους — σάν μόνο ένα ύποπτοί τῶν πραγματικῶν τους δραστηριοτήτων — μεγάλη άξια. Τό ζωντανό παράδειγμα τής αντί-αποζένωσης έχει κι αύτό παράγει τήν έμπορευματική του δόση. Ο μποέμ τής μπουρζουαζίας ζει σέ ένα δαρβινιστικό κόσμο, στον οι άστοι χειροκροτοῦν τίς έπιλεγμένες άξιες που τούς έπιτρέπεται είσοδος στόν ποιοτικό τους παράδεισο. Η μπουρζουαζία άναλαμβάνει έπισης νά έπιβλεπει ώστε νά μήν είναι οι ίδιοι άνθρωποι που χειρίζονται τά προϊόντα στό δημιουργικό και στό έπικερδές στάδιο. Κι άν συνέβαινε τό άντιθετο θά πρέπει νά θεωρηθεί σάν άτυχημα.

Η αδέουσα παρακμή τής πολιτιστικής ίδεολογίας έχει άδηγησει σέ μιά διαρκή κρίση αύτή τήν καλλιτεχνική και διανοούμενοτική άξιολόγηση. Μιά κρίση η όποια έκρηχθηκε δλοφάνερα μέ τόν Ντανταΐσμο. Τό κίνημα που σημειώνει τό τέλος τής κουλτούρας έχει δύο πλευρές: έν μέρει διανομή ψευτικών νεωτερισμῶν τούς όποιους αύτόνομοι μηχανισμοί τοῦ θεάματος παρουσιάσουν αύτόματα σέ νέα συσκευασία, και έν μέρει δημόσια απόρριψη και σαμποτάζ που έξασκηθήκε από όρισμένα άτομα, τά όποια και δλοφάνερα έίχαν τήν μεγαλύτερη ίκανότητα νά άνανεώσουν τήν παραγωγή τής κουλτούρας - "ποιότητας". Ο Arthur Cravan είναι τό πρότυπο γι' αύτούς τούς άνθρωπους που είδε κανείς νά διασχίζουν τήν πιό ραδιενεργό ζώνη τής πολιτιστικής έρήμωσης χωρίς νά άφησουν πίσω τους ούτε έμπορεύματα ούτε άναμνησεις. Τό έμπορευμα αύτών τῶν ηθικοδιαλυτικῶν κινημάτων στέκεται άκδημη στό λαμπό τής ίντελιγέντσιας.

Ο Ντανταΐσμός έδειξε δτι μία καλλιτεχνική έξέγερση δέν πρέπει άπαραιτήτως νά έχει έπαναφομοιωθεί από τό θέμα μέ τό νά μετατρέπεται

τὸ ἔργο τῆς στήν ἐπόμενη γεννιά σὲ ἐμπορεύματα ποὺ μποροῦν νά καταναλωθοῦν. Κι αὐτό παρόλο τὸ δι τὸ ὑπάρχει σήμερα, σὰν ἐπόμενο τῶν ἑσωτερικῶν μηχανισμῶν τῆς κυρίαρχης κουλτούρας. Ἔνα εἰδός νανταϊστικῆς τέχνης. Στὶς διάφορες βιομηχανικὲς χῶρες ὅμως ἔχουν ἐμφανιστεῖ μή καλλιτεχνικοὶ μποέμι, πού ἐνώθηκαν γύρω ἀπό τὴν ἀντιληψη δι τὴ τέχνη δὲν ὑπάρχει πιά, εἶναι νεκρή, καὶ πού δὲν σκοπεύουν σὲ καμία ἀπολύτως καλλιτεχνική παραγωγή. Αὗτοὶ ἐμφανίστηκαν συγχρόνως μὲ τὸ δι τὸ ἔνα εἰδός

μετανανταϊστικῆς ἀπομίμησης, πού εἶναι εὔκολότερα πιστεύτω νά οἰκειοποιηθεῖ ἀπό ἔνα καιρείστα τοῦ θεάματος, παράγει δι τὸ πωλίστημα ἀντικείμενα νάναι. Ἡ δυσαρέσκεια δὲν μπορεῖ παρά νά ριζοσπαστικοποιηθεῖ στὸ ρυθμό πού νά ἐπαληφεύτει ἡ θέση πού λέει δι τὸ «οἱ τέχνες τοῦ μέλλοντος» (αὐτή ἡ ἐκφραση ἔχει ἥδη γίνει ἀνάμροστη, δεν δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς θέλησης νά κορνιζωθεῖ τὸ μέλλον στὶς εἰδίκευμένες κατηγορίες τοῦ παρόντος) πρέπει νά ἀρνοῦνται τὸ ἐμπόρευμα. Πρόκειται λοιπόν νά δοῦμε δι τὸ δῆλη ἡ δημιουργικὴ δραστηριότητα ἔξαρταται ἐξ ὀλοκλήρου ἀπό τὴν σφαιρικὴ μετατροπὴ τοῦ τρόπου μας νά χρησιμοποιοῦμε τὸ χώρο, τὰ αἰσθήματα καὶ τὸν χρόνο. «Ολεσ οἱ πραγματικὲς ἐμπειρίες, πού ἔφτιαξε ἡ σκέψη καὶ ἡ ἐλεύθερη, ἀπροσάρμοστη συμπειριφόρα κάτω ἀπό αὐτοὺς τοὺς ὅρους, δείχνουν πρὸς τὴν κατεύθυνσή μας: πρός μια θεωρητικὴ ὄργανωση τῆς ἀμφισβήτησης.

Οἱ ρόλοις τῶν θεωρητικῶν — ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος ἀλλά δχι ἐπικρατών — συνίσταται στὸ νά σφυρηλατοῦν τὶς βασικές ἔννοιες τῆς γλώσσας καὶ τὰ ἔννοιολογικὰ δργανα πού μποροῦν νά διευκρινίσουν — ἡ νά διευκρινίσουν ἀκόμη περισσότερο καὶ νά κάνουν πιό συνεκτική — αὐτή τὴν κρίση καὶ τίς κρυφές ἐπιθυμίες, ἔτσι δημος βιώνονται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, ἀπό τὸ νέο προλεταριάτο τοῦ διοικοῦ ἡ «νέα φτώχεια» πρέ-

πει τώρα νά δριστεῖ καὶ νά περιγραφεῖ.

Αὐτό πού βιώνουμε στὴν ἐποχὴ μας είναι δι τὸ χαρτὶ τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα ξαναμοιράζεται. Καὶ δχι δι τὸ ἔξαφανίζεται ἡ ἀκόλουθη τὸ παλιό πρόγραμμα κατά λέξη. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο δὲν παρακολουθοῦμε τὴν κατάργηση τῶν ἐθνῶν ἀλλά ἔνα new deal τοῦ ἐθνικισμοῦ στη μορφὴ τῶν ὑπερεθνικῶν ὀργανώσεων: δύο παγκόσμια μπλόκ πού ἀποτελοῦνται ἀπό περισσότερο ἡ λιγύτερο διαχωρισμένες ὑπερεθνικές ζῶνες ὅπως ἡ Εὐρώπη ἡ «ἡ ιερὴ Κίνα». Στὸ ἑσωτερικό τῶν κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο καταταγμένων περιοχῶν μπορεῖ κανεὶς νά παρατηρήσῃ δριτούνες μεταβολές καὶ ἀναταξινομήσεις, ἀπό τὴν Κορέα ὡς τὸ γαλλόφωνο τμῆμα τοῦ Βελγίου.

Στὴ σημερινὴ πραγματικότητα, τῆς ὅποιας οἱ γραμμές είναι τώρα εὐδιάκριτες, μπορεῖ κανεὶς νά θεωρήσει προλεταρίους τοὺς ἀνθρώπους πού στεροῦνται δυνατότητας νά μετατρέψουν τὸν κοινωνικὸ χωρόχρονο, τὸν διοικοῦ ἡ κοινωνία (ἀνάλογα μὲ τὴν θέση τοῦ καθενός στὴ σκάλα τῆς πρόσδοσον καὶ τῆς ἀφθονίας) χορηγεῖ πρός κατανάλωση. Κυριαρχοὶ είναι αὐτοὶ πού δραγνώνουν αὐτό τὸ χωρόχρονο, ἡ αὐτοὶ πού βρίσκουν περιθώριο γιά προσωπικές ἐπιλογές (π.χ. στὸν ἀκόλουθο τοῦ βασικοῦ γεγονότος δι τοὶ οἱ παιλιές μορφές τῆς ιδιωτικῆς ιδιοκτησίας ἔχουν ἐπιζήσει). Τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα είναι ἔνα κίνημα ποὺ μετατρέπει ριζοσπαστικά καὶ τὴν ὀργάνωση αὐτή τοῦ χωρόχρονου καὶ τὸν ἴδιο τὸν τρόπο τῆς διαρκοῦς του ἀναδιοργάνωσης (καὶ δχι ἔνα κίνημα πού ἀλλάζει μόνο τὴν νομικὴ μορφὴ τῆς ιδιοκτησίας ἡ τὴν κοινωνικὴ καταγωγὴ τῶν ὀρχηγῶν).

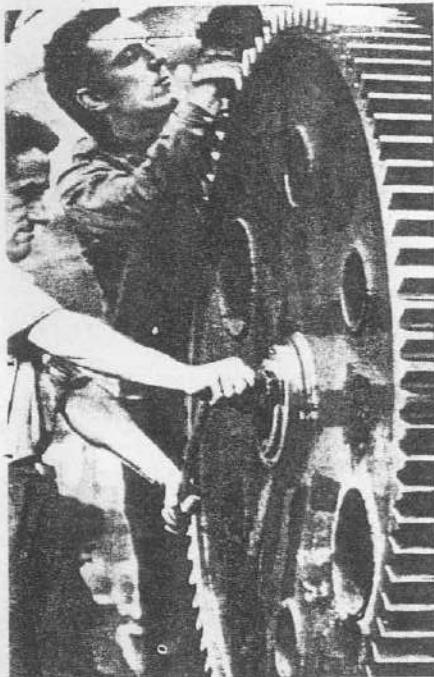
Σημερα ἡ μεγάλη πλειοψηφία καταναλώνει παντοῦ τὸν ἀνέλπιδο καὶ μιστό χωρόχρονο, πού μιά πολὺ μικρὴ μειοψηφία παράγει (εδῶ πρέπει νά γίνει ἡ ἀκόλουθη διευκρίνιση: αὐτή ἡ μειοψηφία παράγει κατά λέξη τίποτε ἀλλο ἀπό τὴν ὀργάνωση αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴν ὅποια «ἡ κατανάλωση» τοῦ χωρόχρονου, μέ τὴν ἔννοια πού ἔμεις χρησιμοποιοῦμε ἐδῶ τὸν ὄρο, περιλαμβάνει ὀλόκληρη τὴν σημερινὴ παραγωγή, δημοσιόφανερα ἔχει ἡ ἀλλοτρίωση στὴν κατανάλωση καὶ στὸ σύνολο τῆς ζωῆς τὶς ρίζες της). Σχετικά μὲ τὴν μεγάλη ἀνθρώπινη δαπάνη μὲ τὴν ὅποια συντηροῦνταν οἱ κυριαρχεῖς τάξεις τῶν προηγουμένων ἐποχῶν χάριν τῶν ψιχούλων ὑπεραξίας πού κατόρθων μὲ γενικό μόχθο νά βγάλουν ἀπό τὴν στατικὴ παραγωγὴ τῆς ἐποχῆς τους, μπορεῖ κανεὶς νά πει δι τὰ ἀποτελέσματα σήμερα τὴν κυριαρχη μειοψηφία ἔχουν χάσει τὴν «κυριαρχία» τους. Καταναλώνουν ἔξουσία, καὶ τὴν ἔξουσία πού ὁ ἀδύναμος ὄργανισμός τῆς ἐπιβίωσης ἔγγυᾶται. Καὶ είναι μόνο γιά

νά μπορούν νά καταναλώνουν την έξουσία αυτή, πού όργανωνται αυτή την επιβίωσή μ' ἔνα τόσο μίζερο τρόπο. 'Ο κυριαρχος, αυτός ποι έξουσιάς είτην φύση, βρίσκεται υπό διάλυση με τὸν πενιχρό τρόπο πού έξασκει την έξουσία του (τὸ ποιοτικό σκάνδαλο). Μιά κυριαρχία χωρίς τάσεις διάλυσης θά μπορούσε νά έγγυηθει την πλήρη ἀπασχόληση ὅλων τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων (δχι μόνο τῶν ἐργατῶν), τό διτ θά θιήρχε ένας πραγματικός διάλογος. Ποῦ βρίσκουμε τότε τοὺς μελλοντικούς κυριαρχοὺς; Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ παράλογου αὐτοῦ συστηματος. Στὸν πόλο τῆς ἀπόρριψης. Αὐτοὶ οἱ κυριαρχοὶ θά βγοῦν ἀπό τὸ ἀρνητικό καὶ θὰ προχωροῦν βάσει τῆς ἀντι-ιεραρχικῆς ἀρχῆς.

Τά διάφορα εἴδη iεραρχίας ἔμπλεξαν δλες τις λειτουργίες καὶ ἐργασίες σὲ μιά πολύπλοκότητα πού ζεγελεῖται κανεὶς νά πιστέψει διτ δλες οἱ ἀξιολογήσεις είναι ἀτοπες, κι διτ σχεδόν δέν διάτριχον πιά οὔτε πραγματικοὶ προλετάριοι οὔτε πραγματικοὶ ιδιοκτήτες στὶς δύο μακρινές ἄκρες αὐτῆς τῆς κοινωνικῆς καμπύλης ποῦ έχει γίνει τόσο ἐλαστική. 'Αλλά η διαχωριστική γραμμή πού ζχουμε τραβήγει ἐδώ ἀνάμεσα σ' αὐτούς ποι όργανωνται τὸν χωρόχρονο (καὶ τοὺς κοντινούς βοηθούς τους) καὶ σ' αὐτούς πού ἀναγκάζονται νά ὑπομένουν τῆς ὄργανωσης αὐ-

τῆ, ἔχει σκοπό νά φωτίσει αὐτή τὴν περιπλοκή. Κι δταν κανεὶς έχει κάνει αὐτή τὴν διανομή δλες οἱ ἄλλες βάσεις διανομῆς ζχουν δευτερευούσα σημασία. 'Από τὴν ἄλλη μεριά δέν πρέπει νά ἀγνοήσει κανεὶς διτ ὁ διανοούμενιστης καθώς καὶ ὁ «έπαγγελματίας ἐπαναστάτης» ἐργάτης, κινδυνεύει κάθε στιγμή νά δλοκληρωθεὶ σὲ κάποια σικογένεια σέ κάποιο ἀπό τὰ στρατόπεδα τῶν κυριαρχῶν νεκροκεφαλῶν (ποῦ δέν είναι οὔτε ἀρμονικά οὔτε μονολιθικά). "Οσο διάθρωπος δέν ζει μιά πραγματική ζωή κινδυνεύει τό «ἄλατι τῆς γῆς» νά χάσει τὴν ἀλμυρότητά του. Οι θεωρητικοὶ τῆς νέας ἀμφισβήτησης δέν μποροῦν νά κάνουν συμφωνίες μὲ τὴν έξουσία ή νά συνταχθοῦν σάν μιά διαχωρισμένη έξουσία χωρίς νά χάσουν ἀμέσως αὐτήν τοὺς τὴν ιδιότητα νάναι οἱ θεωρητικοὶ τῆς νέας ἀμφισβήτησης (ἄλλο θά ἀντιπροσωπεύουν τότε τὴν θεωρία). Αὐτό μᾶς δόηγει στό νά ξανατονίσουμε διτ η ίντελιγγέντσια μπροεῖ νά πραγματοποιήσει τό ζγχείρημά της μὲ τό νά καταρήγει τὸν ξαυτό τῆς διτ τό „κόμμα τῆς ίντελιγγέντσιας“ μπορεῖ νάναι μόνο ένα κόμμα πού αὐτοδιαλύεται, ένα κόμμα τοῦ ὅποιου ή νίκη θάναι ή ήττα του.

I.S. No 8. 1963

«Ο παλιός γνωστός θάνατος

είναι η ψυχή ὅλων τῶν ἀξιῶν.

Η σκέψη τῶν νεκρῶν βαραίνει

τὴν τεχνολογία τῶν ζωντανῶν.»

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ

‘Η σύγχρονη κοινωνική μόδυνση πρόκειται στήν ούσια γιά τήν ἐπιστροφή τῆς σπάνιης (α). Κάθε ἀπόπειρα ἀμφισβήτησής της πού δέν ἔγειρε ἄμεσα τήν ὅλική ἀπαίτηση γιά ζωή είναι καὶ η ἴδια μία ἀπό τίς μορφές ἀπολογίας τοῦ θεάματος (β).

(α)

‘Η σύγχρονη κυριαρχία τῆς καπιταλιστικῆς συσσώρευσης πάνω στήν κοινωνία είναι συγχρόνως καὶ ἡ διαρκής συσσώρευση δῶλων τῶν συνθηκῶν τῆς ἀνατροπῆς τῆς. ‘Η δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης πάνω στὸ προλεταριάτο, πού οἱ λόγοι τῆς παράτασης τῆς διάρκειάς της μέχρι σήμερα, πρέπει νά ἀποδοθοῦν περισσότερο στίς ἀδυναμίες καὶ τίς προκαταλήψεις τοῦ δεύτερου παρά στήν ἵσχυ τῆς πρώτης, δέχεται διαρκῶς ἐπιθέσεις καὶ πλήγματα, πού ἀντίθετα μ' αὐτό πού συνέβαινε μέχρι τά προηγούμενα στάδια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ θεαματικοῦ σάν τρόπου διατήρησης τῆς κυριαρχίας τῆς οἰκονομίας, ἡ συγκεκριμένη ἐπιτειρία πού ἀποκομίζει μετά ἀπό κάθε νέα ἀνταρσία, δέν τῆς προσκομίζει καὶ χρηστική ἀξία, ἀφ' ἐνός γιατί δέν μπορεῖ νά τήν κατανοήσει σάν κάτι πού κινεῖται ἔξω ἀπό τὸν χώρο τοῦ θεάματος, καὶ ἀφ' ἐτέρου γιατί ἡ ἀδυναμία τοῦ καπιταλισμοῦ νά ἀναπτύξει περαιτέρω ποιοτικά τίς παραγωγικές δυνάμεις, τόν ἀναγκάζει νά ἀποφύγει διοιδήποτε ριψοκινδύνου πρόγραμμα θά μποροῦσε ἡ νά διατηρήσει τήν «παγιωμένη κατάσταση» ἡ νά τήν ἀποκαλύψει. Τό μόνο πού ἀπομένει πιά στό θέαμα είναι νά μιλήσει γιά τήν ἴδια του τήν ἀποτυχία πάνω στό πρόγραμμα «ἀνάπτυξης τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου» ἐμφανίζοντας «σάν μικρές ἀτέλειες» τά μεγαλύτερα προβλήματα τῶν καιρῶν μας: τήν καταστροφή τῆς φύσης καὶ τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς. Καὶ αὐτή τῇ φορά δέν θά χρησιμοποιήσει τήν ψευδή γλώσσα του γιά νά στείλει τήν ἐπανάσταση ἡ τόν θάνατο στό ὑπερέπεραν, σάν θέματα πού μποροῦν νά ἀσχοληθοῦν οἱ λίγοι ἐκλεκτοί, δύπος συμβαίνει μέ τό θέαμα τῆς τρομοκρατίας ἡ τοῦ πυρηνικοῦ πολέμου, ἀλλά γιά νά διαστρέβλωσει καὶ νά ἀποκρύψει τό δίλημα «ἐπανάσταση ἡ θάνατος» ἥρθε στό στρατόπεδο τῶν ἀλλοτριωμένων σάν πραγματικότητα ἀπή τοῦ ἀπέχει πολὺ ἀπό τό νά είναι ἀναβλητέα. Είναι δὲ τρόπος πού συντελεῖται ἡ καπιταλιστική παραγωγή πού ἔφτασε τήν τελευταία σέ κείνη τή διαχωριστική γραμμή, ἔξω ἀπό τήν δόποια τό μοναδικό πού μπορεῖ νά ἀπομείνει σάν ἀποτέλεσμα είναι δὲ ἀφανισμός τῶν δύο βασικῶν στοιχείων πού ὑπεισέρχονται στήν διαδικασία τής: τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσης, καὶ δχι κάποια βόλονταριστική ἐκφραστή τῆς σχιζιοφρένειας μιᾶς ἰδεολογίας. Μέ τό νά ἀπορροφᾷ τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα σέ ρευστή κατάσταση, γιά νά τήν ἐπιστρέψει σέ στερεή κατάσταση μέ τή μορφή τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐνός κόσμου ἀλλότριου πρός αὐτούς, δύπος ἀκριβῶς οἱ Γενίτσαροι ἐπιστρέφουν στήν πατρίδα τους σά στράτευμα κατοχῆς, ἡ ἐργασία ἀποχενώνει τό ὑπόκειμενο ἀπό τό ἀποτέλεσμά της ἐμφανίζοντάς του μιὰ πλαστή πραγματικότητα σέ σχέση μ' αὐτήν. ‘Ἐτοι χιλιάδες ἀνθρώποι δόηγοῦνται καθημερινά στό ἐργοστάσιο, γιά νά ἀναπνεύσουν ἀργότερα τόν δηλητηριασμένο ἀέρα πού παράγει ἡ ESSO καὶ δχι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Τή στιγμή δύμας πού συνειδητοποιοῦν ὅτι ἡ παραγωγή τοῦ θανάτου τους είναι ἡ ἀναπαραγωγή τῆς καθημερινῆς τους ζωῆς, συνειδητοποιοῦν ἐπίσης πώς ἡ μόνη δυνατή

έπιλυση αυτοῦ τοῦ προβλήματος είναι ή παύση αὐτῆς τῆς άναπαραγωγῆς. Μπροστά σ' αὐτή την έκδοχή έρχεται τό θέαμα τρομοκρατημένο, νά μιλήσει γιά τά «σφάλματα» πού δεξεί διαπράξει, και πού τώρα θά έπιλύσει, έπικαλούμενο την έξειδικευση πού χρειάζονται αυτά τά θεάματα και την στρατια τῶν ειδικευμένων στελεχών πού αύτό διαθέτει. «Ομως άλογμον! τό θέαμα τῆς έλευθερίας πού χορηγεῖ στους ύπηκούς του, έκανε τό σφάλμα νά διαψεύσει σέ «χρόνο άνυποπτο» αύτές τις «άνθρωπιστικές τάσεις» τῆς έπιστημης του. 'Εδώ θά άναφερθά σέ ένα πείραμα πού έκανε τό έργοστάσιο κατασκευῆς έπιστημών τῆς άμερικῆς.

'Από τις έφημεριδές ζήτησε άπό δύσους θεωρούν τούς έμπορους τους έπιτυχημένα στελέχη πάνω στόν κλέδο τους, νά βοηθήσουν τό πανεπιστήμιο σέ ένα πείραμα «έκμαθήσεως θεωρίας». Παρουσιάσθηκε ένας άριθμός στελεχών ειδικευμένων σέ διάφορα θέματα, ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, πυρηνικοί, μαθηματικοί, χημικοί, βιολόγοι κλπ. Σ' αύτους έπιδεικνύονταν μά ήλεκτρική καρέκλα δουν δενόταν ένας μαθητής. Μετά άπό ένα δάλλο δωμάτιο παρέδιδαν ένα μάθημα άπό μικρόφωνο και υπέβαλαν έρωτήσεις. Μπροστά τους έλαχαν ένα πίνακα μέ πλήκτρα πού τροφοδοτούσαν μέ ρεύμα τήν ήλεκτρική καρέκλα κάθε φορά πού διαθητής άπαντούσε λανθασμένα. Στά τελευταία πλήκτρα έπήρχε ή ένδειξη «ΠΡΟΣΟΧΗ ΔΡΙΜΥΣ ΠΟΝΟΣ». Στήν πραγματικότητα μαθητής δέν ύπήρχε και τό άντικείμενο τού πειράματος ήταν δικαθηγητής. 'Οσο άνέβαιναν τά βόλτ, δικαθηγητής έκλαιγε και παρακαλούσε νά τόν λύσουν. Τά 2/3 τῶν Επιστημών πάτησαν και τό τελευταίο πλήκτρο.

'Η στάση τους αὐτή πρέπει νά άποδωθεί στις συνθήκες τῆς ουπαρεξής τους σάν μισθοφόροι αύτοῦ τοῦ συστήματος, μισθωμένοι νά τό άναπαράγουν όχι άπλως χειρωνακτικά άλλά διανοητικά. 'Η κυριαρχη έντολή τού σύγχρονου καθεστώτος, ή λατρεία στις άψυχες είλοκνες τῶν έννοιῶν και τῶν άντικειμένων πού άποσπάστηκαν άπό τήν βιωμένη έμπειρια, πού καλλιεργεύεται σέ δλους τούς χώρους έργασίας ή ήλευθερού χρόνου, έχει υποτάξει και αύτούς μέ τήν σειρά τους σέ τέτοιο βαθμό, πού ίμπλαθεια πρός τούς ύπολοιπους άνθρωπους δέν χωρά πιά στή σκέψη τους: άντιθετα είναι έτοιμοι νά τούς χρησιμοποιήσουν σάν ίνδικά χοιρίδια σέ κάποιο έπιστημονικό «πείραμα έκμαθήσεως θεωρίας». 'Ετσι τό μόνο πού έρχεται νά άπαιτησει τό θέαμα άπό τό προλεταριάτο, είναι νά έμπιστευθεί τήν τύχη του σ' δύσους θά άμφισβητήσουν τόν θάνατό του γιά μερικές δεκαετίες άκομη και νά τούς συντηρεῖ.

'Ο άνθρωπος πού στα πρώτα στάδια τού καπιταλισμού είχε άναγκαστει νά άντιταχθει στήν βιολογική έξόντωση πού τού έπιβαλόταν μέσα στήν κόλαση τής μανιφακτούρας, γιά νά έξεγερθει ένάντια στήν διανοητική έξόντωση τού άστινομένου ντεκόρ πού διαμορφώθηκε γύρω άπό τήν καθημερινή έπανάλειψη τής έργασίας δταν αὐτή είχε έξομαλυνθει, «άπολαμβάνει σήμερα τήν έκπληκτη συγκυρία τού νά ωφισταται διανοητική και βιολογική έξόντωση συγχρόνως, μέ τήν άνδο τού ποσοστού άγχους τῆς σύγχρονης έπιβίωσης και τόν δηλητηριασμένο άέρα και τήν τροφή.

'Ο πλανήτης άρχισε και αύτος νά «άπολαμβάνει» μιά σειρά άποτελεσμάτων πού οφείλουν τήν ουπαρεξή τους στήν διαμόρφωση τῆς σχέσης φύσης-κοινωνίας, μέσα άπό τό καπιταλιστικό μοτίβο τής άδιάκοπης λειτουργίας σέ δι, τιδήποτε μπορει νά άποδωσει ύπεραξια, έτσι έμφανιζει άμεσα καταπιεστικά τοπικά προβλήματα (δπως αιθαλομίχλες, πυρηνικά άποβλητα κλπ.) καθώς και μεσοπρόθεσμα προβλήματα ζωής ή θανάτου του (δπως πτώση τῆς σταθερότητας τού δύοντος, τήξη (ή πήξη;) τῶν πολικῶν πάγων, διαφοροποίηση τού ή τού έδάφους κλπ.).

Άυτά τά προβλήματα άντιμετωπίζονται άπό τούς «ειδίκους» μόνο κάτω άπό τήν λογική πού παράγονται οί ίδιοι και είναι έξουσιοδοτημένοι νά άναπαράγουν κάτω άπό μία φθονερή ύποταγή στήν άναγκαστήτη - τήν λογική τού κατακερματισμού. Τήν λογική τῆς πολυδιάσπασης τῆς άνθρωπινης και γήινης δραστηριότητας στά πρότυπα τῆς πολυδιάσπασης τῆς οίκονομιας.

Οι γιατροί και οι ψυχολόγοι μπαλώνουν τήν έργατική δύναμη και συνειδήση στά πρότυπα τού άμφισβητήσιμα πετυχημένου γραφειοκρατικού μοντέλου, δουν δποιος δέν είναι ίκανός νά άναπαράγει τήν άθλιότητά του μέσω τῆς έργασίας και τής σκέψης του, είναι κοινωνικά άπροσάρμοστος και έπικινδυνος. Οι βιολόγοι ψάχνουν νά βρουν νέους τόπους και τρόπους δουν θάνατος πού θά παράγεται δέν θά φαίνεται. 'Ολοι οι άλλοι άπό τούς μαθηματικούς μέχρι τούς θεολόγους άνακαλύπτουν τρόπους πού. ζαχαρώνουν τό κώνειο πού οι προλετάριοι είναι άναγκασμένοι νά πίνουν καθημερινά.

Άυτό πού δλοι αύτοί οι μπάτσοι άδυνατούν νά δουν ή θέλουν νά άποκρύψουν, είναι ο έχθρος δο κοινός έχθρος - πού άπειλει τόν άνθρωπο και τήν γή: ή άντικειμενοποίηση τῆς ιστορίας μέσα άπό τήν συσσώρευση πραγμάτων σέ βαθμό ύπερβολῆς. 'Η ύπερβολικότητα τῶν βιομη-

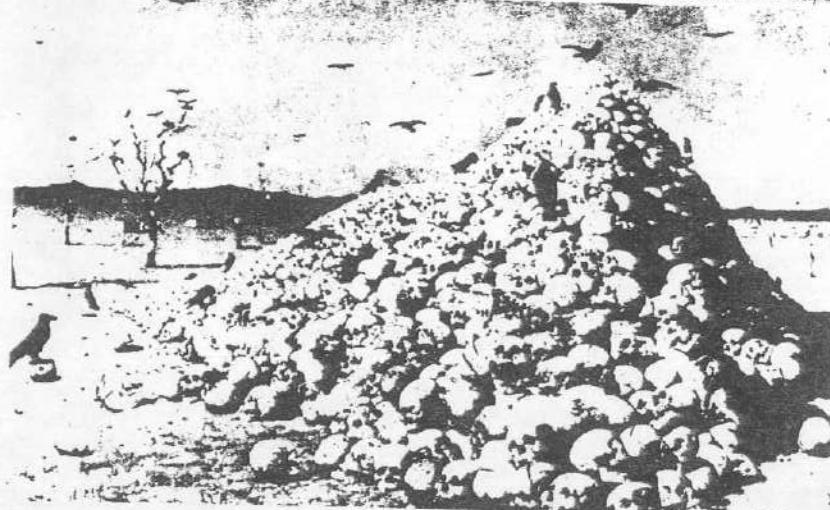
χανικῶν ὑπερεποικοδομῶν, τῶν στρατοκρατικῶν καταστημένων, τῶν ἐμπορευματικῶν ἀγορῶν, ἔχει ἀναχθεῖ σε ἀνεξάρτητο κοινωνικό παράγοντα, πού δημιουργήσε δικό του δίκαιο ὑπεράνω τῶν ιδεολογικῶν συστημάτων τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εἶναι τό τοπίο πάνω στὸ δόποιο τό θέαμα μπορεῖ νά στήσει τὴν «ἔλευθερη δημιουργία» τῆς ἐμπορευματικῆς ἀφθονίας ἢ τὴν «προλεταριακή 'Υπόθεση» τοῦ δλοκληροτικοῦ γραφειοκρατικοῦ ψέματος. Αὐτό τὸν ἔχθρο πρέπει νά κατατροπώσει τὸ προλεταριάτο ἢ θέλει νά ἀρνηθεῖ τις συνθῆκες πού ἐπιβάλουν τὴν ἔξαθλιωσή του, καὶ αὐτό ἀπαιτεῖ ἡ γῆ μέσα ἀπό τοὺς ἀνθρώπους νά ἔξολοθρεύσουν σάν τὴν μόνη οἰκολογική διόρθωση.

«Ἡ ἱστορική ἀποστολή τοῦ προλεταριάτου νά ἐγκαθιδρύσει τὴν ἀλήθεια στὸν κόσμο, ἀπαιτεῖ ἀπό αὐτό, νά ἔξαφαντει καὶ τὴν παραμικρότερη πτυχή πού συμβάλει στὴν διατήρηση τῆς σύγχρονης προϊστορίας. 'Απαιτεῖ νά καταστράφει καὶ νά ἔσαναχτιστεῖ ὅλο τό ἔδαφος σύμφωνα με τις ἀνάγκες τῆς μόνης ἀπο-αλλοτριωτικῆς μορφῆς ἔξουσίας τῆς συνέλευσης τῆς Γενικευμένης Αὐτοδιεύθυνσης, δησού δ ἄνθρωπος ἔρχεται νά ἀποτελέσει στοιχεῖο ἀναπόσπαστο ἀπό τὴν φύση, ἔξω ἀπό τὴν εἰδίκευση, τό ἐμπόρευμα καὶ τις πλαστές ἀνάγκες καὶ ἐπιθυμίες πού κάθε μορφή διαχωρισμένης ἔξουσίας πρέπει νά παράγει για νά διατηρηθεῖ.

(β)

Στό σημείο πού τό προλεταριάτο, σταματᾶ νά τρέχει πίσω ἀπό τή σκιά τῆς ἰκανοποίησης πού ἔγγυωστράει μέσα ἀπό τις διαδοχικές σειρές τῶν ἐμπορευμάτων τὴν ἴδια στιγμή πού ἀγκίζονται, καὶ μὲ τὴν κίνησή του τῆς ἄρνησης ἐκφράζει τή θέλησή του νά μή συμμετέχει στό παράλογο τοῦ δποιου παιχνιδιοῦ πού στηνεται ὑπό τό φῶς τῶν προβολέων τῶν κύριων τῆς οἰκονομίας — δησού τό μόνο πού δὲν ἀλλάζει ποτὲ είναι ὁ κερδισμένος καὶ ὁ χαμένος, καὶ ὁ φόρος τιμῆς πού ἀποδίδεται στὸν πρωταγωνιστὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς τῆς ἴδιας του τῆς ἐπιβίωσης, είναι τό θέαμα τῆς χρήσης τῆς ὑποταγῆς του — ἐκφράζει καὶ τὴν συνειδήση τῆς ἀπόφασης νά ἔσειζωσει τό ἐμπόδιο τῆς κυριαρχης καταστρεπτικῆς χρήσης τῶν ὑλικῶν μέσων, γιά τὴν ἱστορική δημιουργία τοῦ χώρου τῆς δργανικῆς ἀνάπτυξης τῶν ἀναγκῶν τῶν φονιάδων τοῦ χρόνου τῆς ἔξουσίας. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημείο πέφτουν καὶ τὰ στηρίγματα τῆς φαινομενικῆς ἐνότητας τοῦ θεάματος τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς, πού ἔχει φτάσει στὸ ἀπροχώρητο.

Ο κόσμος τοῦ ἐμπορεύματος, σάν ἡ ἱστορική ἐκλογή ἐνός τρόπου παραγωγῆς πού ἔχει ἀποκρυπταλωθεὶ καὶ πού είναι ἰκανός μόνο γιά τὴν ἀναπαραγωγή τῆς πραγμοποίησης σε ἔνα τοπίο ἐπιστημονικῆς φαντασίας δησού ἀλοιώνονται οἱ ἴδιες οἱ βιολογικές βάσεις τῆς ὑπαρξῆς σ' δηλο τὸν πλανήτη, ἀμφισβητεῖται ριζικά καὶ ἐμπρακτα. Τὴν στιγμή πού τά «πράγματα ἔφτασαν στό σημείο δησού τά ἄπομα πρέπει νά οίκειοποιηθῶν τὴν ὑπάρχουσα δόλτητα τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, δχι μονάχα γιά νά μπορέσουν νά ἐπιβεβαιώσουν τὸν ἑαυτό τους, ἀλλά ἀκόμη σε τελική ἀνάλυση, γιά νά ἔξασφαλίσουν τὴν ὑπαρξή τους». Βγαίνει καὶ τό ἐπιθανάτιο παραμιλητό τῆς

οίκονομίας άπό τό στόμα τῶν ειδικῶν τῆς ἐπιστήμης τοῦ διαχωρισμοῦ — μιά ρεφορμιστική ύπόσχεση βάσει και γάριν τῆς διαιώνισης τῆς κοινωνίας τῆς ἔξαθλιώσης και μιά ἀπολογία τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ίδιων της τῶν ἀντιφάσεων και τῆς ἀδύναμίας της γιά τὴν ποιοτική μεταστροφή ἐφόσον και μόνο πάνω ἀπό τό πτώμα της μπορεῖ νά περάσει. «Σήμερα ή μεγαλύτερη δυνατή ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων είναι ἀπλούστατα ἡ χρήση πού μπορεῖ νά τούς κάνει ή Ιστορική τάξη τῆς συνειδησης, μέσα στήν παραγωγή τῆς ιστορίας σάν πεδίου τῆς ἀνθρώπινης ἀνάπτυξης, προσφέροντας στόν ἑαυτό της τά πρακτικά μέσα αυτῆς τῆς συνειδησης τά μελλοντικά ἐπαναστατικά συμβούλια διπού τό σύνολο τῶν προλεταρίων θά ἔχει νά ἀποφασίζει γιά τά πάντα».

Πάνω στό ἐπαναστατικό βουητό τῆς ἐμπρακτῆς κριτικῆς τῆς μισθωτῆς ἐργασίας πού ἀπλώνεται μέ ἄγριες ἀπεργίες, σαμποτάζ, θεληματική ἀνεργία, σ' ὅλη τήν ἔκταση τῆς ὑπερτεχνικής τῆς σύνθεσης τῆς κοινωνίας τῆς ἀποστέρησης, στρέφονται τά μεγάφωνα τοῦ ἰδεολογικοῦ πλανέματος και τό σόου τῆς μυστικοποίησης τῆς κυριαρχητικής οὐρᾶς τῆς: αὔξηση τῶν αὐτοκτονιῶν και διανοητικῶν ἀσθενειῶν, πολεοδομική ὀργάνωση τοῦ διάκοσμού της στήν θέση τῆς παλιῆς πόλη-ὑπαίθρος, «δημογραφικό πρόβλημα», «πυρηνικό πρόβλημα», χημική μόλυνση τῆς ἀτμόσφαιρας, τῶν ὄδάτων και τῶν τροφῶν πού καταναλώνουμε, αὔξηση τῶν ἀσθενειῶν πού προκαλούν, οἰκολογικό πρόβλημα.

Από τόν Νίξον, δηλωμένον ὑπέρμαχο τῶν κρατικῶν μέτρων-γιατρικῶν τῆς μόλυνσης τοῦ περιβάλλοντος και τούς φυσιολάτρες σοσιαλδημοκράτες τῆς Σουηδίας, πού μέ τό ἔνα νεῦμα παραχωροῦν κονδύλια τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ στίς τοπικές αὐτοδιοικήσεις γιά περιβαλλοντική ἀκτόνωση τῶν πρώτων κιώδων ἐκφράσεων ἀντίθεσης στήν ὑπερσύγχρονη τελειοποίηση τῆς ὀργάνωσης τῆς ἐπιβιωσης τῶν πολιτῶν τους, και μέ τό ἄλλο ὀργανώνουν ἐκλογικά συμπόσια πολιτικοῦ ψεύδους — ἐδῶ παπᾶς κεντρώοι, ἐκεὶ παπᾶς σοσιαλδημοκράτες και πάνω ἀπ' ὅλα ή ἀτομική ἐνέργεια — πρός ίκανοποίηση ποικίλων ἀναγκῶν τοῦ ἐλεύθερου χώρου τοῦ ἐμπορεύματος, μέχρι τίς περιβαλλοντικές δύμαδες πρωτοβουλίας τῶν σύγχρονων βιομηχανικῶν μεγαλουπόλεων και τίς κολλεκτιβές τῶν οἰκοφρικ φανατικῶν τοῦ τμηματικοῦ τῆς οἰκολογίας πού σκορπίστηκαν ἀπό κουρασμένους ἐπαναστάτες-μετανάστες τῶν πόλεων στά δάση και τά λιβάδια τῆς Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Σκανδινανίας, Γερμανίας (ό κατάλογος σιγά-σιγά ἐπεκτείνεται), γιά νά καλλιεργοῦν ἀμόλυντα λαχανικά και φρέσκα αὐγά, μήπως ἔξειμενισουν τήν ίδια τους τῆς μόλυνση μέ τήν σύμπραξη στήν ἐπιχείρηση-ἐνεσης ἐνάντια στή γενική πτώση, μέ τήν ἐλπίδα νά προστηλυτίσουν τά ἀπολωλά πρόβατα τῆς τεχνοκρατικής ὀργάνωσης στό σχέδιο «τῆς ἀναζήτησης τῆς ἀληθινῆς φύσης, τῆς φυσικῆς ζωῆς» μέ τό σύνθημα «ἄς δημιουργήσουμε οὐτοπίες στήν πραγματικότητα - ἀπέλευθερωμένες περιοχές» ή «ἄς φτιάξουμε τά νησιά τοῦ μέλλοντος στό παρόν», αὐτό πού ἀποδεικνύεται ἀδύνατο νά ἀποστωπηθεῖ είναι ή ἐπικείμενη ἀδύναμία τοῦ κόσμου τῆς πραγμοποίησης νά πραγματοποιήσει τήν πραγματική ἐναλλαγή τῆς ίδιας του τῆς οἰκονομίας.

Αὐτό πού τώρα ἀπομένει νά πραγματοποιηθεῖ είναι «ή ἀπότομη πτώση τῆς προϊστορικῆς παραγωγῆς, πού μόνο ή Κοινωνική ἐπανάσταση γιά τήν δοπία μιλάμε μπορεῖ νά ἐπιτύχει», και πού «είναι ή ίκανη και ἀναγκαία συνθήκη γιά τήν ἐγκαίνιαση μιᾶς ἐποχῆς τῆς μεγάλης Ιστορικῆς παραγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν ίδιο». «Υπέθεση πού μόνο τό ἐπαναστατικό προλεταριάτο μπορεῖ νά φέρει σέ πέρα γονιμοποιόντας μέ τά ὅπλα τῆς κριτικῆς τῆς ὀλόθτητας τήν ἀνάμεσα στίς σχέσεις παραγωγῆς και τίς παραγωγικές δυνάμεις, γιά νά βάλει διλα τά διαθέσιμα ὄλικά μέσα στήν ὑπηρεσία τῆς ποίησης τοῦ κινητοῦ χώρου τῆς διαλεκτικῆς ἐνότητας.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀπομένει στούς γυμνοσάλιαγκους τῆς «πολιτισμικῆς κριτικῆς» (τόπου T. Roszak) λίγος χρόνος μέχρι τόν τελειωτικό ἀφανισμό τους μέσα στήν γενική κατάλυση τῆς ίδεολογίας τοῦ ἀνθρώπινου, νά περιφέρονται γύρω ἀπό τόν ἑαυτό τους, εἴτε αἰτιολογόντας τήν προέλευση τῆς σύγχρονης δυστυχίας τῆς ἀνθρωπότητας στήν «ἐπιστημονική ἐπιχείρηση» τοῦ Novum Organum* τῆς κυριαρχίας πάνω στήν φύση τοῦ Μμέικον, τοῦ Γαλιλαίου και τοῦ Νιούτον,

* NOVUM ORGANUM: ή μέθοδος τοῦ Μπέικον. 'Η ούσια αὐτῆς τῆς μεθοδολογίας βρίσκεται «στό νά διαπιστούμε γιά κάθε τί τό αὐθόρμητο και προσωπικό. Μ' αὐτό τόν τρόπο έπιτυχάνουμε τήν ANTIKEIMENIKΟΤΗΤΑ». Αὐτός είναι δό μόνος τρόπος κατά τόν Μπέικον νά ἐπιτευχθεῖ ή κυριαρχία τῆς ἀνθρώπινης φυλῆς στό σύμπαν.

είτε μελετώντας τό σχέδιο τού «έπαναστατικού μυστικισμού» τής άναβιώσης τής άνιμιστικής προσέγγισης στόν κόσμο σάν προύποθεση κι αφαιτηρία τῶν παιδιῶν πού «γεννήθηκαν πρὶν χιλιάδες χρόνια... στόν πολιτισμό τῶν τόχων καὶ τῶν βελῶν... σ' ἔνα χρόνο πού οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦσαν τό φυσικό καὶ τού μιλοῦσαν σάν νά 'χε ψυχή', για μιά ποι πλούσια ἐμπειρία τῆς πραγματικότητας πού ήταν κάποτε τῶν ἀνθρώπων καὶ πού ἵσως ἔχει χαθεῖ ή πρόκειται νά χαθεῖ, ἢν δὲν «μποροῦμε ἔμεις τώρα νά δούμε, δτι ή τύχη τῆς ψυχῆς μας είναι καὶ ή τύχη τῆς κοινωνικῆς τάξης». Κι δῆλα αὐτά ἀφοῦ βέβαια ἔχουν πρῶτα ἀπορρίψει τὸν Μάρκο σάν μιά τυπική ἐκφραση τῆς σκέψης τοῦ διαχωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὴν φύση, πού χαρακτήρισε τὴν ἴστορια τῆς δύσης, μαζί με τὸν φιλελευθερισμό καὶ τὸν χριστιανισμό — ἀπόλυτα φυσικό ἄλλωστε γιά δλους δύσους ἀναγγέλουν χαρμόσυνα τό τέλος τῶν ἰδεολογιῶν μιᾶς ἐποχῆς ἀλλά πού δὲν κατανόησαν ποτὲ τό τέλος τῆς ἐποχῆς τῶν ἰδεολογιῶν.

Η πτώση τῆς σκέψης τῆς κοινωνικῆς δργάνωσης τῆς φαινομενικότητας ἐπιταχύνεται μέ τὴν πρακτική ἐπικοινωνία ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πού δὲν ἔχουν κάθε στιγμή παρά νά διαλέξουν ἀνάμεσα στὴν ἔξαθλιωση τῆς ἐπιβίωσης καὶ τὴν δημιουργία τῆς γενικῆς ἴστορικῆς ἐπικοινωνίας.

Η ἐμπρακτή κριτική τῆς ἰδεολογίας πού ἔχει πιά ὑλοποιηθεῖ καὶ διαλυθεῖ στὸ σύνολο τῆς κοινωνίας — πράγμα πού ἔσήμανε καὶ τό τέλος τῆς ἴστοριας τῶν ἰδεολογιῶν — τίποτε δὲν ἔχει νά περιμένει ἀπό δόποιοδήποτε φορέα ἔξω ἀπό τὸ ὑποκειμένο τῆς τό προλεταριάτο καὶ τὴν ἐπιστήμη τῆς τῆς ἐπαναστατικῆς διαλεκτικῆς. «Ἐτοι είναι ἀναγκασμένη νά ἀπορρίπτει σάν ἀνούσιες τὶς παρωδίες «ἐπαναστατικῆς» φαντασίας (βλ. Μπούκτουν καὶ Σιά) πού ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἀναδιανομή τῆς ἀναρχικῆς ἰδεολογίας τῆς καθαρῆς ἐλευθερίας, ἐκσυγχρονισμένης μὲν ἔνα οἰκολογοανθρωπισμό — «οἰκολογία: ἐπιστήμη σάν διαλεκτική» — σάν ἀφετηρία καὶ σκοπό τῆς δργάνωσης τῶν ἀδελφῶν ἀποστόλων σὲ «ἀναρχικές, συγγενικές ἰδεολογικά ὅμάδες» στρατευμένες στὴν «τέχνη τῆς ἐπαναστατικῆς προπαγάνδας» τῆς πρακτικῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ «ἀσυνείδητου διαισθητικοῦ ἀναρχισμοῦ», πρακτική τῆς ἐπίσπευσης τῆς μοιραίας πτώσης τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ «νέου Διαφωτισμοῦ» πρός τὴν «μαγική στιγμή τῆς αὐθόρυμπης ἐπανάστασης». Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει νά ἐλπίσει ή οὐτοπική σκέψη τῶν κυρίων αὐτῶν, γκουρού τῆς «ἐπαναστατικῆς» διανόησης (σήμερα ό Μπούκτουν ἐπιδίδεται στὴν διανομή συμβούλων καὶ γνώσεων σὲ ἀπαντες τούς ἐνδιαφερόμενους οἰκοφρήγκ γιά τὴν πιστή δργάνωση τῶν κολλεκτίβων τους πάνω στό οἰκο-αναρχικό σχέδιο), ἀπό τό νά ἔσπερνιέται πρακτικά ἀπό τὴν κριτική πού προχωράει πέρα ἀπό τό θέαμα, τὴν κριτική τῆς ἰδεολογίας τοῦ θριάμβου τοῦ τμηματικοῦ τῆς ἀντι-ἴστορικής παραγωγῆς.

Η σύγχρονη κοινωνική ἐπανάσταση είναι ἔτοιμη νά ἀντλήσει τὴν ποίηση καὶ τὴν γλώσσα τῆς ἀπό τὸν ἴδιο τῆς τὸν έαυτό, ἀπορρίπτοντας τά ημικοπλαστικά κτηρύγματα τῆς ἰδεολογίας, εἴτε αὐτή ἐκφράζεται σάν ἀφηρημένη θέληση τοῦ καθολικοῦ κάπους «ἀπελευθερωτικῆς τεχνολογίας» εἴτε σάν ψευδή βίωσή της μέσα ἀπό τούς διάφορους ἐναλλακτικούς τρόπους ζωῆς πού αὐτή ἔρχεται νά προτείνει.

* Από τό βιβλίο τοῦ γνωστοῦ στὶς δυτικές χώρες ἐκπροσώπου τῆς «καθαρά οἰκολογικῆς ἰδεολογίας» (οἰκοσοφίας) T. Roszak «Where the Wasteland Ends».

Η ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

“Η έπαναστατική κριτική δέν ένδιαφέρεται γιά τά πάντα, δπως δέν ένδιαφέρεται στόν ίδιο βαθμό γιά δ.τι έρευνά». Ασχολείται μόνο με τους άμεσους στόχους που πηγάζουν από τις πρακτικές ανάγκες του όγώνα, από τις κακόβουλες γιά τό σύγχρονο κράτος έπιθυμίες του. Είναι υποχρεωμένη γι' αυτό νά τοποθετείται μέσα σ' εκείνες τις ίδιαιτερες συνθήκες που δημιουργεῖ ή ροή τού χρόνου και νά έπιλεγει τήν στιγμή που ή θεωρητική έπεξεργασία ένός ζητήματος βρίσκεται στήν πλεονεκτική θέση νά είναι περισσότερο έπικινδυνή, μέ τό νά έλθει τότε άκριβώς σέ έπαφη μέ τήν προλεταριακή πρακτική.

Η κριτική λοιπόν τής τρομοκρατίας γιά νά μήν υποβιβαστεί στήν θεωρητική άπολαυσή τής είναι άπαραίτητο νά έμπειρει τήν έπιλογή τού χρόνου κοινοποίησής της. Μιά τέτοια συνεπής χρήση τής διαλεκτικής τού γραπτού λόγου είναι δυνατόν νά παραπρηθεί μέ μιά εύκολιά πού θά έστελνε μιά και καλή στά σπίτια τους άρκετούς έπιφενείς κονδυλοφόρους τής προλεταριακής ύπόθεσης, στό κεφάλαιο Ι' — περί τής τρομοκρατίας και τού Κράτους στό «Γιατρικό γιά σλα» τού Τζ. Σανγκουινέτι. «Ενα τέτοιο δμος «κακόβουλο» σύγγραμμα δέν θά μπορούσε νά υπάρχει άν πρώτα δέν είχε έπισημανθεί και κύταγγελθεί ή κάθε ίδιαιτερη στιγμή τής τρομοκρατίας, δταν αυτή πραγματοποιείτο στό παρελθόν και τώρα, από τόν ίδιο ή από άλλους έπαναστάτες.

Όσο γιά μάς, τό γεγονός δτι συνέβαινε νά μήν έχουμε — σάν μεμονωμένα ατομα — καμμιά σοβαρή γνώμη γιά αυτό τό ζήτημα μέχρι τις δολοφονίες τών Πέτρου, Σταμούλη, δημούργησε εκείνους τούς δρους πού μάς άναγκάζουν νά μιλήσουμε γιά αυτό καθυστερημένα, σέ καιρούς πού δλα δείχνουν τήν δυσκολία τής έπανδου τής έπικαιρότητάς του (τουλάχιστον αυτούς

τούς μήνες πού γράφεται τό κείμενο, καθώς και τούς άμεσως έπόμενους). “Ετσι δταν πρίν ένα χρόνο άποφασίζαμε νά μιλήσουμε δημόσια γιά τό θέαμα τής τρομοκρατίας στήν Ελλάδα, έπειτα από έπιμονες συζητήσεις στούς κύκλους τής «Αύτοδιεύθυνσης», τό κάναμε άρκετα έπιτυχημένα, σέ μιά έποχη πού λόγω τής δύναμης τής συνήθειας άλλα και τού φόβου, κανείς δέν ήθελε νά συζητήσει γιά κάτι τέτοιο. Τά πρώτα συνήματα, προκηρύξεις, άφισες έκαναν τήν έμφανσή τους στούς δρόμους τής Θεσσαλονίκης, ‘Αθηνας και άργοτερα σ’ δλες τίς μεγάλες πόλεις, άφηνοντας άμήχανους άλους τούς έπαγγελματίες έπαναστάτες τής έξωκοινοβουλευτικής άριστεράς πού μέχρι τώρα μονοπολούσαν τήν έκφραση τής άλλησιας σχετικά μ’ αύτό, από τήν υποτιθέμενη άντιπερα όχθη. “Ηδη σήμερα μπορούμε νά ισχυριστούμε δτι ή τυχόν έπανεμφάνιση τής τρομοκρατίας θά θεσει έξαρχης τό ζήτημα τής άμεσης όργάνωσής της ήπατο τούς ίδιοκτητες αύτής τής κοινωνίας, σέ ένα μεγάλο τμῆμα τού έπαναστατικού κινήματος.

Νά λοιπόν και ή δική μας άπόφαση νά άποδώσουμε «τά τού Καίσαρος τά Καίσαρι» στό ‘Ελληνικό κράτος. Η άργοπορία τής πραγματοποίησής της δέν έπρεπε νά σημαίνει τήν άνακλησή της άλλα ούτε τήν άκαιρη σχολαστική άπολαυσή της. Στό κείμενο πού άκολουθεί σάν συνέχεια αύτού στό πρώτο τεύχος τελειώνει ή πρώτη δλοκληρωμένη κοινολόγηση πού ύ δέν τής μένει παρά ή πρακτική κριτική, δηλ. ή μεταφορά τής στήν έπαναστατική πράξη γιά νά άποδε ίξει τή ν άληθεια της.

‘Άλλα γιά εκείνους πού μέ στόμφο και ίστεροβουλία μάς άνηγγειλαν — δχι βέβαια μπροστά μας — δτι τό «περί τής τρομοκρατίας και τού κράτους» δέν ήταν άξιο τύχης μάς κάποιας μιμητικής άνασκευής στήν Ελληνική πραγμα-

τικότητα, τους άπαντάμε — προσωρινά έτσι — ότι πράγματι δέν ήταν και γι' αυτό δέν κάναμε ποτέ κάτι τέτοιο, άλλα έπισης πολύ περισσότερο δέν ήταν της τύχης πού αύτοί του προόριζαν: ένα άκόμα «συμπαθητικό» βιβλίο άπό τις πετυχημένες έκδόσεις «*Ψυχιλόν*», άπαραίτητο για κάθε μανιακό ήλιθιο θωμαστή της άλλοτριωμένης γνώσης και όπαδό της άφορημένης έπανάστασης. Και έπιτέλους ήσας κατανοήσουν την μικρότητα της υπαρξής τους ή μή τι άλλο άπό τούτο: Τόν καιρό πού έμεις και άρκετοί άλλοι παιζόμενοι άν σχι την ζωή μας τουλάχιστον την ύπόληψή μας διαδηλώνοντας στόν δρόμο ότι οι παράλληλες ύπορεσίες του κράτους δραγνώνουν τις δολοφονίες και τους έμπρησμούς, αύτοί δέν έπαιζαν παρά την νευρωτική τους ισορροπία άνάμεσα σε διού συζητήσεις για τόν περισσότερο συνεπή έκδοτικό οίκο και την νέα καθημερινή ζωή του Βανεζέμ. Αύτοι πού με μετριοπάθεια ή πάθος υποστηρίζουν τις άποψεις του Σανγκουνίνετι και δέν είναι σε θέση νά έχουν γνώμη για την 'Ελληνική τρομοκρατία και μάλιστα δημόσια, δέν κατάλαβαν τίποτα άπο

τήν διαλεκτική της τρομοκρατίας και τό έπιβεβαιώνουν σιωπώντας άπ' τήν μιά για δια συμβάνει μές στά πόδια τους και φελιζόντας άπό τήν άλλη — παρόλο πού φωνάζουν — τό τι συμβαίνει στήν Ιταλία.

Τέλος έχοντας πεισθεί ότι δλοι οσοι είχαν τά μέσα και τούς λόγους νά πεισθούν γιά τήν ταυτότητα τών τρομοκρατῶν σ' αυτό τόν τόπο και δέν τό δκαναν μέχρι τώρα, ή δέν θά τό κάνουν ποτέ ή θά τό κάνουν άνεψάρτητα άπ' τίς δικές μας δυνάμεις τό παρακάτω κείμενο δέν άσχολεται με τήν τρίτη περίοδο της τρομοκρατίας παρά θεωρώντας την κρατική υπόθεση, όπου ή άπόδειξη έξαρταται πλέον μόνο άπό τήν κατανόηση της μεθόδου πού άναπτυχθηκε προηγούμενα.

'Ακόμα αύτοί πού έχουν τώρα τήν ίδια άποψη με μάς, ής δούν στήν συντόμευση της άναλυσης τήν έπιθυμία τού γράφοντος νά έπιτύχει τό έλλαζιστο ποσοστό πλήξης πάνω σ' ένα ζήτημα πού τείνει νά γίνει παραχημένο.

ΟΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΗΣ

'Η συσσωρευτική κίνηση της άποτυχίας πού διέκρινε τήν 'Ελληνική οίκονομία στήν προσπάθειά της νά άποκρύψει και νά άποδώσει έπειτα τήν προλεταριοποίηση* τού πληθυσμού στήν παγκόσμια οίκονομική κρίση ή δυοδήποτε άλλο, τόν χρόνο πού πέρασε έδειχνε μιά και καλή τό μέγεθος της ευθύνης πού προορίζονταν στά στελέχη και τους πολιτικούς έκπροσώπους της, τήν κυβέρνηση και τό κόμμα της Νέας Δημοκρατίας.

Τήν ίδια στιγμή πού διαπολιτευτικός μεσσίας Κ. Καραμανλής μετεκόμιζε άπό τήν ιδιωτική του κατοικία στό Προεδρικό Μέγαρο δηλώνοντας ζεκάθηρα πρός τα πού προεύτεται ή

καταγιδά, οι έναπομείναντες ήγέτες τών έσωτερικῶν άντιμαχούμενων φατριών τού όρφανού πιά αύτού κόμματος κραδαίνουν γιά τήν κατάληψη τού κενού χρόνου. Νά λοιπόν γιατί μόνο ή άλοκληρωτική άπατηση για έπιδειξη μεγαλύτερης βλακείας μέσα σε μιά πολιτική παράταξη — πού δέν μπρόσες νά έννοησει τήν σύγχρονη πραγματικότητα παρά μόνον δταν αύτή τήν συνέτριψη — άνεδειξε τόν νικητή έκεινης τής κωμικής μάχης πού ή άλήθεια της έγκειται μόνο στό δτι ο κερδίσμένος είναι αύτος πού προείδε και άναχώρησε και ηδη σ νικητής έχει άλους τους λόγους νά ζηλεύει τόν ήττημένο. Καραμανλής - Ράλλης - 'Αβέρωφ: "Ένας ξέπυνος πού

* 'Η συμμετοχή τού θεάματος της τρομοκρατίας στήν βίαιη προλεταριοποίηση τού πληθυσμού — στόν βαθμό πού ή 'Ελληνική οίκονομία έπρεπε νά συγχρονιστεί με τήν άντιστοιχη της ΕΟΚ — είναι και ή σημαντική δύψη τού ζητημάτου πού έχει άναλυθει στό προηγούμενο τεύχος. 'Ο 774, ή νομιμοποίηση τών άστυνομικών μπλόκων, οι δικαιοτικές ή περεξουσίες, και συγχρόνως ή άπαγόρευση τής — χαμηλής έστω στάθμης — διασκέδασης (ώφριο μέχρι τίς 2, μονάχηγά κλπ.), ήθων να καλύψουν θεσμικά αύτον τόν έξανταγκασμό στήν προλεταριαστική έπιβιωση, και τό έκαναν άφοδ ή εύλαβης δράση τών τρομοκρατῶν μας μαζί με τήν περίφημη «λιττότητα» πιστοποιούσαν τήν άναγκαιότητά τους.

διάλεξε πάλι τό μέλλον του — δημοσίευσε το '65 — και ίντον προφανείς μετριότητες πού πέρασαν τήν άτυχία τους για τύχη και άντιστροφα. "Όπως συμβαίνει σ' ὅλη τήν κοινωνική επικράτεια έτσι και δώ, διαν τήν συσσώρευση τῶν ἀποτυχιῶν και αὐτή ή ταξική πάλι ἀποκαλύπτεται ἀπειλητική για τήν οἰκονομία, ή ὀργάνωση τῆς φαινομενικότητας ὑποχρεώνεται νά ἐμφανίζεται τό «οἰκονομικό» νά ἀπειλεῖ τά παλαιά στελέχη της, υποδεικνύοντας ἔμμεσα τά νέα. "Έτσι στίς ἐκλογές τού φθινοπώρου ή «κρίση τῆς οἰκονομίας» στό σύνολό της ντύθηκε μέ τόν πράσινο ήλιο τού ΠΑΣΟΚ ἐπειδή και μόνο ή ταξική πάλι δέν μεταμορφώθηκε μέ τήν νίκη της ἀλλά μέ τό κοινοβουλευτικό ἀντίκρυσμα τῶν ἀγώνων της, το σύνολο τῶν ψευδαισθήσεων πού ἔχει ἀκόμη σχετικά μ' αὐτήν.

"Η τρίτη περίοδος τῆς τρομοκρατίας πού ἐγκαινιάστηκε στίς 18 Δεκέμβρη τοῦ '80 διακρίνοταν ἀπό τίς δύο προηγούμενες ἔκτος τῶν ἀλλων ἀπό τήν διαφορά πού είχε προκύψει δύον ἀφορά τήν ωφελιμότητα τῆς χρήσης της για τό ἴδιο τό μέλλον τῶν στελεχῶν πού τήν υποδεικνύαν και αὐτό τό καλό τού μέλλοντος τοῦ θεάματος. Κι αὐτό ἀν και τά προηγούμενα χρόνια οι ἐπιθυμίες και οι πόθοι τῶν στελεχῶν συνέπιπταν μ' αὐτούς τῆς οἰκονομίας, ἡδη ὅλη ή πραγματικότητα πού τήν ὥθισμε στά τέλη τοῦ '80 και καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ '81 δέν είχε πιά τίς ἴδιες ἀπόψεις μέ τούς μέχρι τώρα ἐμμισθους ὑπηρέτες της. Και δέν ἐννοοῦμε ἐδῶ τούς φόβους, τίς προκαταλήψεις και τίς ἀτομικές ἐπιλογές πού είχε ή γερασμένη ἀστική τάξη ἀπέναντι στίς νεωτεριστικές ἀντιλήψεις τού θεάματος ἀλλά αὐτή τήν ἴδια τήν ὄλική βάση τῆς κυριαρχίας του — και ἐδῶ ἐγγυᾶται και τήν κυριαρχία της — πού ἐπιδώκει μέ τήν «δύναμη τῆς ἀδράνειας» της νά υιοθετεῖ κάθε τι πού ἀναβάλλει τό τέλος τους. Αὐτή ή ἀντίφαση πού μόνο δρόνος τῆς ἐλειπειώσεως ἀπό τόν Δεκέμβρη τοῦ '80 ἔως τόν 'Ιούνη, 'Ιούλη και τόν 'Οχτώβρη τοῦ '81 νά ἔξειλχει σέ κατάρα και νά ἀποδειξει ἐδῶ δημοσίευσε και πάνω τήν υπόληψη πού τής ἔξιζε και πού τής στερούσαν θά τήν ξανακέρδιζε μέ τήν ἀποδοχή ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας τού ψέμματος τῆς «ἀλλαγῆς». "Ολοι ἔκεινοι πού ἀποδείχθησαν ἀνεπαρκῶς ἵκανοι νά βοηθήσουν τήν οἰκονομία δταν αὐτή τούς τό ζητούσε, ἀναδείχθησαν ἔξι ίσου ἀνεπαρκῶς ἵκανοι νά τήν βλάγουν δταν αὐτή υποχρεωτάν νά «λύσει τούς δεσμούς αῆματος» μαζί τους. "Η λογική τοῦ υφους πού ἀναπτύσσεται στούς ἔγκεφάλους τῶν ὁργανωτῶν τῆς τρομοκρατίας ἔγινε ἀντιληπτή τότε παρά ποτέ ἀπό τό υφος τῆς λογικῆς τῶν ἀποτελεσμάτων πού αὐτή ἀπέδωσε. Τόν πανικό πού τούς κυρί-

ευσε δέξ ἐφόδου και στόν υπνο θά ἀποπειραθούν νά τόν ἔφορτωθούν μεταδίδοντάς τον στόν κόσμο. "Ομως κάνοντάς το μέ τέτοιο γελοίο τρόπο δημοσίευσε ή παρατεταμένη χρήση κακέτυπων τού «Ράισταγκ», δέν τόν φόρτωσαν παρά μόνο σέ μια σειρά ἀπό γέλια τους πού ἔτσι ἐσβινων δημοσίευσε και οι φωτιές πού ἄναβαν.

"Η πρώτη πράξη μέ τούς ἐμπρησμούς τῶν πολυκαταστημάτων MINION και KATRANTZOS δέν ἤρθε παρά για νά υποσχεθεί δτι θά υπάρχουν κι ἀλλες. Τό κύμα τῶν ψευτο-ανησυχιῶν πού ἀφέθησαν τεχνητά νά διαρεύσουν ἀπό τήν ἐπίσημη πλευρά, ήταν ἀξίας χρήσης μόνο μετατρέπομενες σέ κοινωνικό πανικό: «'Υπάρχουν ἔντονες ἀνησυχίες δτι οι ἐμπρησμοί δέν θά είναι οι τελευταίες ἐκδηλώσεις τρομοκρατικῆς βίας. Συγκεκριμένα ἐκφράζονται φόβοι δτι δέ πέρμενος στόχος θά είναι ἀπειλή ζωῆς προσωπικοτήτων NEA, 20 Δεκέμβρη '80.

"Ἀπό τήν πλευρά του δέν ἀφήσει τήν εύκαιρια νά τεθεί ἐπικεφαλῆς τῶν υπέρμαχων φασουλήδων τῆς τάξης: «Γιά μιά ἀκόμη φορά μετά τούς βανδαλισμούς και τίς λεηλασίες πού ἀφέθηκαν νά γίνουν στήν ἐπέτειο τοῦ Πολυτεχνείου, μέ τούς ἐμπρησμούς στό κέντρο τῆς Αθήνας ἐπιχειρεῖται νά δημιουργηθεῖ κλίμα ἀνησυχίας στήν κοινή γνώμη. Δέν κάμπτεται δύμας τό λαϊκό φρόντημα». 'Αλλά ἀν δέν καλός ἀγγελος τῆς οἰκονομίας περνά τόν ἐαυτό του για τήν πολυμήχανο 'Οδυσσέα και δέν τό κάνει μόνο και μόνο γιατί θεωρεῖ δτι σήμερα ένας λαός μπορεῖ και ἔξαπατάται λέξ και είναι ένας ηλιθιος Κύκλωπας, τότε πῶς δέξηται τό μέγεθος τῆς ἀπλούστητας τοῦ ψέμματος πού ψέλλισε, δτι τάχα οι ἐμπρησμοί, οι λεηλασίες, οι βανδαλισμοί είναι ἔργα τοῦ ίδιου τεχνίτη; 'Αλλά αὐτό τό ἀπλούστηκε πέμψαται στήν βασική κοινωνία τῆς τρομοκρατίας: 'Ο.τι φαίνεται ἀπαναστατικό, είναι. Νά, δέ ἐχθρός φαίνεται κοινός, ἀς συμμαχήσουμε ἐνάντια του'.

Ἐπερνώντας σέ ἔξτρεμισμό, για τήν υπερσπιση τού status quo, τήν κυβέρνηση, βρίσκεται στήν πλεονεκτική θέση νά παραδεχεται τήν ἐπίσημη ἀλήθεια τῆς τρομοκρατίας, για νά θέσει τό ζήτημα ἔκει πού αὐτός θέλει, δηλαδή στό σχετικά μέ ποιούς στήν ἔξουσία θά ἔπαιναν νά υφίστανται. «Είναι βέβαια λυπηρό δτι ή ἀνοχή τῆς κυβέρνησης ἐπιτρέπει σέ παρακρατικά και ἐγκληματικά στοιχεία νά ἐπιδίδονται κατά καιρούς σέ καταστροφές πού θίγουν ἐπαγγελματίες και ἐργαζόμενους καθώς και τήν γαλήνη τοῦ τόπου». 'Αν. Παπανδρέου, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 20—11—80.

Για στρώματα πού συνιστούσαν τήν παλιά μικροαστική τάξη ἐμπρός στόν ἐπερχόμενο κίν-

δυνο της οίκονομικής τους δύσιθοδρόμησης και μερικές φορές έξαθλίωσης συνέδεσαν — ανώφελα βέβαια — την παλινόρθωσή τους με τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Μέ την σειρά του αύτο στηρίχθηκε — τουλάχιστον κατά τό ένα πόδι — στους ώμους τῶν ἀγώνων πού διεξήγαγαν αύτοι τά τελευταία χρόνια γιά τό ἄλμα του στήν έξουσία. 'Η ἀπόπειρα ἐκφοβισμοῦ πού ἐπιχειρήθηκε, κύρια πρός χάριν τους — μέ τήν παρουσίαση τῆς ἐξ ἐπαφῆς εἰκόνας τῶν ἐμπορευμάτων πού φλέγονται, συγκίνησης αὐτά τά στρώματα πού ή πιό προσφιλής τους δραστηριότητα ἀναφέρεται ἀλλωστε στήν κατανάλωση ἐμπορευμάτων. 'Η συγκίνηση καὶ δ ἀποτροπασμός δὲν τούς ὀδήγησε σέ μια συντηρητικότερη στάση ἀπέναντι στήν πραγματικότητα πού τους ὠθοῦσε, ἀντίθετα ὀδήγησαν αύτοι τά αἰσθήματά τους ἐκεὶ πού ή πραγματικότητα τῆς συντηρησης τῆς ὑπαρξῆς τους ἐπιζητοῦσε. "Αν δημας αύτό τό βίαια ἀποσυνεθημένο καὶ καθυστερημένο κομμάτι τῆς προλεταριακῆς σχεδον πραγματικότητας, μαζί μέ δλους ἔκεινους τούς προλετάριους πού δὲν μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν πρωτοπορειακοί, ήταν τό κατ' ἔξαχήν ἀντικείμενο τῆς ἐπιχειρούμενης παραπλάνησης καὶ αὐτό τό βιομηχανικό προλεταριάτο θά δεχόταν τίς συνέπειες μιᾶς πράξης πού ξανά, λιγες μέρες πρίν, ἄλλοι περισσότερο «ἐπαναστάτες» θά τού δώριζαν: τόν ἐμπρησμό τού ἔργοστάσιου ΠΥΡ-ΚΑΛ.

Μετά τήν 14 Νοέμβρη, τόν 'Ιούνη τού '78 ένα νέο φανταστικό κατασκευασμα ἀριστεριστικα μασκαρέμενο ἔρχεται νά ὑποδυθει κακόγουστα

τήν ἐπαναστατική ὁργάνωση: "Ο 'Οχτώβρης '80». Οι κύριοι τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν ἐκτός ἀπ' τά πόσα παίρνουν γιά τίς ὑπηρεσίες τους πού ἔπαγαν ἀπό καιρό νά είναι μυστικές, σίγουρα ζέρουν καὶ κάτι ἄλλο: δλους τούς μήνες τοῦ έτους δύνομαστικά. "Ας μήν ἐλπίζουν δημας δτι έχουν καιρό νά τούς παρουσιάσουν δλους έναν έναν.

'Από μέρους μας θά ήταν ἔλλειψη σοβαρότητας ή ἔκθεση μιᾶς ἀνάλυσης σχετικά μ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τήν «καταστροφή» τοῦ κόσμου τοῦ ἐμπορεύματος πού ἐτσιθελικά παρουσιάστηκε σάν πρότυπο. Οι ἄγριες συγκρούσεις τῆς νεολαίας, τίς ίδες μέρες μ' αὐτό τό κρατικό ἔγκλημα στήν Ζυρίχη, στό Λονδίνο, στό Βερολίνο καὶ ἀκόμα στήν 'Αθήνα και Θεσσαλονίκη (στίς 17 Νοέμβρη και στά Roc-conserts), ἀποδεικνύουν δλοκάθαρα γιατί ή ἐμπρακτή κριτική τοῦ ἐμπορεύματος πού κατεβαίνει στόν δρόμο είναι ἐπίφοβη γιά αὐτόν τόν κόσμο καὶ γι' αὐτό δταν ἀναπαρασταθεῖ ἀπό τούς εἰδικούς μηχανισμούς τοῦ θεάματος δὲν μπορεῖ νά είναι παρά μόνο ή ἐσπευσμένη αὐτοκριτική τοῦ ίδιου τοῦ κόσμου τοῦ ἐμπορεύματος σέ μια μόνο στιγμή τῆς κυριαρχίας του. Τό κάθε τι παράγεται γιά νά καταστρέφεται.

'Η υγίης σκέψη πού ἔλειπε ἀπό τούς κατέχοντες τά «κοινά» τόν Δεκέμβρη τού '80 δέν ήρθε ούτε μετά ἀπό μερικούς μήνες στά ρυπαρά κεφάλια τους. Τό καλοκαίρι τού '81 τό ποσοστό τῆς ἀποπληξίας πού κυκλοφοροῦσε στούς διάφορους τομεῖς αὐτῆς τῆς παρηκμασμένης «φα-

Το νά προβιβδευτούμεις σήμερα μερικά όπλα είναι δύσκαλο, το νά ψρωπιάν κρυφα εκεδόν ακατόρθωτα, το νά χρησιμοποιήσουν Λαθος σχεδόν σίγουρο.

τριάς» αυξήθηκε σημαντικά μέ την άνοδο της θερικούρασίας που προκαλούσαν, μέσα στήν ηδη άφορη της ζέστη της πρωτεύουσας, οι φωτιές που αύτοι άναψαν στα Super-Market. Μέσα σε 15 μέρες 4 άπό τα μεγαλύτερα καταστήματα και γονταί και δύο οι υπηρέτες της έξουσίας έν χορώ διαπιστώνου το μεγέθος της καταστροφής. Τά πλάνα που διαδίδονται σε κάθε σημείο της Ελλάδας μέσω της T.V., μέ υπαλλήλους νά δακρύζουν, συνοδεύονται μέ τις δηλώσεις των ιδιοκτητῶν όπου ποτέ έργατες και άφεντικά δέν βρέθηκαν τόσο κοντά. «Ξεκινήσαμε από τό τίποτα και μαζί μέ το προσωπικό φτιάχαμε τό πιο μεγάλο κατάστημα στήν Ελλάδα. Τώρα πάλι δύο μαζί μέ μόχθο και θυσίες θά τό ξαναχτίσουμε». Βέβαια δέν έλειψε και ή είκονα δυο ο στιβαρός πολιτικός (κ. Ράλλης) κρατάει από τό μπράτσο τόν παραπάνοντα ιδιοκτήτη. «Ολα αυτά μαζί μέ δλες τις δηλώσεις των υπολοίπων άνθρωπων της έξουσίας από τούς σταλινικούς και τούς κομμουνιστές τούν «άνανεωμένουν» ψέμματος έως τούς χρεωκοπημένους Μασίκους και τούς όπαδούς τούν έπαναστατικού χιλιασμούν συνέθεσαν τήν ένότητα της άθλιότητας που λέχθηκε, τυπώθηκε, φιλμαρίστηκε και θέλησε νά ύποκαταστήσει τήν πραγματική συζήτηση γύρω από τό θέμα». Δέν άρκει θώμας στήμερα νά διαθέτεις τά μέσα γιά νά κάνεις πιστευτό τόν λόγο σου. Οι άνθρωποι που από πάντα γνώριζαν από ποιών έργασία προέρχονται αυτά τά μέσα άρχιζουν έπισης νά γνωρίζουν μαζικά τόν χαρακτήρα αυτής της έργασίας. Αύτοι λοιπόν που άμφιβάλλουν γιά αυτήν, άμφιβάλλουν και γιά δύτα τά άποτελέσματα της χρήσης της.

Έκεινος που ζέρει νά άκούει τούς άνθρωπους νά μιλούν στούς τόπους της διουλειάς τους άλλα

και στόν δρόμο και στό λεωφορείο θά διαπιστώσει τό βάθμος της σκέψης που τούς διακρίνει και τό πόσο αύτή δέν έξαρταί από τις καλές προθέσεις από τις διόπιτες πνίγονται δύο οι καταγέλαστοι έξωκοινοβουλευτικοί μας. «Ετσι κανείς δέν θά άκουγε, έκτος βέβαια αν βρισκόταν σέ κάποιας «πηγαδάκι» στό πρασιάλιο τού πανεπιστημίου, δτι πρόκειται γιά άγνωστες που λαθεύουν ή δτι σήμερα αύτές οι ένεργειες, άντιθετα από δτι θέλουν αύτοι πού τίς κάνουν, προκαλούν κακό στό λαϊκό κίνημα. Αντίθετα πολλοί που δέν πίστευαν σέ τίποτα από δτι, τι άκουγαν ή διάβεζαν ή έβλεπαν, ίσχυρίζοταν πώς «αύτοι οι ίδιοι τά κάνουν και τά φορτώνουν στούς άναρχικούς» ή πώς «τέτοια κάνουν και μάς στριμώχνουν πιό πολύ».

Συγχρόνως ή άστυνομία μισοξανάβρισκε τόν αύτοσεβασμό της στίς είσοδους των πολυκαταστημάτων όπου δύο ή πολλοί ίποχρεώνονταν νά άναχθούν ένα έπιπλαίο «κοντρόλ» και στίς έφδους στά «ποποπά» τετράγωνα όπου αύτή είχε τήν εύκαιρια νά υπενθυμίσει στόν πληθυσμό τό πώς ή «γαλήνη» της χώρας έξαρταί άμετάκλητα από τήν άστυνομία.

Αλλά τό μερίδιο τού κέρδους από δήλη αυτή τήν έπιχειρηση δέν τό καρπώθηκε παρά τό σύνυντο των δυνάμεων που συγκρατούν τόν παλιό κόσμο και μάλιστα έκεινες που έμφανιζονται περισσότερο ίσχυρές λόγω τών ιδιαίτερων τοπικών άναγκων τού θεάματος. Μ' αύτό τόν τρόπο θώμας «δριοις γίνεται αιτία νά γίνει δυνατός κάποιος άλλος, πάει χαμένος ή ίδιος». Οι Άθηναίοι άλλα και άλλοι «Ελληνες που δέν έδειχναν νά παίρνουν στιβαρά τούς τρομοκράτες δέν έκαναν τό ίδιο γιά κείνους που τούς άναγγίρισαν τό δικαίωμα νά έχουν μιά τέτοια δράση. Ό δρόμος γιά τόν τόπο της άλληθειας

• Μέσα σ' αυτά τά πλαίσια της έποκατάστασης τού διαλόγου, ήρθε στήν δημοσιότητα ένα κείμενο της 17 Νοέμβρη δπου λιγο-πολύ καταδικάζοταν σάν πρόχειρη και βλαβερή ή έπιχειρηση τών έμπρησμάν από τόν «Οχτώβρη '80». «Αντιταραθέντοντας τό θέμα ασένα ψέμα ένα άλλο, έλπιζει στήν συγκάλυψη και τών δυό. «Οταν μιά έπαναστατική δργάνωση κριτικάρει τίς πράξεις μιᾶς άλλης, αύτό έχιπακούει τήν υπαρξη και τών δύο και συνάμα της έπαναστασης που, ένομενα παρά τίς διαφορές, αύτές διεξάγουμε. Νά τού ίσχυρίζεται τό κείμενο και νά τί πρέπει νά πιστεύουμε. Αλλά ή έπανασταση που είναι διλοκηρωτικός έχθρος τού θεάματος δέν είναι ένα άντικαθέρεπτισμά του διαφορετικά δέν πρόκειται γιά αυτήν άλλα γιά τήν «βεντέτα» της, ένα άκομη άπαραίτητο προϊόν που προκύπτει από τήν μετατροπή της ίδιας της έξεγερσης και της έλλειψης ίκανοποίησης σέ έπιπρεψμα. «Μ' αύτό τόν τρόπο, ή διαιρεση που φαίνεται είναι ένιαία, ένω ή ένότητα είναι διαιρεμένη».

• Η 17 Νοέμβρη και ο «Οχτώβρης 80 παρουσιάζονται άνταγωνιστικά διαιρεμένες, άφον ή χρήση τους γιά τήν οικονομία είναι ένιαία, γιά τόν ίδιο λόγο που ή ένότητα της έπαναστασης που άναπαριστούν είναι και αύτή διαιρεμένη. Δέν πρόκειται γιά τήν έπανασταση άλλα γιά τό ίδιο τό θέμα που, «δπως και ή σύγχρονη κοινωνία, είναι συγχρόνως ένωμένο και διαιρεμένο».

άνιχνεύτηκε άναποδογυρίζοντας τόν δρόμο γιά τόν τρόπο της παραπλάνησης: "Υπεύθυνοι γιά δι, τι συνέβη δέν θεωρήθηκαν τά φαντάσματα της έπανάστασης, άλλα αύτοί που δέν τά άντιμετώπιζαν δύως έπρεπε, οι μέχρι στιγμής δηλ. κυβερνώντες. Η άληθεια γιά τήν τρομοκρατία δώμας έτσι άπλως άνιχνεύτηκε, δέν άποκαλύφθηκε, και σάν τέτοια δέν ήταν ξεια τού έπαναστατικού κινήματος. "Εστω δώμας σάν ψέμα τών ιθυνόντων πού δέν έπεισε σχεδόν κανέναν, άλλα και πού άρκετοι ήπωψιάστηκαν τήν χρήση του, γνωστοποίησε τήν βλαβερότητά της του γιά τούς έφευρέτες του.

Μετά τήν άτυχη άναστλωση τής βεντέτας τής έπαναστασης, σειρά είχε ή έξισου άτυχη άναπαράσταση τής άντεπανάστασης. "Ο κινδυνος τού «φασισμού» πού άναβιώνε σ' άλη τήν έπικράτεια πιστοποιώντας το μέ τούς συνεχείς έμπρησμούς τών δασών, δαχτυλοδείγχτηκε έπιμονα. "Ο «φασισμός» δώμας σάν μιά χρήσιμη άλλα ταυτόχρονα δαπανηρή μορφή καπιταλιστικής διακυβέρνησης, δέν έρχεται έπειδη μιά κάστα μικροπαρανοϊκών άξιωματικών ή άλλων φανατικών τής τάξης τό έπιθυμον.

"Αποτελώντας μιάν άκραία ύπεράσπιση τής

άστικης οικονομίας μπορεί νά προσφέρει στήν κοινωνία τήν άπαραίτητη όρθολογικοποίηση, κάνοντας τό κράτος νά παρεμβαίνει μαζικά και άπροκάλυπτα στήν διαχείρισή της. Τό '67 ή άνικανότητα τών διαχειριστών νά δημιουργήσουν μιά σεβαστή οικονομική προοπτική, η τρομοκρατημένη άπ' τήν κρίση άγροτική και μικροαστική τάξη και ή πολύπλευρη άπογοή τευση τών έργαζομένων, δημιουργούσαν στήν "Ελλάδα τούς εύνοικους έκεινους δρους γιά τήν άναδειξη ένός στρατιωτικού πραξικοπήματος χούντας.

"Αντίθετα τό '80, σλα ζδειχναν ότι ή "Ελληνική κοινωνία θά υιοθετούσε τήν εύρωπαική δημοκρατία και τίς όρθολογικότερες μορφές διακυβέρνησης της. "Ετσι στό έξης ό φασισμός σάν άναμνηση θά χρησιμεύει στό θέαμα σάν έπικειμενος μαρνος κινδυνος πλαί σ' αύτόν τής κόκκινης τρομοκρατίας.

Σήμερα τό "Ελληνικό προλεταριάτο πρέπει νά ζέρει τί νά άποφύγει νά κάνει, γιατί αύτό είναι έξισου σημαντικό μέ τό νά ζέρει τί πρέπει νά κάνει.

Πρέπει νά άποφύγει τίς άγιμαχίες μέ τά φαντάσματα, άν θέλει τήν νίκη στόν πραγματικό πόλεμο πού έχει ξεσπάσει.

Στό μεταξύ ή ίστορια γράφεται άλλοι: σέ κάθε έργοστάσιο, δρόμο, σχολείο, σέ κάθε χειρονομία, σέ κάθε σχέση, δπού τό προλεταριάτο άρνεται τή μισθωτή έργασία, τό κράτος, τήν ιδεολογία, τό νεκρό χρόνο, τήν έξειδικευση, τό έμπορευμα σάν ίστορικός φορέας πού στή διαλεκτική του κίνηση ζωγραφίζει μ' άρνητικά χρώματα τό προσχέδιο τού νέου κόδμου, τού κόδμου τής αύτοδιεύθυνσης, τήν άντικρατική δικτατορία τών έργατικών συμβουλιών.

ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΘΕΑΜΑΤΙΚΩΝ ΕΚΔΟΧΩΝ
ΠΕΡΙ ΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1

Η άπαγόρευση τῆς βίωσης τῆς ιστορίας μέ τήν συμμετοχή τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων ἐπιτρέπει τήν ψευτοβίωσή της μέσω τῆς διεγχόμενης πληροφόρησης· ή ψευτοϊστορία αὐτῇ ἐπιβάλλει τὸν χρόνο τῆς — πού φιλοδοξεῖ νά είναι αὐτός τοῦ ιστορικοῦ τέλους — σάν χῶρο δομοιόμορφο, ὅπου οι «αίρετα ἔξουσιοδοτημένοι» ἀφέντες του, ἐπιχειροῦν τό πάγωμα τοῦ χρόνου τῆς ποιοτικῆς ἔξελιξης, δομώντας τό τελευταῖο ίδεολογικό ντεκόρ τῆς βασιλείας τῶν ψευδαίσθησεων.

2

Η ἀντι-ιστορική τάξη τῶν διευθυντῶν, στό πέρασμά της σέ ἐσπευσμένες ταχτικές ἄμυνας, ἀνέτρεξ στό Ρωμαϊκό συγκλητικό δόγμα «ἄν θές εἰρήνη, προπαρασκεύαζε πόλεμο», σέ καιρούς ὅποιος ή ἐπίδειξη τῆς εἰκόνας τῆς διωτερικῆς σταθερότητας τῆς ἔξουσίας διαψεύδεται ἀπό τὴν κήρυξη ἐνός πολέμου ἀνεπιθύμητου σ' αὐτήν, σέ πεδία πού ἀδυνατεῖ πιά νά ὁρίσει· σέ καιρούς ὅπου οι ἐνέργειες γιά τήν βραχύχρονη ἀναβολή τῆς πραγμάτωσης τῆς ιστορίας συναντοῦν τήν ἀδυνατότητα ἐπανάληψή τους, καθώς τό ζετούλιγμα τοῦ χρόνου πού ἐπιστρέφει ἀπό τήν ἔξορία τῆς μῆχρήσης κάνει τήν εἰκόνα τοῦ πολέμου νά φαντάζει γελοία: Οἱ τοπικοὶ πόλεμοι, τά έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, ὑλικές βάσεις σημερινῆς συντήρησης τοῦ θεάματος τοῦ πολέμου, εἰναι ταυτόχρονα ή θεαματική πασαρέλα ὅπου γίνεται ή ἐπίδειξη προτερημάτων κάθε ντόπιας ἐπίδοξης διευθύνουσας τάξης και ή ἐκλογή ἐκείνης πού πειστικότερα ὑπόσχεται τήν τήρηση τῶν ἔδαφων τοῦ θεαματικοῦ εὐαγγελίου· δμως ή ἀπόλαυση τῆς θεαματικῆς ὑπόσχεσης είναι αὐτή πού κάνει προστή τήν ὑπόσχεση τῆς πραγματικῆς ἀπόλαυσης, καθώς αὐτές οἱ ὑλικές βάσεις τῆς ίδεολογίας ἀποτελοῦν τό ἔδαφος ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων πού σύντομα δέν θά ἀρνηθοῦν τήν ἐμπειρία χειραφέτησης τους, κάνοντας τήν συμβουλιακή καινοτομία παγκόσμια κοινοτυπία.

3

«Ἡ ἔξουσία πού ἀμφισβητεῖται ὅταν ἀπατεῖ παράταση τοῦ χρόνου τῆς, ὑποχρεώνεται νά ἐπιβεβαιωθεῖ, ἔστω και στιγματία, μέ τήν ἀτέρμονη ἐπέκταση τοῦ χώρου τῆς». Καθώς δμως κι αὐτός δ χῶρος τῆς ἔχει μετατραπεῖ σέ πεδία μάχης πού περισσότερο τήν ήττα τῆς παρά τή νίκη ἔγγυῶνται, τό μόνο πού τῆς ἀπομένει είναι ή ἀπειλή καταστροφῆς τῶν ίδιων τῶν πεδίων.

Καὶ «ὅπως δ παλιός κόσμος σώζεται κάθε φορά πού ἔνα πιό στενό συμφέρον ἐπικρατεῖ μπροστά στό πιό πλατύ», νά δ καινούργιος μῆδος πού ἔγγυᾶται τόν καθολικό θάνατο ἐνός κόσμου πού ὅρσε τηματικά. Νά οι θεαματικές συντεταγμένες μιᾶς παράστασης μέ τό σημείο τομῆς τους γά ἐποφθαλμιὰ τήν θέση τοῦ κέντρου ἐνός κόσμου χωρίς κέντρο, πασχίζοντας νά γίνει τό σύνολο ἀναφορᾶς δλων τῶν σχετικῶν κινήσεων πού ἔξαρτα. «Ο τρόμος γιά τό πλαστό γεγονός τοῦ ὅτι «ἡ ὑπαρξή μας κατάτησε θέμα λάθους τῶν ἡλεκτρονικῶν ἔγκεφάλων και τῶν στρατηγικῶν» είναι αὐτός» πού παρακάμπτει και ἀντικαθίστα τήν συνειδητοποίηση τοῦ οὐσιαστικοῦ γεγονότος τοῦ δτί «είναι ή συγκεκριμένη ζωή δλων μας πού ἔχει ὑποβιαστεῖ σέ ἔνα θεωρητικό σχῆμα».

4

Αὐτή η καινούργια εἰκόνα ἐνοποίησης καταναλώνεται μαζικά στήν παγκόσμια ἐνοποιημένη ἀγορά και δ χῶρος κατασκευῆς της ἀποκλείει τήν ἀποκάλυψη τῶν δημιουργῶν της: Αὐτή τήν φορά τό θέαμα, ή ἐπιστήμη τοῦ διαχωρισμοῦ, θεμελιώνει τόν μῆδο του χρησιμοποιώντας τήν διαχωρισμένη ἐπιστήμη και δπως πάντα ίδιοποιεῖται τίς ἀπόκρυφες συντεχνιακές της συνταγές. «Ἡ θεαματικά συγκεντροποιημένη γνώση παραδώθηκε μιά γιά πάντα στήν γνώση τοῦ ἐνοποιητικοῦ θεάματος.

‘Αλλά μέ σση ἐπιμέλεια ἀναλαμβάνουν οἱ ἔμμισθοι ἀλχημιστές τὴν στοιχειοθέτηση τῶν κάρτη-ποστάλ τῆς φρίκης, μέ ἄλλη τόση προθυμία οἱ εἰδοίοι ἀνάλυτες ἐπωμίζονται τὴν ἔναγγηστ στὰ ἀντι-ιστορικά τοπία. Μέ ἔξαιρεση τούς πλέον ἀρχαιστές (πού διαμαρτύρονται γιά τὴν σπάταλη ἐπένδυση ὑπέρογκων ποσῶν σὲ ἔξοπλισμούς, νοσταλγικά ἀναπολώντας ἀναχρονιστικούς τρόπους κοινωνικῆς πραγμοποίησης — ἀπό τὴν κατασκευή ἐργοστασίων μέχρι σχολείων καὶ κέντρων ψυχαγωγίας —) εἰναι αὐτοί πού ἀκολουθώντας τίς ἐπιταγές τῶν χρηματοδοτῶν τῆς πραγμοποιημένης τους συνειδησης διευκολύνουν τὴν ἐγκατάσταση στὴν ἀνύπαρκτη χώρα τοῦ παγωμένου χρόνου, ἐκεῖ πού ἡ ἴστορική ζωὴ προσανατολίζεται — καὶ χάνεται — μέ τὴν πυξίδα τῆς ἀντιστορίας.

Ἡ προβολὴ τῶν Μπρέζνιεφ καὶ Ρήγκαν σάν φωτογενικές βεντέτες ὑποβοηθάει τὴν ἀναπτυξιακή ἐγκατάσταση τῶν ὑπηκόων στὴν ψευτοιμιτική θέση τοῦ θεωρείου, ἐνῶ πιὸ κάτω, στὴν σκηνή, οἱ ἀφέντες τους «ἐνσαρκώντων τὸ ἔξωτερικό περιφρένο ἐκείνου πού συμβαίνει».

Σ’ αὐτό τὸ θέατρο σκιῶν, μέ τὴν ἀναμέτρηση τῶν δύο μονομάχων, τὸ παθητικό κοινό καλεῖται νά χειροκροτήσει τὸν μέχρι τότε ἀμέλητο κομπάρο πού παῖζει χαρωπά τὸν ρόλο τοῦ συμπρωταγωνιστή διαιτητή. Ἡ ἀπόδοση τοῦ τίτλου τοῦ «τρίτου Δυνατοῦ» στὴν Εὐρώπη, μέ τὸ νά υπογραμμίζονται οἱ «ἐκ διαιμέτρου ἀντίθετες ἐπιδιώξεις» τῆς, ἀποκρύπτει τὸν πραγματικό ρόλο τῆς διαιτησίας τῆς σὲ μιά μονομαχία διπού δόμονος πού κινδύνευει εἶναι ζνας τέταρτος; τὸ κοινό. Πισω ἀπό τὶς θεαματικές κραυγές ἀντίθεσης τηρεῖται μέ συνέπεια δό νόμος τῆς σιωπηρῆς συναίνεσης; Ἡ Εὐρώπη δέν ἔχει ἀναλάβει τίποτα περισσότερο ἀπό τὸ ποσοστό συντήρησης τῆς τάξης, πού τῆς ἀνήκει, ἀνταποκρινόμενη στὶς ὑποχρεώσεις πού δημιουργεῖ διεθνῆς καταμερισμούς θεαματικών καθηκόντων.

Αὐτός ἀκριβῶς εἰναι πού ἔχει δώσει στὴν Εὐρώπη ζναν ἔχωριστο ρόλο, τὸν ρόλο τοῦ «ἰστορικοῦ πολεμοπαθοῦ», πού εἰδει στὴν ἐπικράτεια τῆς τῆς ἔξτιλιξη τῶν δύο πιὸ αἰματηρῶν πολέμων πού γνώρισε ποτὲ δὲ πλανήτης. Ἡ ἐπίσημα παραδεκτή ἀντιστορία καὶ ἡ χαμένη θύμηση τοῦ παρελθόντος ἐπιδιώκουν νά ἀνάψωπράσουν σὲ καιρούς δύσκολους τὴν εύασθθησία τῶν θηνῶν τῆς πάνω στὸ θέμα, εύασθθησία πού πρέπει νά ἐπιβληθεὶ ἀποσπασματικά γιά νά ἔχει κάποια αξία χρήσης γιά τοὺς διευθυντές. Γιατί ἀν ἡ Εὐρώπη υπῆρξε στὸ παρελθόν ἔνα ἀπέραντο πεδίο μάχης, ἀλλο τόσο υπῆρξε τὸ θέατρο τοῦ πιὸ δύσμενον ταξικοῦ πολέμου, στὸ ίδιο καὶ ἀδιαχώριστο προτέσεις τῆς διαδοχικῆς συντριβῆς καὶ συνεχοῦς ἐπιβεβαίωσης τοῦ ιστορικοῦ σχεδίου. Ἐκεῖ δῆμος τὸ προλεταριάτο ἐπαῖξε καὶ ἔχασε — γιά μιὰ μόνο στιγμή — πρέπει τῷρα δδηγήμενο ἀπό δλους τοὺς εἰρηνιστές καὶ ὀπαδούς τοῦ «τρίτου δρόμου» νά παῖξει πάλι τὸν ρόλο — θεαματικό ἀντικατοπτρισμό τοῦ παρελθόντος του, καὶ τούτη τῇ φορά νά συντριβεῖ τελεσιδικα πάνω στὴν ίδια του τὴν πρακτική ύπόσχεση.

‘Ἄν συμβαίνει τὸ θέαμα πού κυριαρχεῖ νά εἶναι τοῦ περιορισμένου πυρηνικοῦ πολέμου, εἶναι γιατὶ αὐτός — πού προβάλλεται σῆμερα σάν ὁ πιὸ πιθανός — εἶναι ἡ συμπληρωματική εἰκόνα τῆς παράστασης, πού δίνοντας ἐπεκτατικές δυνατότητες στὸ ἀρχικό σενάριο, ἐπικυρώνει τὴν ἐπιτυχία τοῦ μύθου στὸ σύνολό του· ἐνός μύθου πού ἐπιβεβαίωνται καὶ ἀρνητικά (μιᾶς καὶ ἡ ἄρνηση-καταπολέμηση μᾶς φαινομενικότητας ἀπό αὐτούς πού δέν τὴν ἀναγνωρίζουν σάν τέτοια εἶναι καταδικασμένη νά βρίσκεται σὲ πλαίσια θεαματικά) μέ τὰ εἰρηνιστικά κινήματα.

Τά εἰρηνιστικά κινήματα τῆς Εὐρώπης ἀλλά καὶ δλων τῶν χωρῶν δέν κάνουν τίποτα ἀλλο ἀπό τὸ νά χορεύουν στὸ ρυθμό τῆς ίδιας ἥχητικῆς μπάντας; τῆς ἀποσυμπίεσης. Οἱ «έβδομάδες συσκέψεων γιά τὴν Διεθνή Ύφεση καὶ Εἰρήνη, συνοδευόμενες μετά φρικιαστικῶν κινηματογραφημένων στιγμοτύπων περὶ πολέμου», οἱ λευκές ἡ περιπατητικές πορείες, οἱ διαλέξεις, τά γκάλοπ εἶναι οἱ ἐτεροκίνητες χειρονομίες μιᾶς μαριονέτας μέσα σέ ἐλεγχόμενα, ἀκίνδυνα πλαίσια.

Οἱ πολιανθρωπες διαδηλώσεις, ὑπόδειγματικά φερόμενες, τηρώντας μέ συνέπεια τούς ὑψηλούς σκοπούς τους, δέν ἀφήνουν πρόσφορο ἔδαφος γιά ἀμεσες, παραδειγματικές ἐπιδείξεις κρατικῆς καταστολῆς· ἀντίθετα, ἔμμεσα τὴν ἐπιβάλλουν μέ τὸ νά προβάλλουν ἀκίνδυνα μοντέλα θεαματικῆς ἀμφιστήησης καὶ πάλης. Ἡ συμμετοχή τους στὴν συνειδητή δργάνωση τῆς φαινομενικότητας ἐπιτρέπει τὴν σύνδεση — ἔξαρτηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ἀπό τὶς συγκεκριμένες ἔξουσιαστικές θέσεις, ταυτίζοντας — καὶ ὑποβιβάζοντας — μ’ αὐτὸ τὸ τρόπο τὸ προλεταριακό σχέδιο μέ τὴν ἀφρημένη ἐπιδιώξη τῆς θεοφεσης, δηλαδή τῆς παγκόσμιας ταξικῆς

ισορροπίας. Η έπιδεικνύμενη «λαϊκή διαμαρτυρία και άγανάχτηση» είναι αύτη που έπιδεξια άποκρύπτει τόσο τους ύποκινητές - δημιουργούς της σύνθετης πραγματικούς φορείς ανήσυχης της άγανάχτησης - συναίνεσης που δέν είναι τό προλεταριάτο, μά ή βιολική και άκινδυνη άναπαράστασή του.

Τό πλαστάρισμα του άσφατρου άνταγωνισμού «είστε υπέρ ή κατά του πυρηνικού πολέμου;» δέν είναι παρά μία άκομα καινοτομία στόν τομέα άνανέωσης του ίδεολογικού θεάματος, μία άκομα εύκαιρια για δύο λόγους τούς -ιστές νά έπιδοθούν στήν άνακαινισμένη άντεπαναστατική καρριέρα τους.

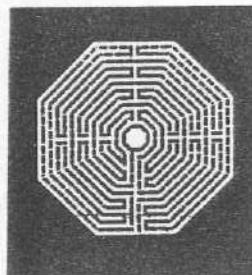
Αυτοί που ποτέ δέν άμφισβήτησαν τό θέαμα του πυρηνικού πολέμου είναι αύτοί που είχαν άναγκη τήν πιό πειστική συγκόλληση του άποσπασματικού, φιλοδοξώντας νά καλύψουν τό κοινωνικό και πολιτιστικό κενό που άφησε πίσω της ή πρακτική καταστροφή τῶν μεγάλων ίδεολογιδῶν. Είναι αύτοί οι καθημερινοί συνένοχοι της ρεφορμιστικής γλώσσας του συστήματος (άπό τούς σταλινικούς και άριστεριστές μέχρι τούς οίκολόγους και ήμαριστερούς διανοούμενους) που έπωμίζονται νά έπινοήσουν ψεύτικα προβλήματα στήν θέση έκεινων που δέν μπορούν νά έπιλυθούν χωρίς νά άμφισβητηθεί ή άναγκαιότητα της υπάρξης ένός συστήματος που θέλει περισσότερα προβλήματα άπό δύσα έχει τήν δυνατότητα νά έπιλυσει.

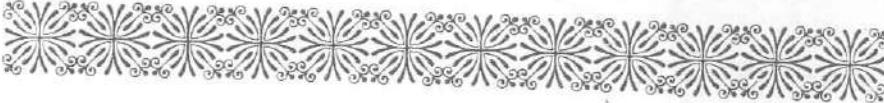
8

Τό θέαμα του πυρηνικού πολέμου, στό σύγχρονο ίδεολογικό super-market είναι συμπαγής μονάδα χρόνου πλήρως έξοπλισμένη, διατιθέμενο προϊόν εύρειας κατανάλωσης: άποτελεί ένα ένοποιημένο έμπορευμα άπό μόνο του, περιλαμβάνοντας μεγάλο άριθμό διαφορετικῶν άφομοιωμένων έμπορευμάτων: 'Η προσφορά τού έμπορεύματος «έξουσιαστική έκδοχή περι πυρηνικού πολέμου» προτρέπει στήν κατανάλωση νέας σειρᾶς συνθηκῶν έπιβίωσης — σπως τά πυρηνικά καταφύγια — Gadgets, άντοχεδια και μή, άντιπυρηνικές στολές άκομα και γιά ζωα —, κατανάλωση προσανατολισμένη στά γενικότερα πλαίσια της ρυθμισμένης υποταγής, στά πρότυπα τής κοινωνικής άποξένωσης και πραγμοποίησης.

Τά καταφύγια, μνήμες μιᾶς καθολικής προστασίας που έχει μετατραπεί σέ παρωδία, είναι ο πραγματικός όπος καταψυγής που έπικαλείται έναν ψεύτικο χρόνο τέλεσης της καταστροφῆς, γιά νά ύπερασπιστεῖ, ψευδίζοντας, τήν άναγκαιότητα της υπάρξης του.

Η καθολική βιβλική καταστροφή, που φιβερίζει άδεξια πίστα απ' τό σκονισμένο παραπέτασμα τῶν κλειστῶν κοινωνιῶν, συναντάει τήν άνυπαρξία καθολικής προστασίας μέσα στήν κοινωνία της άποστερητικής ίδιωτοίησης, έπιβάλλοντας σάν άναγκαια μιά ήθική νέου τύπου. Η ήθική αύτη — ή abiance ένός νεκροταφείου όπου δύο είναι νεκροί μά ή καθένας χωριστά — δέν μπορεί νά είναι παρά τό αίσθημα που άναδιδει ένα τοπίο σχεδιασμένο στά πρότυπα τού θανάτου.

Η ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΘΟΝΙΑ

‘Η νέα έποχή της έμπορευματικής άφθονίας που έγκαινιάστηκε στις χώρες τοῦ προχωρημένου καπιταλισμού μετά τὸν Β’ παγκόσμιο πόλεμο, κάνει ἔκδηλη τὴν ἐμφάνιση τῆς στὸν Ἑλληνικὸν χώρῳ κυρίως τὴν τελευταῖα δεκαετία λόγω τῆς πιο ἀργοπορημένης ἀνάπτυξης τῆς οἰκονομίας σ’ αὐτὸν τὸν τόπο.

‘Η πραγματικότητα αὐτῆς τῆς ἀνάπτυξης καὶ τὸ περιεχόμενό της ἐμφανίζεται μὲν μιὰ ἀλλαγὴ τόσο στὴν δομὴ τῶν παραδοσιακῶν κοινωνιῶν σχέσεων καὶ συμπειφορῶν, δσο καὶ στὴν ἀντιληψη τῶν Ἰδιων τῶν ἀνθρώπων ποὺ σχηματίζουν γι’ αὐτή τὴν πραγματικότητα.

Πρόκειται στὴν οδόσια γιά τὴν συγκεκριμένη φάση τῆς ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ποὺ ἐπιβάλλει μιὰ τεράστια συσσώρευση ἐμπορευμάτων καὶ κατ’ ἐπέκταση θεαμάτων, στὸν βαθμὸν ποὺ ἡ ἀξία χρήσης ὑποβιβάστηκε σὲ ἀξία ἀναπαράστασης. ‘Η ἀλήθεια αὐτῆς τῆς πραγματικότητας βρίσκεται στὸ γεγονός ὅτι ἡ οἰκονομία καθυπόταξ ὀλοκληρωτικά τὴν κοινωνική δράση μέσα στὴν αὐτόνομη κίνηση τῆς ἀνάπτυξης της, ὑποταγή πού βρίσκεται τὴν προϋπόθεσή της στὸν διαχωρισμό πού ὑφίσταται τόσο μεταξὺ τῶν παραγωγῶν, δσο μὲ τὸ συνολικό προϊόν τῆς ἐργασίας τους, μετατρέποντας τὸν προορισμό τοῦ ἐργάζομενου, σάν παθητικοῦ θεατὴ τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι σὲ γενικό προρισμό ὀλόκληρης τῆς κοινωνίας. ‘Η ἀνάδυση τοῦ «ἀνθρώπου τῆς οἰκονομίας» εἶναι ή πραγματική συνθήκη πού κυβερνᾷ τὸν κόσμο. ‘Η ἀπουσία τῆς ποιότητας σὲ κάθε δύψη τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ή πραγματοίηση τῶν ἀνθρώπων σχέσεων καὶ ἡ ἀνυπαρξία κάθε αἰσθητῆς κοινότητας εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῶν συνεπειῶν τῆς προλεταριοποίησης τοῦ πληθυσμοῦ. ‘Η ἀντιστροφή τῆς ἀλήθειας ποὺ ἐπιχειρεῖται δμως ἀπὸ τὴν μῆκτρική σκέψη τοῦ θεάματος μέσω τῆς ἐμψεστής ἀναπαράστασης τῆς πραγματικότητας θέλει νὰ ἐπιβάλλει τίς δικές τῆς κατηγορίες ἀντιληψης γιά τὴν κοινωνία, σάν ἐκείνη τὴν σκέψη πού «ἄγγιζει»

μόνο τὴν «ἐπιφάνεια» αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐνῶ στὸ βάθος του παραμένει ἀπρόσιτος, ἀφοῦ ἡ προβολὴ τῆς θετικιστικῆς ἐπιβεβαίωσῆς του «ὅτι φαίνεται εἶναι καλό» στοχεύει στὴν de facto ἀποδοχὴ τῆς φαινομενικῆς ζωῆς σ’ ὅλο τῆς τοῦ «βάθος», μέσα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς «εύτυχισμένης κοινότητας» καὶ τῆς ἀφθονίας στὸν «ἔλευθερο χρόνο».

Οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτῆς τῆς σκέψης δίχως λογική, εἰδικευμένοι ὑπὲρτες τῆς οἰκονομίας (πολιτικοί, οἰκονομολόγοι, κοινωνολόγοι...) ἀφομοιωμένοι ἡδη μέσα στὴν λογική τῶν πραγμάτων, ὑπακούοντας στὶς αἰχανόμενες ἀπαίτησεις τῆς οἰκονομίας, ἀναλαμβάνοντας μὲ τὴν σειρά τους νὰ ἐντάξουν στὶς οἰκονομικές ἐπιταγές τὸ πού εὐαίσθητο καὶ ἐπικίνδυνο γι’ αὐτοὺς στρῶμα τοῦ πληθυσμοῦ, τῇ νεολαίᾳ.

Μπροστά λοιπόν στὴν ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ συστήματος πού θέτει νέα προβλήματα, ἡ ἐξειδικευμένη σκέψη του ἐπιβάλλει ἔναν νέο καταμερισμό τῶν καθηκόντων. ‘Εμφανίζονται νέα στρῶματα εἰδικῶν σὲ θέματα τῆς νεολαίας ποὺ ἀναλαμβάνουν νά ὁργανώσουν τὸν χρόνο της, καθένας στὸν τομέα πού ἔχει εἰδικευτεῖ, πραγματοποιώντας ἐτσι τὸν πλήρη ἔλεγχό της σὲ δλους τοὺς τομεῖς συνολικά. Σάν οἱ καινούργιοι παπάδες μὲ τὸ ράσο τοῦ ὀρθολογισμοῦ, ρυθμιστές τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζήτησης, βρίσκονται μπροστά στην νεολαίᾳ γιά νὰ τῆς χαράξουν τὸν δρόμο πού δόῃ, εἷ στὸ σύγχρονο «κράτος εὐημερίας», στὴν δικτατορία τοῦ καταναλώσιμου.

‘Αν καὶ κάτι τέτοιο δέν συμβαίνει μόνο στά στρῶματα τῶν νέων ἄλλα ἀγκαλιάζει τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις ἐπιδεικνύεται ίδιαίτερη φροντίδα γιά τὴν νεολαία τόσο ἀπὸ ἴστορική ἀποψη ὅσο καὶ ἀπὸ ἀποψη ἀναγκαιότητας διεύρυνσης τῆς κυριαρχίας τῆς οἰκονομίας^{σ’} εἶναι στρῶμα τοῦ πληθυσμοῦ πού πομπεὶ νά προσαρμοστεῖ σὲ ἔνα πλήθος ἀπὸ ρόλους καὶ καταναλώσιμα «ἄγαθά», λόγω τῆς ίδιαίτερης «φύσης» της, διατηρώντας ἐτσι τὴν δυνατότητα τῆς συνεχοῦς ἐπανάληψης τῆς παραγωγικῆς

διαδικασίας.

Οσον άφορά την ιστορική άποψη, τό μαρτυρά ή ιστορική έμπειρια — κυρίως τίς δύο τελευταίες δεκαετίες — μέ την έμφανιση μιᾶς στρατιᾶς δυσπρεπημένων νέων ποι χλευάζουν τήν παλιά τάξη πραγμάτων καὶ δ, τι την συντηρεῖ, άπο τήν οἰκογένεια καὶ τό σχολεῖο μέχρι τούς ἀρχηγούς καὶ τό Κράτος. Τά συμπτώματα «χουλιγανισμοῦ» καὶ ἀπειθίας — τόσο ἔντονα τά τελευταῖα χρόνια καὶ στήν Ἑλλάδα — δταν μάλιστα κερδίζουν δύοντας ἔδαφος στούς νεαρούς ἐργάτες, δημιουργούν μιᾶς ἀγάπτρευτη πληγή πού τείνει νά ἔξαπλωθει στό σύνολο τῆς ἀλλοτρίωσης, προαναγγέλοντας τόν δριστικό χαμό τῆς μπουρζουαζίας καὶ τῶν διευθυντῶν της.

Αν ομως η σύγχρονη ιστορία είναι πλούσια σέ ἑξεγέρσεις τῆς νεολαίας είναι συγχρόνων καὶ ή ιστορία τῆς ἀποτυχίας τους. «Πως κάθε φορά πού ἀποτύχαινε μιᾶς προλεταριακή ἐπανάσταση εῖτο καὶ τώρα ή ἀποτυχία τῶν ἑξεγέρσεων δφείλεται κύρια στήν ἐγκαταλειψη τῆς ἀρχικῆς ριζοσπαστικότητας καὶ τῆς θέλησης γιά δλοπλευρή ἀλλαγή, πού ὑποβιβάζεται σέ μιὰ ρεφορμιστική ἀνάζητηση της καὶ πού ξεπεφτει σ' ἔναν γελοϊο κομφορμισμό μέσα στίς σύγχρονες συνθήκες τῆς «ἀφθονίας».

Ομως αὐτή η παραίτηση τῆς νεολαίας ἀπό τήν θέληση γιά ζωή συναντά ἀκριβῶς σ' αὐτό τό σημεῖο τήν θέληση τῶν εἰδικῶν αὐτῆς τῆς παραίτησης πού τόσο ἀπλόχερα τῆς παραχωρούν τό προνόμιο νά γεράσει πρώρα.

Ἐχοντας ἐγκαταλείψει πρό πολλοῦ δλοι αὐτοὶ οι ἡλιότοι κάθε αὐτόνομη κίνηση καὶ κάθε αὐθεντική ἐπιθυμία, φετιχιστές τῶν τηματικῶν τους γνώσεων, καμώνοντας πώς κατέχουν τήν «ἀπόλυτη γνώση» γύρω ἀπό κάποιο ζήτημα — στό δόποιο ξουν εἰδικευτεῖ — ἐνῶ στήν πραγματικότητα ἀγνοοῦν τά πάντα, ἥλοντας λοιπόν νά φανοῦν ἀντάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀφεντικῶν τους, ἄρα καὶ τῆς συγκεκριμένης κοινωνικῆς ὁργάνωσης πού τούς ἔξασφαλίζει ἔνα ἐπάγγελμα καὶ ἔνα τεμάχιο ἔξουσίας μέσα στήν ιεραρχία τούς θεάματος, δὲν μποροῦν παρά νά περιχύνουν μέ δηλητήριο δ, τιδήποτε ἀνθρώπινο ή ζωντανό ἀγγίζουν, ἀντικαθιστώντας το μέ τά ίδεολογικά τους καλούπια.

Αρνούμενοι τήν ίδια τους τήν ζωή κι ἔχοντας σάν μέτρο τήν ἀποδοτικότητά τους, τήν ποσότητα τῶν ρόλων πού θά πετύχουν στήν ζωή τῶν ἀλλων, γίνονται οι σύγχρονοι μυητές τῆς ἀρνητικῆς ζωῆς δλων.

Και δσο η νεολαία δέν τούς ἀρνεῖται συνολικά καθώς καὶ δλες τίς συνθήκες πού τούς παράγουν, τόσο θά ἀναγνωρίζει τήν υπαρξή τῆς μέσα στήν ἀποδοχή τοῦ θεαματικοῦ καὶ τῆς εἰκόνας τῆς εὐτυχίας πού φορώντας τήν καταναλώσιμη ἐνδυ-

μασία της γίνεται προσιτή στόν καθένα γιά νά τήν «ζήσει», δηλαδή νά τήν καταναλώσει.

Και ή ἀναζήτηση τής περιπέτειας θά ἔξαφαντει μέσα στήν ἀπατηλή ἀποδοχή τής νευρωτικῆς ικανοποίησης τῶν προπαρασκευασμένων ψευτο-επιμιδών της καὶ ἀπό τήν συμμετοχή της στό πληκτικό περιβάλλον, στίς φαμτρικές ψυχαγωγίας της. Ή ύποταγή τῶν νέων στόν ψευτοκυκλικό χρόνο πού ἐκφράζεται μέ την ἐπανάληψη μιᾶς ἀλληλουχίας κινήσεων, πόζας καὶ συμπεριφορῶν, σύμφωνα πάντα μέ τά κοινωνικά πρότυπα πού λανσάρονται στήν σκηνή τού θεάματος, είναι συγχρόνως καὶ ή ἐγκατάλειψη τῆς ἀτομικότητας μέσα στόν κόσμο τῶν πραγμάτων, ή θυσία τους στόν θεϊκό κόσμο τοῦ ἐμπορεύματος. Και ποιός θά ἀμφισβήτησε τήν τεράστια διαφορά πού υπάρχει ἀνάμεσα στά νεανικά χρόνια τῶν σημερινῶν ἐνηλίκων πού σημαδεύονταν μέ τήν στέρηση, καὶ τήν σημερινή δυνατότητα ἐκλογῆς τῶν νέων ἀνάμεσα σέ τόσες μάρκες γρήγορων μηχανῶν καὶ σεξουαλικῶν ἐσωρούχων, μουσικῆς καὶ ποικιλίας στήν όργανωμένη κουλτούρα καὶ ψυχαγωγίας της.

Κι ομως δπως δ ἐνήλικος πού ἔχει ἔπεράσει ηδη τό στάδιο ἀντίστασης καὶ ξει προσαρμοστεῖ στόν κοινωνικό τού περίγρῳ ἀνάπολει τά χρόνια τῆς νιότης του γιά δ, τι βιωμένο γέμιζε τήν ζωή του μέ συγκινήσεις, ἔτοι καὶ οι σημερινοί νέοι πού λές καὶ τούς δέρνει ή κατάρα τῶν γηρατειῶν ἀκόμα καὶ στά είκοσι τους τρέφονται μέ τίς ἀναμνήσεις τῆς παιδικής τους ήλικιας, φέρνοντας στήν θύμησή τους ὅλη τήν βιωμένη ἔνταση τῆς ἀπόλαυσης τοῦ παιχνιδιοῦ, τό πάθος γιά τήν ζωή καὶ τήν ἀντίστασή τους νά συμβιβαστούν στίς «φιλοδοξίες» τῶν μεγάλων.

Παλιότερα οι ἀνθρωποι ἐγκατείλειν τά τελευταῖα ἀποθέματα ἀντίστασης καὶ ἀπειθαρχίας, κυρίως μετά τήν στρατιωτική θητεία, γιά νά «λογικευτούν» μπροστά στίς καινούργιες καὶ ἐπιτακτικές ἀπατήσεις τῆς ήλικιας τους: πρῶτα νά είσαχθον δηλαδή σάν μισθωτοί στήν παραγωγή γιά νά ἐπιβιώσουν κι ἔπειτα σάν δημιουργοί πιά νά «γευτούν» τήν θαλπωρή τῆς οἰκογενειακής ἑστίας.

Ομως νά πού τώρα ὁ καπιταλισμός μέ τήν δύναμη τῶν αὐταπατῶν πού κατόρθωσε νά ἐπιβάλλει στόν πληθυσμό — κυρίως σχετικά μέ τήν ισότητα καὶ τήν ἐλευθερία δλων στήν κατανάλωση — ἐπιτυγχάνει τό στάδιο προσαρμογῆς, στό βαθμό πού ἐπεκτείνεται ή κυριαρχία τῆς αὐτόνομης οἰκονομίας στό σύνολο τῆς ζωῆς. ἀγκαλιάζει δλα τά στάδια ἀνάπτυξης τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτῆς τής νιότης, νοθεύοντας ἀκόμα καὶ τά χρόνια τῆς παιδικής ήλικιας.

Ο νέος σήμερα δσο πιό γρήγορα προσαρμόζεται στήν κοινωνία τού θεάματος, τόσο πιό

ενκολα γατζώνεται άπό νεκρά πράγματα, καταδιώκεται άπ' την μανία γρήγορης άλλαγης ρόλων και κατανάλωσης μόδας, άντικειμένων, γιατί θέλει νά είναι σύγχρονος, γι' αύτό και ύπορτάσσεται στήν δυναμική του καπιταλισμού, σέ άντικειμένα πού φθείρονται και άνανεώνονται συνεχώς. Στέκεται άβεβαιος μπροστά σέ δ', τι του προσφέρει η θεαματική άγορά και γεμίζει τόν έαυτό του μέ προβλήματα και έρωτήσεις γιά τό είδος της έκλογης που θά κάνει και τελικά νομίζει δτι ή έκλογη πού έκανε βρίσκεται στήν δική του άποφαση. Ο χρόνος γιά αύτόν κυριεύεται άπ' την κατηγορία του ποστοτικού και τόν μετατρέπει σ' έναν χώρο γεμάτο πράγματα, άλληλέγγοντας ρόλους και φίλοδοξίες πού πρέπει βιαστικά νά διασχίσει γιά νά φτάσει στήν εύτυχία πού γλυκερώντας δμως συνεχώς άπό τά γέρια του τού άφηνει τήν πικρή γεύση τού

άνικανοποίητου και άναβάλλει τήν προσπάθειά του γιά τήν έπαυριον. Τού άρέσει νά παρατηρεί, νά θυμάζει πολύ και ν' άγοραζει πολλά, ονειρεύεται συνεχώς τό μέλλον — γιατί είναι νέος και τό μέλλον, τού άνήκει — νά είναι πιό πλούσιο και συνεχώς έξελισσόμενο, άλλα δέν καταλαβαίνει δτι θνειρεύεται τήν άνεξέλεγκτη φτώχεια του έμπλουτισμένη, γι' αύτό άφηνει τό παρελθόν νά κυριαρχήσει στό παρόν.

Κι δσο δ ίδιος παραδέχεται δτι ή ζωή του είναι συνεχώς βελτιωμένη, άλλο τόσο θά είναι δ ίδιος πού θά υφαίνει τό πέπλο τών ψευδαισθήσεων και της ματαιοδοξίας τών ποταπών του προσδοκιών, και σέ τελική άνάλυση θά στέκεται άδύναμος μπροστά σ' αύτό πού τού συμβαίνει, υποταγμένος στήν ήποβολή της λήθης και τού νεκρού χρόνου.

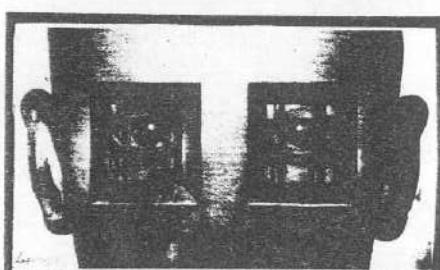
ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ

Αφού δ καπιταλισμός κυριαρχεῖ μέ τήν οίκονομία πάνω στή ζωή τών άνθρωπων, ή άναπτυξή της βιομηχανίας και της τεχνικής μέ συνέπεια τήν τεράστια συσσώρευση έμπορευμάτων, δημιουργεί τήν άναγκη νά κυριαρχήσει και νά έπεξεργαστεί — μέ σκοπό τό κέρδος — όποιαδήποτε σφαίρα άνθρωπινης δραστηριότητας πού πρωτύτερα παρέμενε άνεκμετάλλευτη. Ετοι βλέπουμε νά έξαφανίζονται συνεχώς δλοι έκεινοι οι αυτόσχεδιοι παιδόποι αλάνες κλπ. γιά νά άντικατασταθούν είτε άπό τήν μίζερη μορφή τών σύγχρονων πολεοδομικών συγκροτημάτων ή άπό τήν δργανωμένη άπόσταση τού ντεκόρ τών θεαματικών πάρκων. Μπροστά λοιπόν στήν άπουσια αύτών τών χώρων της σχετικά έλευθερης δημιουργικότητας και τού βιωμένου παιχνιδιού, έρχονται νά πάρουν τή θέση τους τά σύγχρονης κατασκευής στάδια και γυμναστήρια «άρτια» τεχνικά έξοπλισμένα πού προσφέρουν τή δυνατότητα στούς νέους νά γυμνάζονται κατά μάζες και νά έλεγχουν τό είδος τού σπόρ που θά έπιδοθούν, κάτι άναλογο μέ τόν έπαγγελματικό προσανατολισμό στήν έκπαιδευση. Η μορφή της δργανωσής πού έπικρατει σ' αύτούς τούς χώρους είναι άπολυτα δμοια μέ τήν δργανωσή πού παρατηρείται στήν παραγωγή. Οι μάντζερς, ή ήπολογισμένη άποδοτικότητα, τό πρίμ, τό χρονομέτρο πού σμιγεί μέ τήν έξειδικευμένη δραστηριότητα τού άθλητή έχουν κι έδω τόν

πρώτο λόγο. Ο σύγχρονος άθλητής είναι δ νέος καλός έργατης πού θά πειραματιστούν οι ειδικοί πάνω στήν άντοχή του γιά νά βελτιώσουν τήν έπιδοσή του.

Μέσα στά σύγχρονα αύτά έργαστήρια τής μύησης και της προσταρμογής στήν φαινομενική ζωή, αύτό πού στήν πραγματικότητα είναι δ σκοπός τών άφεντάδων της μύησης και της κοινωνίας τού θεάματος πού ήπηρετον, φαίνεται σά νά είναι δ σκοπός της ζωής τών νέων και κάθι άμφιβολία πάνω σ' αύτό διαλύεται άπ' τή στιγμή πού δ νέος-άθλητης σάν ένα θεαματικό προϊόν μπορει νά γίνει άντικειμένο θαυμασμού άπό τούς άλλους, δικαιολογώντας και έπιβραβεύοντας έστι τίς κοπιαστικές του προσπάθειες.

Έδω είναι έπισης πού κυριαρχεῖ ή είκόνα τού

CHAMPION ή τοῦ SPORT' S-MAN πού ἔχει ἐνσωματώσει ἔνα σωρό ἀπό δευτερύνοντες ρόλους σχετικά, γύρω ἀπό τὴν ἀρμόδιουσα συμπεριφορά καὶ τοῦ κατάλληλου στύλου μέχρι καὶ ἔνα πλήθος ἀπό ἀντικείμενα πού θά ἐπιτρέψουν στὸν καθένα νά ταυτίστει πλήρως μ' αὐτή τῆν εἰκόνα.

Ἐκεῖ δῆμως πού ἀσκεῖ στὴ Νεολαίᾳ τῇ μεγαλύτερῃ γονείᾳ του τὸ θέαμα είναι οἱ στιγμές τῆς «συναρπαστικῆς» ψυχαγωγίας στὸν «ἔλευθερο χρόνο» της. Ἀπό τῇ στιγμῇ πού ἡ ἀγορά πετυχαίνει νά ἔκμεταλλευτεί ποιὸ ὄρθολογικά αὐτό πού ἔνοειτο σάν ψυχαγωγία καὶ διασκέδαση ἡ διακοπές, μετατρέποντάς τα σὲ ἐμπόρευμα γιά νά πουλήθει στὸν καθένα, κάθε αὐθεντικό νόημα γύρω ἀπ' αὐτές τις λέξεις καταστρέφεται γιά νά ἀντικατασταθεῖ ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς κατανάλωσης τοῦ χρόνου.

Ἐδῶ ἡ πρόταση «ἡ ἀπομόνωση βασίζει τὴν τεχνική, καὶ τὸ τεχνικό προτεστό ἀπομονώνει μὲ τὴ σειρά του (Γκύ Ντεμπόρ) ἀποκτάει τὸ νόημά της σ' δόλο τῆς τὸ βάθος, ἀφοῦ ἡ μεσολάβηση τῆς διαχωρισμένης τεχνικῆς ἀντικαθίστα δλους τοὺς τόπους συνάντησης καὶ κοινωνικότητας σὲ τόπους πλήξης κι ἀπόξενωσης. Ἡ προσφορά τυποποιημένης ψυχαγωγίας καὶ κατεψυγμένης κοινωνικότητας ἀναπληρώνουν μὲ γοργὸ ρυθμό τὴν λειψή ἐστων ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων στίς παρέες τῶν παλιῶν γειτονιῶν ἀκόμα καὶ στίς παλιές ταβέρνες καὶ τὰ

καφενεῖα. Ἡ ἴδια ἡ εἰκόνα τῆς ψυχαγωγίας, κυρίως γιά τὴ Νεολαίᾳ, παίρνει μιά δισδιάστατη δύναμη, κυριαρχούμενη κυρίως ἀπό τὸν διαχωρισμό προσωπικοῦ καὶ κοινωνικοῦ πού ἔδω ἐκδηλώνονται σάν πράγματα τελείως διαφορετικά μεταξύ τους. Ὁπας δῆμως ἡ σημερινή κοινωνική δργάνωση δὲν «ἐπιτρέπει» τὴν κοινότητα, δὲν μπορεῖ νά ὑπάρχει οὕτε προσωπική ζωὴ, γιατὶ στὸν ἀνθρώπῳ σάν κοινωνικό ὅν, ἡ ἀνάπτυξη τῆς ἀτομικότητάς του προϋποθέτει τὴν δργανική ἀνάπτυξη τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες συσσωρεύσης ψευτο-αναγκῶν. Κι ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχουν, μέσα στὸ θέαμα μπορεῖ νά φαίνονται ἐξ Ἰσού καὶ ἡ κοινότητα καὶ ἡ προσωπική ζωὴ.

Βέβαια κάθε «ὑποκειμενική» ἐπιλογὴ — γιά ἀτομική χρήση τοῦ χρόνου — πάνω σὲ δρισμένες μορφές δραστηριότητας, συμπεριφορᾶς καὶ ἀντικειμένων πρέπει νά είναι γενικά ἀποδεκτῆ ἀπό τὴν κοινωνικά δργανωμένη φαινομενικότητα, καὶ νά ἀναγνωρίζεται μέσα στοὺς κυριαρχους τρόπους συμπεριφορᾶς, — τῶν a priori ἐπιλεγμένων ἀπό τὸ θέαμα — γιά μία ψευτοχρήση τοῦ χρόνου.

Ἡ κυριαρχία τοῦ ποσοτικοῦ δὲν ἀσκεῖται μόνο πάνω στὸν χρόνο, ὅπου ὑποβιβάζει τὴ ζωὴ σὲ καταναλώσιμη ἐπιβίωση, ἀλλά κυριαρχεῖ καὶ στὴν ἴδια τὴν ψευδή συνείδηση πού ἔχουν οἱ νέοι γιά τὸν χρόνο. Ἔτοι καταλήγουν στὴν ἀποδοχὴ καὶ ἀναπαραγωγὴ τῆς ἀντικειμενοποιημένης δραστηριότητάς τους, ὅπως στὴν περιπτωση πού ἡ ἱκανοποίηση μετρίεται μὲ τὴν ταχύτητα ἐνός αὐτοκινήτου ἡ μηχανῆς, αὐτή ἡ ἐκτῇ «αἴσθηση» τῆς ταχύτητας πού «ἄρμόξει» στὴν ἔμφυτη «ζωτάνια» τοῦ νέου καὶ πού ἐφευρέθηκε στὸ στάδιο ἀφθονίας τῆς ἐμπορευματικῆς παραγωγῆς καὶ πού τόσο πλατιά κυκλοφορεῖ στοὺς κύκλους τῆς νεολαίας — ἀσχετα μὲ τὰ τραγικά καὶ συνήθη ἀποτελέσματα λόγω «ὑπερβολικῆς» χρήσης της — ἡ πάλι γιά τὸ «πάθος τῆς μουσικῆς» πού κι αὐτό ἔχει μιά ἀνάλογη ποσοτική ἐκφραση, γύρω ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν δίσκων ἡ τῶν WATT τῶν στερεοφωνικῶν συγκροτημάτων ἡ τελικά τὴν ἔξασκηση πάνω στὸ ἰδιο τὸ δργανο μουσικῆς πού χρησιμοποιεῖ τὸ ἀστέρι τῆς POP ἡ τῆς ROCK πού κάποιος θαυμάζει ἀντιγράφοντας ἀκόμα καὶ τὴν SIC ἐνδυμασία, τὴν «σκληρή» ἡ «αἰσθησιακή» του κίνηση ἡ καὶ τὶς πιό λίλιθιες χειρονομίες πού μποροῦν νά ξεσκάσουν θύελλα ἐνθουσιασμοῦ στοὺς θαυμαστές του.

Ἡ κυριαρχία τῶν εἰκόνων τοῦ θεάματος συντελεῖται ἐπίσης μέσα ἀπό τὴν εἰκόνα τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὰ τεχνικά μέσα πού διαθέτει ἡ κοινωνία, καὶ τὴς κατακτησης τοῦ σύμπαντος, πού ἀντιστρέφει τὴν πραγματικότη-

τα τής κυριαρχίας τῶν πραγμάτων πάνω στά άνθρωπινα δύναται. Αυτή ή είκόνα πού κύρια πλαστέρεται από τὸν ειδικευμένο τομέα τῆς τέχνης, τὸν κινηματογράφο, καὶ πού βρίσκεται ἀκόμα καὶ μέχρι σὲ δριψμένη εἰδη σοκολάτας, παρουσιάστηκε ἡδη στὸν «μαγικό κόσμο» τῶν electronic games ὅπου μέσα ἀπό ἓνα ύποπαιγνιώδες ἐνδιαφέρον ή «περιπέτεια», ή «δράση» καὶ ὁ πόλεμος γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ σύμπαντος γίνεται ἐφικτός μὲν ἔνα δεκάδραχμο κέρμα, πού ή πραγματικὴ τοῦ ἀνταμοιβῆ βρίσκεται στὴν καθυστέρηση μιᾶς συνειδητῆς κυριαρχίας πάνω στὴν φύση καὶ τὴν ιστορία, καθὼς καὶ στὴν ἀπόκρυψη τοῦ μόνου πραγματικοῦ πολέμου, τοῦ ταξικοῦ, πού τὸ προλεταριάτο πρέπει νά διεζάγει νικηφόρα.

Ἡ ἐπέκταση τῆς «ἀτομικῆς» φτώχειας — φτώχειας ἔνεκα τοῦ ὅτι τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο εἶναι διαχωρισμένο ἀπό τὸν ἴδιο τοῦ τόν ἀντού — τροφοδοτεῖται ἀπό τὴν ἀποδοχῆ μιᾶς φανταστικῆς ὑπόσχεσης συμμετοχῆς σὲ μιὰ «κοινότητα» μὲ κύριο οὐσιαστικά χαρακτηριστικό τὴν δργανομένη ἀπόσταση μεταξὺ τῶν συμμετεχόντων. «Οὐο τὸ φάσμα τῆς φτωχῆς πρακτικῆς τοῦ νέου στὴν καθημερινή του ζωὴ ὀλοκληρώνεται ἀπό τὴν κατανάλωση ψευδαίσθησης τῆς κοινότητας πού καταλήγει στὴν κοινὴ ἀποδοχὴ ψευδαισθήσεων. Οἱ σειρήνες τοῦ δέαματος ἤχουν στὸν σκοπό τῶν μαγισσῶν, χρωματίζουν τὸν νεκρό χρόνο, τὸν καλωπίζουν μὲ λέξεις ὅπως «πάθος», «ἔκπληξη», «προσφορά». Ἡ νεολαία by night, ὑπόσχεση γιὰ μιὰ ἀξέχαστη βραδυά, τὸ ψευτομεγαλεῖο τῆς γιορτῆς, ἡ πραγματικὴ γιορτὴ τῆς ἀθλιότητας. Αὐτὸ πού ξεφεύγει ἀπό τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν συνειδήση τῆς γιὰ νά ἀνύψωθει μπροστὰ τῆς σάν μιὰ ἀξεπέραστη καὶ ἀνυπόφορη πραγματικότητα, βρίσκεται στὴν ψευτοπαραδεισίαν ἀτμόσφαιρα τῶν ντισκοτέκ, τῶν PUB καὶ τῶν συναυλιῶν, διαποτισμένη τεχνητὰ μὲ διάχυτο «έρωτισμό» καὶ ὑπόκωφο μυστήριο, γιὰ κατανάλωση χοροῦ, ποτοῦ, μουσικῆς καὶ τελικά αὐταπάτης ἐπικοινωνίας, πού δρᾶ σάν δύναμη διατήρησης τοῦ ξεπεσμοῦ τῆς καὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν παραπλανημένων στὸν ψευτοκυκλικὸ χρόνο, στὸ βαθμό πού οἱ ἰδιοὶ ἐνατενίζουν παθητικά τὴν ἀπό τὰ ἔξω καλοπροορισμένη δραστηριότητα τους καὶ τὴν βέβαιη κυκλικὴ τῆς ἐπανάληψη.

Μέσα σ' αὐτούς τούς χώρους ἀγορᾶς ψυχαγωγίας πού ή νεολαία είναι ἡ καλύτερη πελατεία τῆς, διθράμβος τῆς ἀπομόνωσης στεφανώνει τὸ ἔξατομικευμένο πλήθος, πού τὸ βρίσκει ἔμοναχιασμένο κατά παρέες ή κατά ἀτομὰ σὲ σκοτεινές γωνιές, ἐν μέσω ἀπουσίας πραγματικοῦ διαλόγου, παιχνιδιοῦ, δικῆς του βούλησης. Καὶ ὁ, τιδήποτε θέλει νά φαίνεται σάν διάλογος

δέν είναι στὴν πραγματικότητα παρά ὁ διάλογος πού βρίσκει τὸ περιεχόμενό του στὴν γλώσσα τοῦ γενικευμένου διαχωρισμοῦ, ἀπό τὴν στιγμὴ πού τὸ ἐμπόρευμα ἔχουσιάζει τὸ ἀνθρώπινο βίωμα καὶ ἀπαγορεύει τὸ δικαιώμα τιὰ κρήση μιᾶς κοινῆς γλώσσας. «Ἐτσι ἀνούσιες συζητήσεις, θεαματικές διαφωνίες καὶ ἀντιρρήσεις δίνουν καὶ παίρνουν πάνω στὸ εἰδος τῆς προτίμησης ἀνάμεια στὴν ἀφθονία πού ἔχει νά ἐπιδείξει ή γκάμα τῶν στερεοτύπων, ἐμπορευμάτων, ἰδεολογιῶν, πραγματοποιώντας ἔτσι τὴν ἀναστάσταση τῆς κυριαρχης ἰδεολογίας τῆς ἀφθονίας.

Παράλληλα ὅμως μέσα σ' αὐτές τις συνθήκες τῆς γενικευμένης ἀθλιότητας τοῦ κόσμου τοῦ ἐμπορεύματος ἐκδηλώνεται καὶ μιὰ φαινομενικὴ δρηγή αὐτῶν τῶν συνθηκῶν, κύρια στούς κύκλους τῆς νεολαίας πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν χρήση ναρκωτικῶν.

Πρόκειται κυρίως γιὰ αὐτούς πού ἐκδηλώνουν μιὰ θρησκευτικὴ «πίστη» στὴ χρήση τους καὶ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας χρήσης καὶ πού τὴν ἀντιπαραθέτουν στὶς ὑπόλοιπες ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνίας μὲ ἔναν τρόπο πού νομίζουν δτὶ βρίσκεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ὑπάρχον σύστημα καὶ τὶς ἀνάγκες του.

«Αν καὶ πολλές φορές διαφαίνεται μιὰ μερικὴ ἀλήθεια στὸν βαθμό πού ἀναγνωρίζουν αὐτά τὰ ἀτομα πολλά ἀπό τὰ «δεινά» τῆς σημερινῆς κοινωνίας πού τούς πλήττουν ἀμεσα καὶ μπορῶν νά μιλάνε γιὰ ἀπομόνωση, πλήξη, ἀγχος ή πάλι γιὰ τὸ «βάρβαρο», πολεοδομικὸ τοπίο καὶ τὶς ἀπανθρωποποιητικές κοινωνικές σχέσεις, ἐν τούτοις ή ἄρνηση αὐτῶν τῶν «δεινῶν» ὑποβιβάζεται σὲ μιὰ παθητικὴ στάση ἀνίσχυρη νά βλάψει αὐτό τὸ σύστημα, ἀφοῦ τὸ ἔξεπρασμά του ἀναζητεῖται σὲ μιὰ μυθικὴ ἐγκατάλειψη στούς τεχνητούς παραδείσους πού ἔγγυαται ἡ χρήση τῶν ναρκωτικῶν.

Πέρι απ' δλα αὐτὰ ἐκείνο πού μποροῦμε νά συμπεράνουμε είναι δτὶ ἐφ' δσον δι καπιταλισμός μετασχηματίζεται πάντα μέσα στὰ πλαίσια τῆς μισθωτῆς ἐργασίας, μετασχηματίζεται καὶ ἡ καταπίση μέσω πιό ἐκσυγχρονισμένων μεθόδων ὑποταγῆς πού ἀντιστοιχοῦν πληρέστερα στὶς νέες ἀνάγκες του. Οἱ δυνάμεις πού ἀπελευθερώνει δι καπιταλισμός μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀντίστοιχων παραγωγικῶν σχέσεων ἀντιτάσσονται στὴν ἀστική τάξη καὶ σ' δλους τούς ἐκφραστές τῆς σκέψης τῆς σάν «δεύτερη φύση» — κύρια δσον ἀφοῦ τὸ προλεταριάτο πού θά τὴν ἀφανίσει — πού μιὰ καὶ δὲν μπορῶν νά τὶς ἔχαφαν ισούν δὲν τούς μένει παρά νά τὶς ὑποβάλλουν στὴν λήθη.

Κι ἐνδιό οι «παλιές» ἀξίες ἀποσυντίθενται — κυρίως ἐκεὶ πού παρουσιάζεται μεγάλη συ-

Η δυνατότητα
νά μή γεράσεις
ποτέ βρίσκεται
στό νά ζείς
πολλά γε γονότα
μαζί· όχι νά τά
βλέπεις νά
ξετυλίγονται, μά
νά τά ζείς, νά
τά αναπλάσθεις
ασταμάτητα.

κέντρωση προλεταριοποιημένων στρωμάτων — δύπως ή οίκογένεια, ή θρησκεία και ή «παλιά» ήθυκή πού είχαν ένα μεγάλο μερίδιο συμμετοχής στήν διατήρηση του παλιού κόσμου λόγω τῆς καταπίεσης πού έξασφάλιζαν, ειδικά στήν «Ελληνική κοινωνία σέ εποχές πού ήταν περισσότερο άγροτική, έτσι λοιπόν παρατείται και άπο κάθε άνωρθολογική, άφρημένη άναφορά γύρω από τό ζεύδοξο παρελθόν τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων ή γιά τά 'Ελληνοχριστιανικά ίδεωθ και τήν «άγιαν' Ελληνική οίκογένεια. Οι παλιοί πολιτικοί και παπάδες έχαταλείτουν τό προσκήνιο, γίνονται ή διπισθοφυλακή τῆς ἄμμωνας αὐτοῦ τού συστήματος, μπροστά στά νέα στελέχη τῆς κυβερνητικής και τήν έπιστημονικο-ορθολογική τους σκέψη. Δίνοντας τοῦτοι μιά ψυλική μεταφρίεση στά κατάλοιπα κάθε μυθικού στοιχείου ή άναφορᾶς στήν πραγματικότητα ἀντικαθιστοῦν τίν μεταφυσική έξήγηση τού κόσμου, πού εύδοκιμούσε περισσότερο σέ προκαπιταλιστικές έποχές, μέ τήν μεταφυσική τού ἐμπορεύματος. «Έτσι ή νεολαία πού αντιπροσωπεύει τό «νέο αίμα» τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς πρέπει νά έκδηλώσει τήν πιστή τῆς σέ ένο 'Εθνος διαχωρισμένω παραγωγῶν πού έχουν δικαίωμα στήν κατανάλωση — τώρα δσο ποτέ ἄλλοτε — διπούδηποτε γίνεται μιά τέτοια άναφορά ἀπ' τόν άθλητισμό μέχρι τόν τομέα τῆς διαφήμισης.

Τά νέα αὐτά στελέχη, σύγχρονοι ίππηρέτες τῆς αύτονομης οίκονομιας και τοῦ θεάματος, δύπως τά συμφέροντά τους και οι προστικές τους προσκολλώνται μ' αύτά τῆς ἄρχουσας τάξης έτσι και ή σκέψη τους καθορίζεται άπό τό είναι αύτής τῆς τάξης τοῦ κέρδους, πού ή κυριαρχία της ἀσκεῖται μέσω τῆς κυριαρχίας τῆς οίκονομιας πάνω στήν κοινωνία και πού σάν ἀποτέ-

λεσμα τείνει νά μεταβάλει μέσα στίς σύγχρονες θεαματικές συνθήκες τήν ἀνθρώπινη ιστορική κίνηση σέ ιστορική κίνηση τῶν πραγμάτων. Αύτοι δσο καιρό δέν ἐγκωμιάζουν αὐτόν τόν κόσμο και τά ἐμπορεύματά του, γαυγίζουν γιά νά μπαλώσουν τά «ἐπιφανειακά» — κατά τήν γνώμη τους — λάθη ἐνός συστήματος πού ήδη έχει άρχισει νά καταρρέει από τίς βάσεις του. Μέσα πάντα στά πλαίσιο τῆς ἔξειδικευμένης σκέψης τους στήν πραγματικότητα δέν τούς μένει παρά νά καμουφλάρουν τά ψέματα αὐτοῦ τού κόσμου πού τώρα ή Νεολαία έχει άρχισει νά συνειδητοποιεῖ μέ δλοσένα μεγαλύτερη διαύγεια και πού οι συνέπειες μιᾶς τέτοιας συνειδητοποίησης έχουν άρχισει νά έκδηλώνονται και ἀπ' τήν 'Ελληνική νεολαία (ρόκ συναυλίες, γήπεδα, κλπ.) μέ τή μορφή τῆς αυθόρμητης ἀρνησης δλων τῶν συνθηκῶν τῆς ἐπιβίωσης.

Κι ἐπειδή ἀκριβῶς αὐτά τά φαινόμενα βρίσκονται μπροστά στά μάτια τους αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη νά μιλήσουν γιά αύτά όχι ἀπλῶς γιά νά τά έξηγήσουν ἀλλά μέ τήν πρόθεση νά μήν τά ξαναδοῦν νά παρουσιάζονται μπροστά τους. «Έτσι δψως μίλησαν ἄλλοι σέ ἄλλες χώρες δταν πρωτεμφανίστηκαν αὐτά τά φαινόμενα, κατ' εἰκόνα και δμοίωση μιλάνε τώρα κι αύτοι μιά κι ή νεολαία, δψως δμως κι αύτοι οι ίδιοι, εἴτε ἐδῶ εἴτε ἄλλοι αὐτό πού οι μέν ἀρνοῦνται και πού οι δέ υπερασπίζονται είναι αύτό πού κυριαρχεῖ σ' ὅλες τίς χώρες τοῦ καπιταλισμού, δηλαδή τό θέμα και τό ἐμπόρευμα. Ξέροντας δμως οι πολιτικοί και κυρίως οι κοινωνιολόγοι μας δτι μέ τό νά καταδικάσεις ή νά άφορίσεις δρισμένα γεγονότα πού ταράσσουν τόν ὑπνο τῆς κοινωνίας κινδυνεύουν νά τήν δοῦν νά ξυπνάει γιά τά καλά, χάνοντας τό ἐλάχιστο κύρος πού τοῦ έχει

άπομείνει και γιά νά κερδίσουν πάλι τήν χαμένη έμπιστοσύνη της νεολαίας και εν γένει τού πληθυσμού πρέπει νά μιλήσουν «έπιστημονικά», νά αναλύσουν δηλαδή τις αιτίες αὐτῶν τῶν γεγονότων και σέ τελική άνάλυση νά «διαφωτίσουν» τόν πληθυσμό μιᾶς και γι' αὐτό βρίσκονται σ' αὐτήν τήν θέση, γι' αὐτό λοιπόν άναγνωρίζουν τά συγκεκριμένα «προβλήματα» πού ἀπασχολούν τήν νεολαία, αὐτά πού στήν πραγματικότητα δέν τήν ἀπασχολοῦν ἀλλά πού αὐτοί θέλουν νά πιστέψουν οι ἄλλοι ότι ἔτσι συμβαίνει. Μπροστά στήν πραγματικότητα τής έμφανσης μιᾶς στρατειᾶς δυναρεστημένων νέων πού ἀδύνατον ή δέν θέλουν νά προσαρμοστούν στήν σημερινή κοινωνική δργάνωση, δυσαρέσκεια πού ἐκφράζεται εἴτε παθητικά — αἱξηση τού ἀριθμού αὐτοκτονιῶν και ψυχικῶν ἀσθενειῶν, προσφυγή στά ναρκωτικά κλπ. — εἴτε ἐνέργητικά, δταν οι νέοι «κατεβάζουν» στούς δρόμους τήν κριτική τους στό θέαμα ἐπιδεικνύοντας τήν θέλησή τους ν' ἀλλάξουν τόν κόσμο, οι «εἰδικοί» τώρα μιλάνε γιά «στρές», γιά «ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος» και γιά «κοινωνικά ἀδιέξοδα» τής νεολαίας χωρίς ποτέ νά ἀναφέρουν ἑστω και μιά μόνο πραγματική αιτία πού προκαλοῦν αὐτά τά ἀδιέξοδα. «Αντίθετα προβάλλουν σάν αιτία τήν ἔλλειψη ήθικῶν κινήτρων και ἀξιῶν πού δίνουν κάποιο περιεχόμενο στήν ζωή και πού αὐτό στήν ἐποχή μας μεταφράζεται μέ τό ν' ἀγαπᾶς τό ἐπαγγελμά σου τήν προσφυγή και τούς ρόλους πού σου ἐπιδεικνύουν τά ἀφεντικά και νά ζεις ἀμρονικά μ' αὐτά.

Γι' αὐτό ἀπαιτοῦν ἀπό τήν κοινωνία νά ἀλλάξει συμπεριφορά πρός τους νέους προσφέροντάς τους ήθικά και ὑλικά κίνητρα προβάλλοντας σάν «λύσεις» μιά πιό φιλελευθερή μεταρρύθμιση στήν ἐκπαίδευση η τήν διεύρυνση τής δυνατότητας γιά μιά «καλή» ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση και τήν βελτίωση τῶν συνθηκῶν ἐργασίας της.

Τέτοια δημοσία ήθικολογικά κηρύγματα πού δέν λέγονται παρά γιά νά ἀποκρύπτουν τίς πραγματικές ἀπαιτήσεις και τά πραγματικά προβλήματα τής νεολαίας και νά παραποιοῦν τήν ἀλήθεια τού ἔχειρημάτος της βρίσκουν τήν βάση τους στήν διαχωρισμένη ἀντι-ιστορική σκέψη τού συστήματος πού θέλει νά βλέπει τόν σημερινό κόσμο της αιώνιο, ἀμετάλλακτο και δρθολογικό.

«Ετοι οι σύγχρονοι ἐκφραστές αὐτῆς τής σκέψης γίνονται οι σύγχρονοι ἀπολογητές αὐτού τού συστήματος δταν ἀναγνωρίζουν τά «λάθη»

τού σάν ἔξωτερικά συμπτώματα ἀνορθολογικῶν ἀκδηλώσεων σ' ἔνα κόσμο πού στό ἐσωτερικό του είναι τέλεια ὅρθολογικός.

Η νεολαία δημοσία πού ἔρει ὅτι βρίσκεται μέσα σ' ἔνα κόσμο ξένο και ἐχθρικό, ξέρει ἐπίσης και νά ἀναγνωρίζει σάν ἐχθρούς τής ὅλους αὐτούς πού τής ἀπαγορεύουν κάθε ἔξουσία και κάθε συνειδητή κυριαρχία πάνω στίς συνθήκες τής ζωῆς της.

Η ἐμπρακτη κριτική σέ κάθε τομέα τής ἀλλοτρίωσης είτε πρόκειται γιά τήν ἐκπαίδευση, τήν ψυχαγωγία η τήν πολεοδομία είναι τό φάσμα τῶν ἐπιμέρους ἀρνήσεων πού συνθέτει τήν δλική ἀρνήση τόλων τῶν συνθηκῶν τής ἐπιβίωσης. «Εκείνο πού πρέπει νά τεθεῖ ξεκάθαρα και σάν πρώτη και βασική ἀπαίτηση γιά τήν κατάρευση τού ἐμπορευματικού συστήματος είναι ή κατάργηση τής μισθωτής ἐργασίας αὐτής τής ἐπί μέρους ἀλλοτριωτικής δραστηριότητας βασικής προϋπόθεσης τής συνολικά ἀλλοτριωμένης κοινωνικής πράξης.

Ομως γιά νά γίνει κάτι τέτοιο πρέπει ή ίδια η νεολαία νά ἀποκτήσει μιά πλέιρα συνειδητήση «αὐτῶν πού ἔκανε» ὥστε νά μπορεῖ νά μιλήσει συνολικά γιά αὐτόν τόν κόσμο χωρίς μεσολάβηση, ἀσκώντας τήν κριτική τής τόσο σ' δλες τίς δύνεις τῶν ἀκδηλώσεων αὐτοῦ τού κόσμου και στή σχέση μεταξύ τους δσο και στίς ἀντιφάσεις τῶν πράξεών της, τῶν ἀσφειῶν της και τῶν ψευδαισθήσεων πού διατηρεῖ γύρω ἀπ' τόν παλιό κόσμο και τήν ἐπανάσταση. Η σύνδεσή της μέ τό ιστορικό γίγνεσθαι είναι συγχρόνως και ή κατοχή ἀπό μέρους τής ιστορικής συνειδητήσης, τής γνώσης τής δλότητας σάν ή ἐγγύηση τού ξεπεράσματος τῶν ἀντιφάσεων τού «ἀρνητικού» πού κατευθύνεται πρός τήν πραγμάτωση τής καθολικής ιστορίας, και μαζί, στό τέλος τής ιστορίας τῶν διαχωρισμῶν και τοῦ νεκροῦ χρόνου. Γιά αὐτό πρέπει νά ἀντλήσει ἀπ' τό διπλοστάσιο τής ιστορίας δλη τήν ἐμπειρία τῶν ταξικῶν ἀγώνων τοῦ προλεταριάτου, μέρος τοῦ δποίου και ή ίδια η νεολαία είναι — σάν αὐτῶν πού ἔχασαν κάθε ἔξουσία και κάθε ἔλεγχο πάνω στή ζωή τους και τό ξέρουν — οίκειοποιώντας τήν καθολική μνήμη τής ιστορίας, ὠδώντας ὡς τίς ἔσχατές πρακτικές συνέπειες τήν κατ' ἔξοχήν ιστορική ἀπαίτηση τοῦ ξεπεράσματος τής κυριαρχίας τής αὐτόνομης οίκονομίας και τής ταξικής κοινωνίας, ἔτσι ὅπως ἐκφράστηκε στούς πρακτικούς ἀγώνες τοῦ προλεταριάτου, ἀπαίτηση πού μέχρι τώρα δημοσίευσε μπροστά στίς δυνάμεις τής ἀντι-ιστορίας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΈΩΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ: ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ

Η παλιά μισο-απατηλή μισο-ενδητηρή της φιλοεπαναστατικής κίνησης των νεαρών πού συναντιότουςαν απήν παραλία, γιά νά παραμείνουν έκει ή νά προχωρήσουν λίγα τετράγωνα πρός τά έπανω, στην πλατεία Νεαρινού η τούς πανεπιστημιακούς χώρους έχει γίνει σκόνη έδω και δύο χρόνια. Τα «κακοποιά» στοιχεῖα πού συνυπήρχαν σ' αυτήν τήν κοινότητα και πού τότε τήν τροφοδοτούναν μέ πάθη πού μάλλον δέν τής άρμοζαν, ήταν τώρα ύποχρεωμένα νά συνειδητούσουν αὐτή τήν φτώχεια τοῦ χώρου μέσα στόν διόπο είχε φιλακιστεί δ χρόνος τους, και νά διασπαρθούν. Δέν έμελλε νά ξανασυναντήθοδην πά παρά μόνο γιά νά πραγματοποιήσουν τήν μόνη δυνατή ένότητα, μαζί μέ ένα πλήθος νέων ταραχοποιῶν, στή συνεργασία τους στήν διαλεκτική τοῦ άρνητικοῦ. Τό νέο στό μακροχρόνιο αύτό κατατροφικό παιχνίδι είναι οι εύκαιριες πού έχουν νά βρεθούν μέ άγνωστους γιά νά έπικυρώσουν τήν πιό έκυρη γνωριμία τους, πραγματώνοντας κάτιον: τήν άπλωσή τους νά δειξουν τόν χλευασμό τους πρακτικά, τήν άμετάκλητη έπιλογή νά μήν γεράσουν ποτέ.

Οι εύκαιριες αύτές πού και ή ίδια ή άκατάπαυστη ροή τοῦ θεαματικοῦ πού συσσωρεύεται, άναδεικνύει — δ κόσμος τοῦ έμπορεύματος πού συγκεντρώνει έξουσίες συγκεντρώνει ταυτόχρονα και τίς συνθήκες άνατροπής του — δέν έχουν άκόμα καταστεί καθημερινές. 'Ο προσανατολισμός πρός αύτό τό σημείο τής έπαναστατικής στρατηγικής άναγνωρίζεται εύκολα σάν άναγκαιός. 'Η συνειδητή χρήση τής πειρας τοῦ παρελθόντος, ή συνολική κριτική τών ύπαρχοντων τοπικῶν ιδιαιτεροτήτων, ή έπειργασία τής καθολικής συνθήκης τής παγκόσμιας καπιταλιστικής πτώσης μαζί μέ τήν πρώτη όλη τής δημιουργίες δλων αύτῶν: τίς κακές προθέσεις γιά τό παλιό, νά τά δηλα πού πρέπει νά έπειργαστούν γιά νά χρησιμοποιηθούν σ' αύτό τό έπιπονο έργο.

* Πρέπει δήμως τώρα δσοι τό έπιχειρούν νά μήν ξεχνοῦν ότι δ κόσμος τής έπανάστασης είναι δ τόπος τοῦ έπικινδυνού, τής άβεβαιότητας, τής άνελέητης αύτοκριτικής, μέ τόν ίδιο τρόπο πού είναι και δ χρόνος τής ίστορικής παρουσίας, τοῦ θάρρους, τής διαύγειας και τής δλόπλευρης άπλωσης. Κανένας δέν μπορεῖ νά τόν ζησει χωρις λάθος, ούτε άλλωστε χωρις πάθος και κίνδυνο.

* Άλλα ήδη άρκετοι νέοι έπισημοι έπαναστάτες, τόν διασχίζουν μέσα από δμοιόμορφα δια-

στήματα σφαλμάτων. Πράγμα πού οι περισσότεροι ποτέ δέν τό παραδέχονται γιατί δέν θέλουν νά τό κατανοήσουν έγκαιρα ούτε κάν άπό τά άποτελέσματα πού άπωφέρει στούς ίδιους. Κι δταν μερικοί τό κάνουν είναι πιά πολύ άργα. Είτε βρίσκονται στή φιλακή, δμητροί ένος άκτηρυχτου πολέμου πού δέν είχαν τήν πλήρη του συνείδηση, είτε στήν καλύτερη περίπτωση διάγοντας μόνιμες διακοπές και «ψυσική» ζωή στίς βουνοκορφές τής Κρήτης.

Μετά τήν κοινοβούλευτική νίκη τοῦ Πα.σ.ό.κ δ κοινωνικός έφησυχασμός πού έπικρατούσε έδειχνε τά φρεσκοπλημένα δόντια του στούς άπανταχοῦ «Ελληνες άναρχικούς, δηλαδή σε κείνο τό κομμάτι τοῦ κινήματος τής έξεγερμένης νεολαίας πού θεωρούσε τόν έαυτό του ως τό κατεξοχήν συνειδητό και δραστήριο τημμα τής. 'Ο τρόπος μέ τόν διόπο άντεταξε αύτό τήν ριζοσπαστικότητα, πού κατείχε σε συγκεκριμένες βίαιες περιστάσεις σε ένα πρόσφατο παρελθόν, σ' αυτή τήν νεοσύστατη ιερά συμμαχία τής τάξης, άξιζει μόνο νά κριθεί γιά νά μήν έπαναληφθεί ποτέ. 'Η άποφασή του νά ξαναγίνει έπικαιρο, ήταν έπιστης ή έναγώνιος έπικληρή του στά άγαθά πνεύματα τοῦ μακρυνού παρελθόντος νά ύπηρεθσουν αύτό πού έπρεπε νά είναι ή νέα στρατηγική του. 'Ηταν δ δανεισμός τής πολιτικής μορφής πού τό ένέπνευ τό '77 — τής τότε ένωμένης δράσης του πού βασιζόταν κύρια στόν διαχωρισμό από τήν κάθε άλλη δράση τής νεολαίας — στό δνομα τής πραγματικότητας τοῦ '81 πού το μόνο πού δέν ζητούσε ήταν αυτή ή «έκφορδ» τών προγονικών του δομών.

Τριάντα περίπου άτομα βρέθηκαν — κάτω από τίς προσταγές μιᾶς παθητικότητας πού φαινόταν νά δρώνεται πάνω από τά κεφάλια δλων τῶν 'Ελλήνων — γιά νά άποφασίσουν μετά από συζήτηση 15 λεπτῶν τήν κατάληψη ένος έγκαταλειμένου κτηρίου. Στήν πραγματικότητα δέν υπήρχε τίποτα νά ξαναεψευρεθεί. 'Αλλοι είχαν άποφασίσει άλλου (στό 'Αματερνταμ ή άκόμα και στό 'Ανατολικό Βερολίνο). Αύτό πού έδω — και στήν 'Αθήνα έξ ίσου — ύποδεικνυόταν, ήταν ή άνευρεση τοῦ κτηρίου.

'Η άνεπαρκής έκφραση τότε τών άμφιβολιῶν μας ως πρός τό χαρακτήρα και τήν άναγκαιότητα αυτής τής ένεργειας, δταν μάλιστα έρχεται νά δικαιολογηθεί σάν άπόρροια τοῦ στεγαστικού προβλήματος ή αύτοῦ τών ένοικιών ή άκόμα τής έλλειψης αυτόνομου πνευματικοῦ κέντρου

— αύτά ήταν τά μόνα πού βρέθηκαν για νά άντικαταστήσουν τό βάθος τής πραγματικής συζήτησης πού μπορούνται νά άρχισει — δέν στάθηκε ίκανη νά άλλαξει έξαρχης τήν άσυνείδητη κίνηση των πραγμάτων. Ταυτόχρονα δηλώσαμε ότι θά συμμετέχουμε σ' αύτή τήν ένέργεια θεωρώντας την άκοδα σάν μιά εύκαιρια νά βρεθούμε μέ τήν νεολαία κάτω από τις προοπτικές πού άναδινε ή έκτος νόμου άποπειρα συλλογικής άρνησης της ιδιοκτησίας.

Την έπομένη μέρα και άφού ή «εισβολή» είχε στεφθεί με σχετική έπιτυχιά και ένω ένα πλήθος νεαρών ταραχοτοιών έφτανε στό παλήο κτήριο του NATO έπι της Β. «Ολγα», προσδιδόντας πολλές έλπιδες στήν «κακή» φύση τού έγχειρήματος, άναρτήσαμε στό έξωτερικό τού πραυδιού τήν πρώτη άνακοίνωση όσον άφορά τήν θέση της άμαδας γι' αυτό.

Σ' αύτή τήν άνακοίνωση άναφέραμε τά θετικά στοιχεία τής συγκεκριμένης κατάληψης: τήν συλλογική άρνηση της ιδιοκτησίας και τήν άποπειρα άμεσης δημοκρατίας στίς Γενικές συνελεύσεις, προτρέποντας μ' αύτό τόν τρόπο στήν συνειδητοποίηση τους και τή συνειδητή χρήση τους. «Έπιστης άναφερόμασταν στό ψέμα έκεινης τής έποχής, πού θέλοντας νά άποδειξε ότι μέ τήν «άλλαγή σλα τά προβλήματα βαδίζουν πρός τήν έπιλυσή τους, έπιδεικνυε τό περιθώριο (άναρχικοι, φιλακισμένοι) — πού σέ έποχές όπου τό προλεταριάτο σάν σύνολο ύπάρχει μόνο σάν άντικειμενική δυνατότητα είναι κοινωνικά καταραμένο — σάν τό μόνο ίκανο νά είναι άντιπολειστη. Έκτός αύτού μέ μιά ίδιαιτερη παρουσίαση από τά μαζικής έντημέρωσης αύτων τών δύο «φαινομένων», τό ΠΑΣΟΚ άποκόμιζε ίδεολογική ύπεραξία. Τέλος έπειδή γνωρίζαμε ότι αύτοί πού πήραν τήν πρωτοβουλία, πού ζδωσαν τόν «πολιτικό χαρακτήρα», πού σχηματοποίησαν τόν τρόπο έσωτερικής λειτουργίας και ώς έκ τούτου ή πρωτοπορία τής κατάληψης ήταν άναρχικοι και έπειδή γνωρίζαμε τίς άδυνωμις τους τονίζαμε ότι: ύποστηρίζουμε αύτή τήν κατάληψη δύως και κάθε άλλη πού ζγινε ή πρόκειται νά γίνει και θά συμμετέχουμε ώς έκ τούτου σέ δρισμένες από τίς ένεργειές της, δάσχετα μέ τίς ίδες πού ή ίδια ή κατάληψη ή ένα μέρος της θά σχηματίσει για τόν έπιστημό.

Σέ λίγες μόνο μέρες οι ίδεες αύτές πού μεταφράστηκαν σέ πράξεις, μᾶς άναγκασαν — άφού ήδη είχαν άναγκασει τήν πλειοψηφία τών νέων πού πλαισιώναν τήν κατάληψη — νά σταματήσουμε όποιαδήποτε συμμετοχή.

Κανείς δέν άμιρισθεί ότι τό γεγονός τής κατάληψης γνωστοποίησε σέ πολλά νέα παιδιά έναν τόπο όπου η περήρχε ή δυνατότητα νά έρθουν

σέ έπαιρη μεταξύ τους κάτω από εύνοικές συνθήκες. Έκείνο ζώμας πού παραμελήθηκε τότε και μένει άκομα άνεξηγητο είναι τό πώς αύτές οι συνθήκες ήττημηκαν κάτω από τό βάρος μᾶς πραγματικότητας πού μεταφέρθηκε στό κατειλημένο κτήριο και ή όποιο ένισχυθηκε από τήν δράση δρισμένων ειδικῶν τής «άναρχικής ύποθεσης». Μέ ποιόν δηλ. καθορισμένο τρόπο αύτοί πού άφού πρώτα έξαπατήσαν τόν έπιστημό τους κατόρθωσαν νά έξαπατήσουν γιά πολλές μέρες και ένα μεγάλο τμήμα τών άτομων πού βρίσκονταν έκει.

Οι άναρχικοι στήν «Ελλάδα έχουν έκκινησει μιά σφαιρική κοινωνική κριτική και σέ συγκεκριμένες καταστάσεις τού δρόμου έχουν λειτουργήσει ριζοσπαστικά. Γιά τήν πλειοψηφία τους ή άποδοχή τού άναρχισμού σημαίνει ότι οι άναρχικοι είχαν σωστότερες θέσεις από τούς μαρξιστές στίς διάφορες έξεγέρσεις τού προηγούμενου μισού αιώνα. Φυσικά τό ψέμα αύτής τους ήττηλογης βρίσκεται στό ότι ή ιστορία τής έπαναστασης δέν πρέπει νά έξεταζεται από τό ποιός είχε δίκιο στήν μία ή τήν άλλη περίπτωση άλλα από τό ότι ήττημηκε συνολικά. «Έτσι άν και ή σταλινοκρατούμενη ιστορία τού έλληνικού κινήματος δέν τούς έπέτρεψε νά δημιουργήσουν γραφειοκρατικές δραγανώσεις παρόμοιες μέ τής δυτικής Εύρωπης, δέν τούς έμποδίσει νά κληρονομήσουν ολες τίς άδυναμίες τής άναρχικής ιδεολογίας.

Κάθε φορά πού άποτυχαίνει ένα έπαναστατικό έγχειρημα, τά αιτία τής ήταν τού δέν βρίσκονται μόνο στήν έξωτερη καταστολή άλλα και στίς προκαταλήψεις και τίς αυταπάτες πού έπιβιώνουν άκομα μέσα του. «Η περίπτωση τής καταληψης τής Θεσσαλονίκης είναι τό κλασιστικό παράδειγμα δου ή έκβαση ένος έγχειρηματού δέν κρίθηκε από τήν έπεμβαση τής άστυνομίας άλλα από αύτές τίς ίδιες τίς έσφαλμένες έπιλογές του. «Η ήττα είχε έρθει πολύ πό νωρις άφού ήδη ή κατάληψη είχε γίνει δ.τι ή υλοποιημένη στήν σύγχρονη έποχή ίδεολογία είναι. Τό κύριο μέρος τής εδύνης σ' αύτη τήν καταστολή τό έπωμιστηκαν οι άδυναμίες τών άναρχικών «καλών προθέσεων».

«Ας δούμε ζώμας τά γεγονότα στήν έξέλιξη τους: Οι άναρχικοι πού πίστεψαν εύκολα ότι ή κατάληψη ήταν ή μοναδική συγκεκριμένη έπαναστατημένη κίνηση τής έποχής — έπειδή πάντα πιστεύουν ότι είναι οι μόνοι έπαναστάτες μέ συγκεκριμένη κίνηση κάθε έποχή — άποτελούσαν και τήν μοναδική δυναμή πού είχε συνοχή άφού ήταν οι μόνοι πού κατείχαν από κατώ αύτη τήν έπιστημη αύταπάτη. Κι έδω δέ, προκειται γιά τό σφάλμα ένος χυδαίου άκτιβιστα.

ποι θέλει τήν ἐπανάσταση μυνό όπου ύπάρχει ύδριβος, ἀλλα γιά μια ἔλλειψη πνεύματος πού μεταφρασμένη σε ὑλική δύναμη έτεινε νά περιορίσει σε τέσσερις τείχους — σ' ἓν «πνευματικό κέντρο» — τό πιο ρεύσταστικό τμῆμα τῆς νεολαίας.

Η διαρκής ἀμεσότητα τῆς ἐπανάστασης, πού θά πρέπει νά δικαιώνει τήν ιδεολογία και τόν πρακτικό τρόπο δργάνωσης πού πηγάζει ἀπ' αὐτήν, μέ τήν στιγμιαία δλοκλήρωσή της, είχε σάν ἀπότελεσμα τήν περιφρόνηση τῆς μεθόδου ἀπό τούς ἀναρχικούς. Στήν περίπτωση αὐτή ἐκφράστηκε μέ την βιαστική υιοθέτηση τοῦ ἐργατικοῦ συμβουλίου σάν τήν κοινή πεποίθηση πού ἔπειρε νά γίνει ἀποδεκτή ἀμέσως μετά τήν ἀνακοίνωσή της.

Η πρακτική πού ξεκίνησε στό δνομα τῆς εἰσαγωγῆς δλων στήν «ἀτμόσφαιρα τῆς ἐπανάστασης» δικαίωνε ἔτοι τόν ἀμεσο χαρακτήρα τῶν προθέσεών τούς τήν ίδια στιγμή δμως πού δυνούσε τήν ταυτόχρονη είσορη τῶν διαλυτικῶν δπλων τῆς ιδεολογίας. Τό πρώτο ιδεολογικό ἔκτρωμα τῆς κατάληψης ήταν ἡ δημιουργία μιᾶς ἀνρξέλεγκτης δξουσίας. Αὐτοὶ πού κατείχαν τό ζητήμα τοῦ ἐργατικοῦ συμβουλίου — κατέχοντας δέβαια πάντα μόνο δρισμένες αὐτάπατες γιά αὐτό — ἀποκαλύφθισαν στήν καθημερινή ζωή τοῦ κτηρίου σάν οι ειδικοὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὑπολοίπων. Η συνεχής και παρατεταμένη χρήση τοῦ λόγου μέ πορπάδεις ἐκφράσεις (κάθε πρόταση και ἔνα ἐργατικό συμβούλιο και μιά σχέση ἐπικοινωνίας) ἀντί νά ἀπελευθερώσει τούς νέους προλετάριους πού είχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεὶ ἀπό τίς ἐπί μέρους ψευδαισθήσεις τους, τούς τροφοδοτοῦσε μέ αισθήματα ταπείνωσης και δικαιολογημένη ἀπέχθεια γιά κάθε πρωτόγνωρο δεωρητικό και πρακτικό ζήτημα.

Συγκεντρώνοντας δμως στά χέρια τῆς, αὐτή ἡ συγκεκριμένη δμάδα ἀναρχικῶν, δλέονα και περισσότερες ἔξινσεις, ιδιοποιούμενη στήν ἀρχή τήν ἐπιλογή αὐτῆς τῆς ἐνέργειας, ἐπαναπροσδιορίζοντας τό περιεχόμενό της μέ ιδεολογικές καρικατοῦρες ἀργότερα, τεμαχίζοντας τήν ούσια τῆς γιά ἔξωτερη και ἔσωτερη χρήση ἔφτασαν τέλος στό σημείο νά δημιουργήσουν μέ μιά σειρά ηθικοπλαστικά ἐπιχειρήματα — ἀπο-

φάσεις, ἔναν ἀφόρητο μικρόκοσμο συμβουλιῶν, παραινέσεων, ἐπιπλήξεων, ἀποπομπῶν.

Ο ἐναλλακτικός τρόπος ζωῆς στήν κατάληψη ήταν γεγονός και ἀπαιτούσε φυσικά τόν γνώριμο σεβασμό τοῦ κάθε κυριαρχου τρόπου ζωῆς. Βέβαια αὐτοὶ πού δέν σεβάστηκαν πολύ ἴσχυρότερες δυνάμεις ἀλλοῦ, δέν ἔδειξαν περισσότερη διαμέση νά τό κάνουν ἔδει. Οι περιπτώσεις ἀπειθαρχίας και χλευασμοῦ ήταν ὀλόενα και πιό συχνές. 'Αλλά μή ἔχοντας στήν πλειοψηφία τους καμιά σφαιρική ἀντίληψη γιά τό ξεπέρασμα αὐτῆς τῆς κατάστασης ήττηθηκαν και ὑποχρεώθηκαν είτε νά ἀποχωρήσουν — οι περισσότεροι — είτε νά συγκατανεύσουν προσωρινά.

Αν αὐτά συνέβαιναν δσον ἀφορά τίς σχέσεις τῶν ἀτόμων μέσα στό κτήριο και ἡ ἐπαφή μέ τόν «ξέω κόσμο» μέ μόνη ἔξαιρεση τόν ἀμεσο διάλογο στόν δρόμο ήταν ἐπίσης μία γελοία ὀπισθοδρόμηση. Μαγεμένοι μπροστά στό κέρδος πού φαινόταν δτι θά ἀπέδιδε τώρα ή δημοσιότητα, μέσω τοῦ τύπου, τῶν ιδεῶν τους λησμόνησαν δλη τήν σκληρότητα και τήν ἄρνηση πού τούς διέκρινε στό παρελθόν ἀπέναντι σ' αὐτήν τήν συγκεκριμένη χρήση τῆς πολιτικῆς.

Εξ αιτίας δμως τῆς τραγικῆς ἐλλειψης πείρας, δργάνωσης και κύρια εύφυιας, αὐτή ἡ ἀτυχής στάση τους μπροστά στήν δημοσιότητα ἔγινε ἀκόμη ἀτυχέστερη ἀφοῦ καμιά ίδεα τους δέν διακινήθηκε στήν πραγματικότητα. Η ἀνόητη ἀποψη νά παραστήσουν τά κακότυχα δρφανά και ἀστεγα, είχε σάν ἀπότελεσμα νά δινονται στόν τύπο συνεχείς ἀνακοινώσεις πού στήν δύσια — βοηθούμενες και ἀπό τόν τρόπο ἐπανασύνταξης στίς ἐφημερίδες — δέν ἔλεγαν τίποτε, ἐνώ ταυτόχρονα ἔνας πομπός πού ἄρχισε νά λειτουργεῖ θέλησαν νά λέει ὁ τιδήποτε*.

Οταν ἀντιδράσαμε σ' αὐτόν τόν ἐκτραχυλισμό βρεθήκαμε και ἐμεῖς μέ τήν σειρά μας κατηγορούμενοι και χωρίς δικαίωμα λόγου γιατί «δέν λειτουργούσαμε» (βλ. δέν σκουπίζαμε). Τότε ἀναρτήσαμε δεύτερο κείμενο στήν αίθουσα τῶν γενικῶν συνελεύσεων:

* 'Από τό σταθμό τῆς κατάληψης μπορούσε κανεῖς νά ἀκούσει ἀπό ἀριστεριστικά κείμενα μέχρι και τό δτι στό κίνημα τῶν καταλήψεων στήν 'Ελλάδα «ἄν και είναι λιγότερο μαζικό, 'ερέχει ποιοτικά ἀπό τό ἀντίστοιχο τῆς 'Ολλανδίας», καθώς και πολλά ἀλλα ἀντικρουόμενα κείμενα πού δημιουργούσαν ἔνα κομφούζιο ίδεαν.

Στις 14 μέσα άνακοίνωσή μας (ποιχοκολήθηκε στό προαύλιο), δεξιγρόδαμε σ' δύο σούς ζευκάφερονται τήν στάση πού κρατάμε σάν όμαδα όπεναντι σ' αυτήν τήν συγκεκριμένη κατάληψη. Είμαστε άναγκασμένοι νά επανέλθουμε μ' ένα κείμενο πού διευθύνεται κύρια σ' δύο σούς συμμετέχουν στήν έσωτερηκή λειτουργία τής κατάληψης:

Η παραμονή μας στό κτήριο συνδυάζεται άποκλειστικά μέσα τό γεγονός τής συμπαράστασης στήν δργάνωση τής δάμνας όπεναντι στήν κρατική καταστολή, καθώς καί μέ την έπιθυμία μας νά χρησιμοποιήσουμε εύκαιρακά αύτόν τον χώρο σάν τόπο συνάντησης μέ απόμα πού κατοικούν ή απλώς παρευρίσκονται άρισμένες ώρες έδω. Τό περιεχόμενο αυτής τής παραμονής μας κακοποιείται στό βαθμό πού δύσκληρο τό πραγματικό μέρος τής κατάληψης ύφισταται τό ίδιο όπο την διάρκεια τής άναμονής τής κατοχύρωσης τού κτηρίου ή τής έκκενωσής του.

Όσο η σύγκρουση άναβαλλεται, άνεξάρτητα άπό τά αποτελέσματά της, τόσο η κρίση τής έσωτερηκής λειτουργίας τής ζωής στό κτήριο έπιδεινώνται.

Η άργοσπορεία τής ένοποιησης τού μεγαλύτερου μέρους τών δέμων που σχετίζονται μέ δηλ τήν υπόθεση μέσω τής μόνης κοινής πραγματικότητας - τής θέλησης γιά έμπρακτη αντιπαράθεση στήν βία τής καπιταλιστικής κοινωνίας - προκαλεί έμφρανδς δύλα έκεινα τά προβλήματα πού άπορρέουν άπο τήν στατική συλλογική συνύπαρξη δέμων καί όμαδων πού άνηκουν στό σύγχρονο κίνημα νεολαίας πού αυτή τήν έποχή έκδηλωνει τήν συνοχή τής άντερπτικής του δραστηριότητας μόνο στήν στιγμαία άντερπτική δράση άρισμένων δραστηριοτήτων του (όπως τά έπεισδομα μετά τίς συναλλαγές). Έπειδή λοιπόν αυτή η κρίση τής παθητικής συμβίωσης σ' αύτό τό κτήριο φτάνει καί σέ μάς θήγοντάς μας καί θέτοντας προβλήματα παραμονής μας είμαστε ύποχρεωμένοι νά μιλήσουμε γιά δ.τι άφορα αυτή τήν έσωτερηκή λειτουργία τής κατάληψης σέ σχέση μέ δύλο τό κίνημα τής γεολαίας:

- "Ενα κομμάτι αύτού τού κινήματος ύποχρεώνται σήμερα νά δώσει μαθήματα σωστής ύπακοής στίς έπιταγές μάς χούφτας ήλιθίων, πού λές καί αντιλήφτηκαν μόλις τώρα πώς ή ποιότητα ζωής στά

διαμερίσματα καί στά «γκέτο» υπήρξε πάντοτε ή κύρια έστια μόλινσης τής πληγής τους καί πώς τό φάρμακο πού άνακαλύφθηκε άλλού γιά άλλους καί μέ άλλο τρόπο, θά θεράπευε έσπενσμένα έδω δύλους καί μέ έναν τρόπο, πού ού 'Ερυθρός Σταυρός καί ή ένωση Φιλανθρώπων Δεσποινίδων άν τόν γνώριζαν, θά τόν χρηματοδοτούσαν.

- Σύντροφοι, μερικοί από μάς πού καταλάβαμε τό κτήριο, έπειδή άκριβως αισθανόταν άρρωστοι καί βρισκόμενοι στήν άνάγκη «κλινικής θεραπείας», άποφασίζουν σήμερα, μά καί δέν βρήκαν γιατρούς νά αιτοκαθοριστούν έστι οί ίδιοι καί νά άντιμετωπίζουν δύλους τους άλλους σάν άρρωστους.

- Σάν όμαδα δέν βρισκόμαστε στήν άνάγκη, όπτε έξι άλλου τό θέλουμε, νά παίρνουμε ή νά έπιρπτουμε ειδύνες γιά κάθε ένέργεια πού συμβαίνει έδω καί πού τυχόν μάς βρίσκει άντιθετος, άλλα παρ' άλλα έμαστε ύποχρεωμένοι νά πάρουμε τήν εύθυνη τής δημόσιας έξοδησης σ' έκεινα άκριβώς τά άτομα πού έμφανίζονται νά διευθύνονται μέ τίς άμφιβολες συνειδήσεις τους τήν κατανομή εύθυνων γιά δύλους τούς άλλους.

- Έκει ουδόν ή δράση τών άτομων δημήνεται στίς θεολογικές παρανέσεις καί έπικλήσεις γιά «σχέσεις έπικοινωνίας», έκει οι νεοφύτιστοι είδοκοι τής παθητικής δράσης άποκαλύπτουν μέ μελοδραματικό τρόπο τήν θέληση τους νά έπιβάλλουν τήν ένότητα τής άθλιοτήτας, μέ κύριο στήριγμα τήν υπερβολή, τήν διστυνόμευση, τήν έπιπληξη, τήν άποπομπή καί τόν χαριεδισμό.

- Τέλος σ' αύτό τό ίδιο τό κομμάτι τού κινήματος, έπιδώκεται - άνωφέλα - νά δωθεί τεχνιτά μάι ενιαία άπωψη γιά δτι άφορά τίς προθέσεις του. Γιατί παρά τό γεγονός δτι αυτά τά άτομα πού τό έπιτειρούν έχουν βοηθήσει μέ τήν δράση τους νά γίνει κάτι τέτοιο άλλοτε, σταν οι συνθήκες ήταν εύοικές, τώρα πού ή πραγματικότητα τής «νεκρής» συμβίωσης στρέφεται έναντι τους, άδυνατούν ή δέν θέλουν νά κατανήσουν τούς ήλικους έκεινους άρους πού άντανακλούν τίς διαφοροποιημένες τάσεις, ήμαδες καί άτομα πού συνθέτουν αύτό τό κίνημα καί προσπαθούν νά έπιφέρουν τήν συνοχή τής έκρασής του μέσω τής πολιτικής.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΕΠΑΓΓΥΠΝΕΙΤΕ!

Στή Ζυρίχη, τό Αμστερνταμ, τό Βερολίνο, τήν Βαρσοβία, οι έντροφοι μας κάνουν τήν έμπρακτη κριτική στόν κόδαμο τού έμπορεύματος, κατεβάζοντάς την στόν δρόμο.

ΕΣΕΙΣ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙΤΕ;

Διαφοροί, στήν προσπάθεια νά κατανοήσουν τό γόημα αύτης τῆς κατάληψης (έμπρακτη ἀρνηση τῆς ιδιοκτησίας και τῶν σχέσεων πον τὴν παράγουν), μέ βίση μιά φθημημένη ὑπαφορά στήν προσπτική τῆς λειτουργίας τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων – ποι ὑπάρχει εἶτε κατανομαστεῖ εἴτε ὅχι – ὅλοποιον τὴν ἀκατανόητη συμβουλιακή ἰδεολογία, ἔνα ἀπό τὰ ἐκτρέματα τῶν καιρῶν μας, ὅπου τά ἐργατικά συμβούλια ἐμφανίζονται σάν αὐτοσκοπός, ἥδη κα-

θορισμένος στά μυαλά τῶν ἀνθρώπων· ἐνῶ τῇ ἐργατικά συμβούλια ἐφευρέθηκαν ἀπό τοὺς ίδιους τοὺς ἐργάτες σάν τό μόνο δυνατό μέσο στήν πορεία τῆς στρατηγικῆς τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

Ἐτσι τά ἐργατικά συμβούλια – ἡ πρακτική ἐκφραση τῆς ἐγκατάληψης κάθε ἰδεολογίας, ἐκφράζονται ἐδῶ ἀπό τοὺς ἀναρχικούς ψευτο-ηγετίσκους σάν ἡ ἰδεολογία τῆς ἐγκατάληψης κάθε παραπέρα πρακτικῆς.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ!

Οἱ συνελεύσεις σας ἔγιναν ὁ μονόλογος ὅπου τό βάλτωμα παρατηρεῖ φιλάρεσκα τὸν ἑαυτό του.

Ἡ κατάληψῃ σας ἔγινε προκατάληψη.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ, ΕΠΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ!

Οἱ εἰδεολογικὲς ἀφοδεύσεις τῶν ἡγετίσκων ἐκφράζονται σὲ τρεῖς λέξεις: ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

Φ Τ Υ Σ Τ Ε Τ Ο Ν!

Ὄταν ἡ ὄλοντα ἐντεινόμενη πραγματοποίηση τῆς καπιταλιστικῆς ἀλλοτρίωσης σὲ δλα τά ἐπίπεδα, κάνοντας δλο καὶ πιό δύσκολο στὸν προλεταριοποιημένο πληθυσμό νά ἀναγνωρίσει καὶ νά ὀνομάσει τὴν ἀθλιότητά του, τὸν τοποθετεῖ μπρός στήν ἐναλλακτική λύση:

Ἡ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑΣ, Ἡ ΤΙΠΟΤΑ,

πρέπει νά μάθετε – καὶ σύντομα θά είστε ἀναγκασμένοι νά τό μάθετε – δτι δέν μποροῦμε πλά νά ἀγωνιστοῦμε ἐνάντια στήν ἀλλοτρίωση μέ ἀλλοτριομένες μορφές ἀγώνα.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΑΠΑΓΚΥΣΤΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΑ «ΓΚΕΤΟ» ΖΗΤΩ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

• Αὐτό τό κείμενο τό συντάξαμε μ' αὐτό τόν τρόπο, ώστε νά ῥθει σέ διάλογο ὅσο βίαιες προειδοποίεις κι ἄν αὐτός είχε. "Ομως ἐκτός ἀπό ἔγα-δυο περιστατικά τό κείμενο αὐτό συζητήθηκε ἔτσιν λείπαμε καὶ δέν μποροῦσε νά ὑποστηριχτεῖ ἐπαρκῶς.

"Οταν σέ λιγές μέρες ἡ κατάληψη μετακόμισε στή σχολή κωφαλάλων είχαν ἀπομείνει 15-20 ἀτομά στην πλειοψηφία τους ἡ ἀρχική ἀναρχική ὄμασα μέ λίγες ἀποχωρήσεις — πού ἐπαναλάμβαναν σπανεγών καὶ μέ ἐκδηλή την εὐχαριστήση τούς. Ήταν είσαν πιά μόνο οι «συνειδητοί». Μετατράπησαν τήν πλειοψηφία στις ἀθηναϊκές καταστήματα, ἡ πολιτική ἀποφάσισε νά αὐτοδια-

λυθεῖ.

Ὄταν παιρνόταν ἡ ἀπόφαση νά γίνει ἡ κατάληψη, είχαμε ὑπ' ὄψη μας τήν περίπτωση τῆς 'Αθήνας, ἐτσι εύκολα προβλέπαμε δτι πρόκειται γιά μιά ἐνδοσαναρχική οἰκογενειακή ὑπόθεση στήν ὅποια θά συμμετείχαν καὶ μερικοί νεαροί πανκ-φύσει ἀτίθασοι καὶ ἀρκετά ἔξοικειωμένοι μέ τούς ἀναρχικούς ώστε νά μήν μποροῦν εύκολα νά χειραγωγηθοῦν. Ἐτσι ἀρκεστήκαμε σέ μιά ὑπόσχεση ὑποστήριξης στήν ἄμμυνα τοῦ κτηρίου καὶ τό μόνο πού προβλέπαμε σάν συμμετοχή ἀπό τήν μεριά μας ἦταν ὁ διάλογος κάτω ἀπό τήν μεριά μας συνθήκες.

Τά γεγονότα δμως μᾶς διέψευσαν: τήν δεύτερη κιόλας μέρα πέρασαν ἀπό τό κτήριο 200-300 νέα παιδιά πού μπορεῖ νά συναντήσει κανείς μόνο

έξι ώρα από τις ρόκ συναυλίες, στις κερκίδες τών γηπέδων ή στις συνοικιακές πλατείες μετά τά μεσάνυχτα. "Όλοι αύτοι ήρθαν με την προσπτική της συμμετοχής σε ένα συλλογικό «έγκλημα» και μιας άμεσης άντιπαράθεσης με την άστυνομία.

"Η εύθυνη πού· μᾶς βαραίνει είναι ότι δέν είχαμε εύθυνος έξαρχης προβάλλει άπαιτησες όπως:

I. Νά διατυπωθεί ότι η κατάληψη δέν είναι άπορροια τοῦ στεγαστικοῦ ή τοῦ προβλήματος τῶν ένοικιών, έτσι ώστε νά μήν μπορέσει νά την έπανοικειοποιηθεῖ τό θέαμα, άλλα άπορροια τῆς θέλησης νά καταστραφεί ή κοινωνία τῆς άποστρέρησης.

II. Νά έμποδιστεί όποιαδήποτε δέσμευση διάδων ή άτόμων ως πρός την έπισημη άναρχική θεωρητική καί πρακτική θέση, ή όποια δέσμευση έπιχειρετάται μέ πρόφαση την άναγκαιά ένοποίηση τοῦ ύπαρχοντος δυναμικοῦ.

"Αντίθετα πρός σφελος τῆς έπιτευξης τῆς πραγματικῆς ένοτητας νά έπιτραπεί η έκφραση τῆς πρακτικῆς όποιασδήποτε θέσης ή τάσης ή όποια πάρουσιάστηκε άπό την πλευρά τοῦ νέου κινήματος τῆς νεολαίας. Νά τονιστεί η μοναδική δυνατότητα νά ξεπεραστοῦν οι ψευτο-αντιθέσεις μεταξύ τῶν άτόμων ή διάδων στήν διαλεκτική έπειργασία τοῦ κοινοῦ μίσους γιά τήν καπιταλιστική κοινωνία.

"Η νέα στρατηγική τῶν ταραχοποιῶν πρέπει θέλει νά νικήσει νά χρησιμοποιήσει σάν άφετηρία αύτο τὸ κοινό μίσος γιά τά έπόμενα έγχει-

ρήματα πού θά σκοπεύουν στήν συνάντησή της μέ τό σύνολο τοῦ έπαναστατικοῦ κινήματος.

III. 'Η κατάληψη ἀπ' τή στιγμή πού δέν μπορεῖ νά θεωρηθεί σάν μιά στιγμή αύτης τῆς στρατηγικῆς η ἐπιδιώκει τήν άντικατάσταση της, πρέπει νά θεωρηθεί σάν έχθρος καί νά πολεμηθεί.

Δέν γνωρίζουμε τί δυνατότητες μπορούσαν νά άποκαλυφθοῦν γιά τήν κατάληψη ἣν υίοθετούσε αύτές τις προτάσεις, πάντως έμεις είχαμε ἀργήσει νά τις προτείνουμε. "Ηδη τό μεγαλύτερο ποσοστό τῶν παιδιῶν πού συμμετίχαν στήν κατάληψη εύρισκαν ἀσκοπο νά ρυψοκινδυνεύσουν σε μιά άπόπειρα ἀλλαγῆς τῆς ἑσωτερικῆς λειτουργίας κάποια γωνιά τοῦ κτηρίου πού μέ τη σιωπή τους κατάκτησαν, καί διαν άποκαλύπταν αύτή τήν γωνιά σάν ἀπογοητευτική είχαν χάσει καί κάθε διάθεση νά χρησιμοποιήσουν τό σύνολο τοῦ κτηρίου. 'Από τήν ἄλλη μεριά, οι άναρχικοι μεθυσμένοι άπό τήν έπιτυχία τους καί τό ποσοστό έξουσίας πού διαχειρίζονταν, ἀρνούνταν κάθε διάλογο.

"Η ήττα τῆς κατάληψης έγκειται στήν άπωλεια τῆς εύκαιριας, τό ποιο ριζοσπαστικό τμῆμα τῆς νεολαίας νά έρθει σέ έπαφή μέ τήν θεωρία του καί σχη στήν άπωλεια τῆς ριζοσπαστικότητάς του.

"Ακόμα νικήθηκε τό ποιο ἐλπιδοφόρο έξωφορικό τμῆμα τῶν άναρχικῶν πού ἐπέστρεψε στόν «φρικοχιτπυσμό» τοῦ '76-'77 καί στήν πολιτική πού είχε άμφισβητήσει.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΓΙΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ
Αντικρατικό Σύντομο
δοκιμαστικό τεύχος

ΤΟ ΨΕΜΑ ΠΟΥ ΕΞΑΠΑΤΑ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ
ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ

Δέν ξέρουμε βέβαια πόσο είχαν έμπνευσθεί τις έπιθεσις τους από τις προκηρύξεις πού μοιράζαν και πού υπογραφόταν από μία «διάδα γιά την διάδοση της έπαναστατικής λύσσας». Έκείνο πού γνωρίζουμε είναι διτά τετοιες μέθοδες καταστροφής βιβλίων και βιβλιοπωλείων θηρίζουν έντονα στό λαό άναλογες καταστροφές βιβλίων και βιβλιοπωλείων κατά τό 1936 άπό τον Μεταξά και τόν Μανιαδάκη, κατά την δικτατορία της 4ης Αύγουστου, ή τις διαδικές καταστροφές βιβλίων μέ τήν πυρά από τις δράες τών φαλαγγιτών τού Φράνκο στήν Ισπανία, τούς μελανοχιτώνες τού Ντούτσε στήν Ιταλία και τούς Εσ-Ες στήν Ναζιστική Γερμανία.

εφημερίδα ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

έφημερίδα τοίχου

Ανακοίνωση της διάδας για τη διάδοση της έπαναστατικής λύσσας

Πρός όλους τούς έργαζόμενους...

Τήν ώρα πού έργατικό αίμα ξανάρχισε νά κυλάει στούς δρόμους και τά έργοστάσια τής Πολωνίας, οι σταλινικοί άλιγάτορες τού ΚΚΕ και κάθε άποχρωσής μετρισταθείς συμπαραστάτες, χύνουν ύποκριτικά δάκρυα γιά τό σπάσιμο από 200 λυσσασμένους, σέ 'Αθηνα και Θεσσαλονίκη, έκείνων τών κέντρων τής κοινάτοιάς, πού δπον γίνεται πράξη, μεταφράζεται με τά αποτέλεσμα πού βλέπουμε σήμερα στήν Πολωνία. «Ολοι αύτοι πού δείχνουν σεβασμό στίς συνθήκες πού προκαλούν σήμερα τή σφαγή τού πολωνικού προλεταριάτου, σέβονται ήδη πάρα πολλά γιά νά τούς σεβαστούμε. Τό «έργατικό» κρέπος τής Πολωνίας, άφεται στούς προλεταρίους τού δικαιώμα τους» απόφασίζουν οι ίδιοι γιά τή ζωή τους. Τούς προσφίζει γιά τά κρεματόρια τής καταναγκαστικής παραγωγής, γιά τόν πλούσιο τής εύρωστης γραφειοκρατικής τάξης (Πολωνικής, Ρωσικής), πού θέλει τώρα νά καλύψει τήν θέληση γιά ζωή τών έργαζομένων μέ τήν συγή τού νεκροταρείου. Στό έξής, δποιος πολωνός έργατης άρνεται νά δουλεύει 12 ώρες καθημερινά, θά πυροβολεῖται. Αύτό πού σήμερα τό έλληνικό προλεταριάτο πρέπει νά μάθει γιά νά μπορέσει νά άναγνωρίσει τούς έχθρους του, είναι αύτό πού οι 'Ανατολικογερμανοί έργατες ξιαθαν τό '53, οι Ούγγροι τό '56, οι Τσέχοι και οι Γάλλοι τό '68, οι Πολωνοί τό '70, '76, '81, διτι δηλαδή: δποιαδήποτε έξουσία βρίσκεται ξέω από αύτό, είτε μέ τή μορφή τού κόμματος, τού συνδικάτου ή κάθε άλλης άντιπροσώπευσης, συμβάλλει στήν ίποταγή του.

Γραφειοκράτες! 'Η θέληση τού προλεταριακού κινήματος γιά τήν παγκόσμια άνατροπή τού καπιταλισμοῦ, άνεβαινει γρηγορότερα από τόν τιμάριθμο. 'Η ύπόληψη τού κόμματος πού μέτωποκαλείται κομμουνιστικό, πέφτει γρηγορότερα από τήν άξια τής δραματής.

ΟΛΗ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ